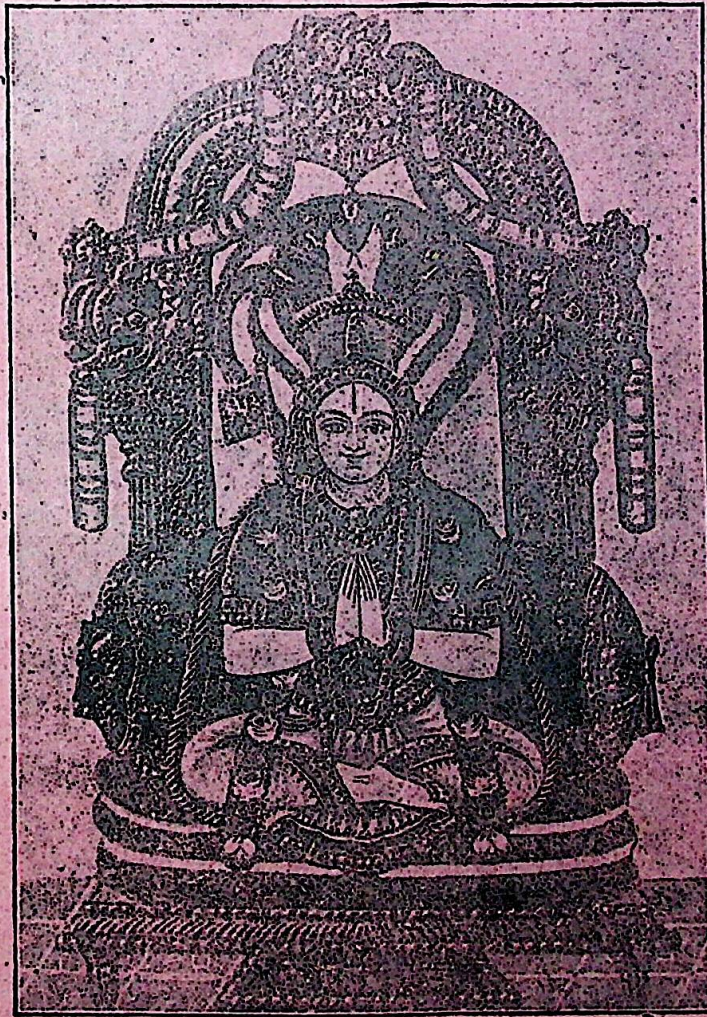

B19

ஸ்ரீராமாநுஜன் 135, 136.

ஆசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர், காஞ்சிபுரம்.

வருடச்சந்தா கு. 5.

1960 (ஸ்ரீ) மார்ச்சு, ஏப்ரல் மீ விகாரிஸ் மாசி, பங்குனி

கு சொல்லுவதற்கு

ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 135-136.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின் மூலமாக

மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம்
12

1960 ஸ்ரீ மார்ச்சு, ஏப்ரல் மீ
விகாரிஸ்ரீ மாசி, பங்குனி மீ

மலர் 3, 4

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பா. 26.

செய்ய பரத்துவமாய்ச் சீரார் வியுகமாய்*

துய்ய விபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்—எய்துமவர்க்கு

இந்நிலத்தில் அர்ச்சாவதார மெளிதேன்றான் *

பன்னுதமிழ் மாறன் பயின்று.

செய்ய பரத்துவம் } விலகணமான பரமபதத்தில்
ஆய் } இருப்பாய்
சீர் ஆர் —மேன்மைபொருத்திய
வியுகம் ஆய் —கூர்ப்பாத்தியவிருப்பாய்
துய்ய —பரிசுத்தமான
விபவம் ஆய் —ராமநிருஷ்ணதி அவதாரமாய்
தோன்று —(இங்ஙனே சாஸ்திரங்களினால்)
காணப்படுகின்ற
இவற்றுள் —இந்நிலைமைகளுள்
எய்துமவர்க்கு —ஆசிரியப்பவர்களுக்கு

இந்நிலத்தில் —இவ்விபுதியிலே
அர்ச்சாவதாரம் —அர்ச்சாவதாரமே
எளிது என்றான் —ஸூலபம் என்று அருளிச் செய்தார்
(அவர் யார் எனில்)

பயின்று பன்னு { ஆராய்ந்து அருளிச்செய்யப்
தமிழ் மாறன் { பட்ட தமிழ் வேதத்தையே
நீருபகமாக வுடைய ஆழ்வார்.

பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருந்து நித்ய முக்தர்களுக்குக் காட்சிதரும் நிலைமையென்ன, திருப்பாற்கடலிலே வ்யூஹீபவித்திருக்கும் நிலைமையென்ன, ஸ்ரீராமநிருஷ்ணதிருபேண அவதரித்த விபவாதார நிலைமையென்ன—ஆகிய இவற்றை யெல்லாம்விட, அர்ச்சாவதாரமாகக் காட்சி தந்தருளும் நிலைமையே இவ்வுலகில் பக்தர்களுக்கு மிகவும் எளியதென்னுமிடத்தை ஆழ்வார் இத்திருவாய்மொழியினால் அருளிச்செய்தாரென்கை. எம்பெருமானுடைய நிலைமைகளுள் அந்தரயாமிதவமும் சேர்த்திருக்க, அதனை இங்கு எடுத்துக் கூறுதது அதில் ஆசிரயண ப்ரஸத்தியில்லாமைபற்றி யென்று கொள்ளலாம். உபலக்ஷண விதத்தினால் அதுவும் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதே என்பாருமுளர்.

* மொய்ம்மாய்ப்பும்பொழிற் பொய்கை யென்ற கீழ்த் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய குண சேஷ்டிதங்களை நினைந்து கரைந்துருகி, நின்றவிடத்தில் நிற்கமாட்டாமே நர்த்தனம் முதலியன செய்து இதுவே போது போக்காக இருக்கும் மஹான்களைக் கொண்டாடியும், இந்நிலைக்கு மாறாக இருக்கின்றவர்களை நிந்தித்தும் பேசினர். அங்ஙனம் தம்மால் நிந்திக்கப்பட்ட பாபிகளையும் கைவிட மாட்டாத மிக்க கருணை வாய்ந்தவரன்றோ ஆழ்வார்; அக் கருணையினாலே அந்தப் பாபிகளையும் வழிப்படுத்திக் கொள்ள வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அன்னவர்களுடைய உல் நெஞ்சிலும் நன்கு பதியுமாறு எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களை எடுத்துக்கூற விரும்பிய ஆழ்வார் இத் திருவாய்மொழியில் அப்பெருமானது ஸௌலப்பிய குணத்தை யெடுத்துரைக்கின்றார். முதற்பத்தில் * பத்துடையடியவர்க் செளயவன் * என்ற திருவாய் மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்பிய குணம் பேசப்ப்டிருந்தாலும் இப்போது இங்குப் பேசும் ஸௌலப்பிய குணம் அதனிலும் விலகணமானது; அங்குச் சொன்னது விபவாதார ஸௌலப்பியம்; இங்குச் சொல்வது அர்ச்சாவதார ஸௌலப்பியம். இந்த வாகியை மாமுனிகளே விளக்கியுள்ளார்; “பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெளியனும் பிற்பால்” என்றதையும், “செய்ய பரத்துவமாய்..... அர்ச்சாவதார மெளி தென்றான்”

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பா. 27.

பயிலும் திருமால் பதத்தன்னில் * நெஞ்சம்
தயிலுண்ணேற்கும் ததியார்க்கு—இயலுடனே
ஆளாளுக்காளாகும் மாறனடியதனில்*
ஆளாகார் சன்மம் முடியா.

பயிலும்	— அடியவர்களைநடு கண்து	ஆன் ஆதும்	— அடிமைசெய்யப்பெற்ற
	பழகும் தன்மையான	மாறன்	— ஆழ்வாருடைய
திருமால்	— எம்பெருமானுடைய	அடி அதனில்	— திருவடிகளில்
பதம் தன்னில்	— திருவடிகளில்	ஆன் ஆகார்	— அடிமைசெய்யப்பெற்றதவர்க
நெஞ்சம் தய	மனம் பதித்து நிற்ற		ருடைய
வண்ணி நிற்ரும்		சன்மம்	— பிறவி
ததியர்க்கு	— பாகவதர்களுக்கு	முடியா	— (ஒருகாலும்) முடிவடைய
இயலுடனே	முறையே அடிமையாயிருக்கு		மாட்டாது.
ஆன் ஆனர்க்கு	மவர்களுக்கு		

எம்பெருமானது திருவடிகளில் ஹ்ருதயம் அவகாஹித்திருக்கப்பெற்ற பாகவதர் களுக்கு தாஸாது தாஸராகத் தம்மை அதுஸந்தித்து, * பயிலுஞ் சுடரொளிப்பதிக மருளிய நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளில் அடிமை பூண்டிருக்கும் பாக்கியமற்றவர்களுடைய பிறவித் துயர் ஒருநாளும் முடிவு பெறமாட்டாது. அவர்கள் நிதிய ஸம்ஸாரிகளாகவே நிகழ்வர்கள் என்கை. * செய்யதாமரைக் கண்ணனென்கிற கீழ்த் திருவாய் மொழியில் அர்ச்சாவதார ஸௌஸ்ப்பத்தை அருளிச் செய்தவிடத்திலும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியின்றியே விஷயப்ரவணராக யிருக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளின் இயல்வைக் கண்டு வெறுத்து, அவ்வெறுப்புக்குப் பரிஹாரமாகத் தாம் ஒரு மஹானந்தத்தை அனுபவிக்க விரும்பி ஸ்வஸ்வரூப காஷ்டையான பாகவத சேஷத் வத்தை அதுஸந்தித்து அம்முகத்தாலே தாம் இனியராகிரார். ஒருவன் ஒரு வஸ்துவினிடத் தில் அன்புவைத்தால் அவ்வன்பு அளவற்றதாயிருந்தால் அஃது அவ்வஸ்துவோடே நின்று விடாமல் அதனோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களிலும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனை வரும் தம் தம் அநுபவத்தால் அறிவர். அப்படியே பாகவத பக்தி பெண்பது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக உண்டாடாது. பகவத் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவத பக்தி வெளிப் படுத்தும். ஸ்வாமியினுடைய பாதைகளிலே நாம் ஆதரம் வைத்து அவற்றைக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்வதும் தலைமீது அணிந்து கொள்வதும் அலம்பித் தீர்த்தம் பருகுவதும் செய் கிறோம்; இதனால் நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதன்றோ வெளி யாகின்றது. அதுபோலவே இங்கும் “அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் தம் அடியாரடியோங்களை” இத்யாதிகளால் பாகவத சேஷத்வாதிகசயத்தைப் பேசுவதெல் லாம் பகவத் சேஷத்வத்தின் உறைப்பையே பேசினபடியாகும்.

திருமந்திரத்தில், அஹங்காரமும் மமகாரமும் நீங்கப்பெற்று பகவத் சேஷத்வம் உள்ள படி ப்ரகாசிக்கிற நமஸ்ஸிலே அந்த பகவத்சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலமான பாசுவத் சேஷத்வம் அதுஸந்திக்கப்படவேண்டுமென்பது சாஸ்தார்த்தம். இந்த பாசுவத் சேஷத்வம் திருமந்திரத்தினுள் ப்ரணவத்தின் உள்ளிடான அகாரத்திலே தோற்றுமென்று சிலரும் உகாரத்திலே தோற்றுமென்று சிலரும் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்கனேயெனில், அகாரத்தின்மேல் ஏறிக் கிடந்து லோபமடைந்துள்ள சுதர்த்தியாலே ஆத்மவினுடைய பகவத்சேஷத்வம் சொல்லப் படுகையாலே அந்த சேஷத்வத்தின் எல்லையான பகவத்சேஷத்வத்தை அகாரத்திலேயே அதுஸந் திக்கலாமென்பர் சிலர். அர்த்தாத்ஸித்தமாக அதுஸந்திக்க வேண்டுவதை எந்த இடத்தில் அதுஸந்தித்தாலும் குறையில்கையாகிலும் அஹங்கார மமகாரங்கள் கழிவதைக் காட்டுகின்ற நமஸ்ஸிலே அதனை அதுஸந்திப்பது மிகப்பொருந்து மென்பது நம் ஆசாரியர்களின் கருத்து.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

தீவ்யப்ரபந்தங்களில் அருமையாகவரும் 16 கதைகளின் விவரணம்

1. உரோமசனல் நான்முகனது செருக்கை நீக்கினது

(பெரிய திருமொழி 3—4—2 பாசரத்தில் அநுஸந்தித்த கதை இது)

ரோமசரென்பவர் சரீரமுழுவதும் (கரடிபோல்) அடர்ந்த மயிர்க்களையுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து எம்பெருமானைச் சிந்தனை செய்யவேண்டுமென்று குதூஹலமுடையராய், தீர்க்காயுஸ் பெறுவதற்காக ஒரு புண்ய நதிக்கரையிலிருந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அளவுகடந்த ஆநந்தங்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் 'இவர்முன்னேவந்து ஸேவை தந்தருளி 'உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள்ளும்' என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, மாமுனிவரும் 'இவ்வுடம்போடே உன்னை வெகுகாலம் வழி படவேண்டுமென்று பேராசை கொண்டிருக்கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னொருவனுக்குக் கல்பித்தருளினால் மஹாப்ரஸாதமாகும்' என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுவந்து "மாமுனிவரே! ப்ரஹ்மாவினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குத் தெரிந்ததே; ஒரு ப்ரஹ்மா காலஞ்சென்றால் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்றுவிழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்றுவந்து 'இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை' என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருக்கக்கடவீர்" என்று வரந்தந்தருளி மறைந்திட்டனன், [இக்கதையின் விவரணத்தை வேறுவகையாகவும் சிலர் கூறுவர்; வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.]

2. பிரமனிடம் மறைந்து வந்த இராவணனைக் காட்டிக்கொடுத்தது

(முதல் திருவந்தாதியிலும் மூன்றாம் திருவந்தாதியிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியிலும்)

முன்பு இராவணன் பத்துத் தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ் சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து, 'இவன் பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும்' என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக்காட்டினன்.

3. சிவபிரான் திரிபுரமெரித்ததும் அப்போது திருமால் நிர்வாஹகராய் அமைந்ததும்

முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாஷன், கமலாஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்துசெல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்த விடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப்

பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திரஸூரியர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும் கொள்ள, வாயுவாகிய சிறகமைந்த அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பின் ஸ்தானத்திலே விஷ்ணு நிற்க, இவ்வளவு அமைப்புடனே யுத்த ஸந்தத்தையச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசூரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்—என்பது சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு. இந்த த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்தது சிவனேயாகிலும் இது நிறைவேறியதற்கு முக்கிய காரணம் திருமாலேயென்க. மஹாபாரதத்தில் கர்ண பருவத்தில் இருபத்துநான்கா மத்தியாயம் முதலாக நான்கு அத்யாயங்களில் இவ்வரலாறு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமான் சிவனுக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்ததினாலும் அம்பாக அமைந்ததினாலும் இக்காரியம் எளிதாகக் கைகூடிற்றென்றது. திருவாய்மொழியில் “புரோரு முன்றோத்து” (1—1—8) என்று த்ரிபுரதஹந்தை எம்பெருமானுடைய காரியமாகவே சொல்லிற்றும் இது பற்றியே.

4. சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தது

[பெரிய திருமொழி 5—2—6 பாட்டில் காணும் கதை]

முன்பொருகால் தகூப்ரஜாபதி யென்பவர் ஒரு யஜ்ஞஸ்தஸ்ஸிலேசெல்ல, அப்போது அங்கிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளு மெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தகூன் பிரமனை ‘லோகருகு’ என்னும் பிரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன்னுடைய பெருமை விளங்குமாறு சிவன் தன்னை வணங்கி வழிபாடுகளொன்றுஞ் செய்திலெனென்று சீற்றங்கொண்டவனுய் இந்த ‘ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு சிஷ்யனாய்வைத்து இங்ஙனே ஸதத்தையக் கிடக்கிறனே, இவனில் மிக்க பாபி உலகிலுமுண்டோ? க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகஞ்நயனான இந்த மூர்க்கனுக்கு அநியாயமாய் அருமருந்தன் பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேன்;’ என்று பலவாறாக நிந்தித்து, “இந்த ருத்ரன் யாகங்களில் தேவதைகளோடுகூட ஹவிர்ப்பாகம் அடையக்கடவனல்லன்” என்று சபித்துவிட்டு மஹாகோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தகூன் ப்ருஹஸ்பதீஸவ மென்றொரு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டு ‘தந்தை நிகழ்த்தும் வேள்வியின் விபவங்களை நாமும் கண்டுவருவோம்’ என விரும்பிப் புறப்பட, ருத்ரன் பழைய வைரத்தை நினைத்து ‘அங்கே நீ போகலாகாது’ என்று தடுத்தவளவிலும் அவள் கேளாதே குதூஹலாதிசயத்தினால் விரைந்துபுறப்பட்டுத் தந்தையின் மாளிகையில் வந்துசேர அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்வாவு கூறுதல், யோகசுஷமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாது விமுகனாயிருக்கு மிருப்பையும் ருத்ர பாகமில்லாமல் பாகம் நடைபெறுவதையுங் கண்டு அளவுகடந்த கோப மடைந்தவளாய் ‘இந்த மஹாபாபியான தகூனிடத்தில் நின்றுமுண்டான இந்த சரீரம் இனி முடிந்துபோவதே நன்று’ என்று அறுதியிட்டு யோகபலத்தினால் ஒரு அக்நியுண்டாக்கி அது தன்னிலே சரீர த்யாகம் பண்ணிவிட, இங்ஙனே பார்வதி அவமானம் பொறுக்கவில்லாமல் இறந்தொழிந்தா ளென்றுணர்ந்த சடையான் மிகச்சினந்து தக்கன் வேள்வியைப் பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடக் கடவோமென்று நிச்சயித்துத் தனது சடையில் நின்றும் ஒரு மயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றும் கோரருபியான ஶீரபத்ரன் கிளம்பி, ருத்ரனுடைய

ஆஜ்ஞையைப்பெற்று தஷ்யாக பூமியிலே சென்று வாசாமகோசரமான
கோபங்களை புண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச்சென்று தஷ்ணைத் தலையறுத்து
ஸ்வாஹாகாரங்களை பெல்லாம் ஹாஹாகாரமாக்கி, 'நக்ஷத்ரத்வம்ஸி' என்றும்
'நக்ஷன் வேள்விதகர்த்த நஸிவன்' என்றும் பெயர்பெற்றருளென்கிற வரலாறு ஸ்ரீபாக
வதத்தில் நான்காம் ஸ்கந்தத்தின் ஆதியில் விவரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

5. சிவபிரான் நால்வர்க்கு உபதேசித்தது

[பொய்கையாழ்வாரும் திருமழிசையாழ்வாரும் தமது திருவந்தாதிகளில்
அநுஸந்தித்த கதை இது]

சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தஷ்ர மாரக்கண்டேயர்
என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக்கொண்டு ஆலமரத்
தடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தருளினன்.

6. மந்தேஹரென்னும் அசுரர் மாய்வது

[திருவிருத்தத்தில் *எரிகொள் செந்நாயிறு* என்னும் பாசுரத்தில்
அநுஸந்தித்தது]

மந்தேஹாருண மென்னும் த்வீபத்தில் வாழும் மந்தேஹரென்னும் அசு
ரர்கள் உக்ரமான தவத்தைச்செய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனூற் செருக்
கடைந்து எப்பொழுதும் ஸதிர்யனை வளைந்து எதிர்த்துத் தடுத்துப் போர் செய்
கின்றனர்: அந்தணர் முதலியோர் செலுத்தும் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால்
ஸதிர்ய மண்டலத்தினிடையே ஒரு செந்தீ எழுந்து ஜ்வலிக்க, (விளக்கில் விட்
டில்போல்) அத்தீயில் அவ்வசுரர்கள் விழுந்து மாள்வர்.

7. வாசவதத்தை நனைக்காலன் பின்சென்றது

[சிறிய திருமடலில் காணும் கதை]

ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று
ப்ஸித்தமான ஸம்ஸ்கிருத—ஆக்கயாயிகாப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட
வாஸவதத்தை பென்ற கதாநாயகிதான் சிறிய திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்ட
வளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்
பித்துக் கொள்ளப்பட்டவளேயென்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ,
மாலதீ, வஸந்தா என்று சில வ்யக்திகளைக் கவிகள் தாமே கல்பித்துக்கொண்டு
நாவல் போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினாற்போல் ஸுபந்துகவியும் வாஸவதத்தை
பென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்
காரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான்; அர்வாசீநமாகிய அந்த நூலில் வரு
ணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த
வாஸவதத்தையின் சரிதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லு
ருவமடைந்ததாகவும் தனது காதலனாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே
சாபம் நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும்
அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. திருமடலில் ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவ
தத்தையின் சரிதை அங்ஙனன்று; காதலனும் அப்பெயருடையனல்லன்,
“தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுகவிட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன்
பின்னே போனான்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளமையால்,
இவளது காதலனுடைய பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறு
வகையானதென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. இவளுடைய சரித்திரம்
ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேணும்; ஸ்ரீமஹாபுரதம் முதலிய

சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனுன வத்ஸராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹாபாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கேயெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதியின் ஸவயம்வரத்திற்காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில், இருநூற்றோராமத்தியாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் [வத்ஸராஜச்ச மதிமாந்] என்றுள்ளது காண்க. அந்த வத்ஸராஜனே திருமடலில் “தாரார் தடந்தோள் தனைக்காலன்” என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானாகக் கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்த விடத்தே கண்டுகொள்க. அரும்பதவுரைகாரரொருவர்—“வாஸவத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானோடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனானென்கிற கதை” என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோமித்தனை. ஆனால், “கதாஸரித் ஸாகரம்” என்கிற வடமொழிப் புத்தகமொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குச் சிறிது பொருத்தமாக மிகவும் விரிவாயெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டுகொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப் புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும்.

8. வேகவதி யென்பாள் தன் கணவனுடன் சேர்ந்தது

[பெரிய திருமடலில் காணும், கதை]

வேகவதி என்னும் தெய்வமாதின் சரிதையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் பெரிய திருமடலில். சிறிய திருமடலிற் சொல்லப்பட்ட வாஸவத்தையின் சரித்திரத்துக்கு மூலமாகிய புராணம் இன்னதென்று தெரியாதது போலவே இவ் வேகவதியின் சரிதைக்கு மூலமான புராணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்நாடுகளில் ப்ரஸித்தமான பெருங்க(ர)தை என்ற தொகுதியில் உதயணன் சரித்திரப் பகுதியில் இத்தெய்வமாதுகளின் வரலாறு ஒரு விதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. வடமொழியிலும் கதாஸரித்ஸாகரம் என்ற கதைப் புத்தகத்தில் இவர்களின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய அப்புத்தகங்களை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகட்கு மூலமாகச் சொல்லவொண்ணாது. கதைப் போக்கிலும் வேறுபாடு உள்ளது போலும். ஆகையாலே இக்கதையை இங்கு விரித்துரைக்க விரும்புகின்றிலோம்.

அழகிற் சிறந்த வேகவதி என்னுமோர் தேவகன்னிகை தனது கணவன் முகத்திலே தான் விழிக்க வொண்ணாதபடி தன்னைத் தனது தமையன் தடை செய்து இழுத்துக்கொண்டுபோக, அவள் அவனை லக்ஷியம் பண்ணாமல் திரஸ்கரித்து உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தனது காதலன் ஒரு போர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கேபோய் ‘இப்படித்தானா என்னை நீ கைவிட்டுத் திரிவது!’ என்று தார்க்காணித்து அந்தப் போர்க்களத்திலே பலருமறிய அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துத் தன்னூர்க்குக் கொண்டு சென்று இஷ்டமான போகங்களை அனுபவித்து வாழ்ந்தாள்—என்பதாக இவளது கதை ஏற்படுகிறது. இதன் விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

9. பன்னுகராயன் மடப்பாவை பார்த்தனைப் புணர்ந்தது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

அர்ஜுனன் தீர்த்த யாத்திரையாகச் செல்லும்போது ஸ்நாநஞ்செய்யக் கங்கையில் இறங்கி நீராடிக் கரையேறப் புகும்போது உலுபி யென்னும் நாக கன்னிகை அவனைக்கண்டு காமமோஹமடைந்து ரமிக்க இவனைத் தண்ணீரி

னுள்ளே இழுத்துக்கொண்டு செல்ல இவனும் உள்ளே சென்று 'நீ யார்? என்னை ஏதுக்காக இங்கே கொண்டுவந்தாய்?' என்று கேட்க, அவ்வலூபி 'ஐராவத குலத்திற் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்பராஜனுடைய பெண் நான், உன்னைக் கண்டவாறே மன்மத பாணங்களுக்கு இலக்கானேன்; எப்படியாவது நீ என்னைப் புணர்ந்து மகிழ்விக்க வேணும்' என்று வேண்ட, அதற்கு அர்ஜுனன் 'அம்மா! நான் இப்போது ஸம்வதஸர ப்ரஹ்மசர்ய ராதத்தில் நிஷ்டனாயிருக்கிறேன்; ஆகையால் எங்ஙனே புணர்ச்சி செய்வேன்? உனது விருப்பை நிறைவேற்ற வேணுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு உளது; என் செய்வேன்? என் விரதமும் கெடாமல் உன் விருப்பமும் பழுதுபடாமல் காரியமாகும்படியான உபாயத்தை நீயே சொல்' என்ன, அதற்கு அவ்வலூபிகை 'உன் விரதத்தின் வரலாறு எனக்குத் தெரியும்; நான் காம நோயைத் தாங்கமுடியாது உன்னைச் சரணமடைகிறேன்; அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடுதல் அதர்மமன்றோ; என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நீ புணர்ச்சி செய்வாயாகில் இது உன் விரதத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; என்னைக் கைவிடுவாயாகில் இப்போதே என் உயிர் அற்றொழியும்படி பாராய்' என்று மிக்க ஆரத்தியுடன் சொல்ல, அர்ஜுனன் அதற்கிணங்கி அன்றிரவு அவளோடே கலந்திருந்து இராவாந் என்கிற அழகிய ஒரு புத்திரனையும் அவளிடத்திற் பிறப்பித்து மீண்டுசென்றான்—என்கிற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபர்வத்தில் இருநூற்று முப்பத்து நான்கா மத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

10. உஷை அநிருத்தனைப் புணர்ந்தது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

பலிச்சகரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை பென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர் தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யுமனனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு, 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலேவிட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்து வந்தாள் என்கிற கதை அறியத்தக்கது. (இதற்குமேல் நடந்த வரலாறு வாணனைத் தோள் துணித்த வரலாற்றில் காணத் தக்கது.)

11. பார்வதி பரமசிவனைத் தவஞ்செய்து பெற்றது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

"சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தது" என்னுங் கதையிற் கண்ட விவரணத்தின்படி ருத்ரபத்நியானவள் அக்நியிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட்ட பிறகு மலையாசனான ஹிமவானுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து [பர்வத புத்ரீ என்னுங் காரணத்தால்] பார்வதியென்று பெயர்பெற்று அப்பிறப்பிலும் அந்தப் பரமசிவனையே கணவனாகப் பெறவேணுமென்று 'ஆசைகொண்டு கடுந்தவம் புரிந்து அத்தவத்தின் பயனாக அங்ஙனமே மனோரதம் நிறைவேறி மகிழ்ந்தாள்.

மற்றொரு ஸமயத்திலும் பார்வதி தவம் புரிந்ததுண்டு; முன்னொரு காலத்திற் கைலாஸ மலையிலே சிவபிரானும் தானும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்த பொழுது ப்ருங்கி பென்னும் மாமுனி சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்

செய்யவிரும்பி ஒரு வண்டின் வடிவமெடுத்து அந்த ஆஸனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன் வழியாய் நுழைந்து சென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அதுகண்ட பார்வதிதேவி தன் பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் என்ன?' என்றுகேட்க, அதற்குச் சிவன் 'இம்மை மறுமைகளில் இஷ்டஸித்திபெற விரும்புமவர்கள் உன்னை வழிபடுவார்கள்; முக்திபெற விரும்புமவர்கள் என்னை வழிபடுவார்கள்; இது நூல் துணிபு' என்று சொல்ல, அதுகேட்ட பார்வதி 'இறைவன் வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியே யிருந்ததனால்னோ எனக்கு இவ்விழிவு நேரம் தது' என்று வருந்தி, தான் சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமான கேதாரத்திற் சென்று தவம் புரிந்து வரம்பெற்று அப் பிரானது வடிவத்திலே வாமபாகத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றனள் என்று சைவபுராணங்களிற் சொல்லிப் போதும் கதையுமுண்டு.

12. பாண்டியநாடன் மேருமலை முடியில் மகரகேது நாட்டியது

[பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 5—4—7 பாட்டிலுள்ள கதை]

பாண்டியகுலத்துத் தலைவனாயிருந்த ஒரு அரசன் தனது நாட்டில் நின்றும் மஹாமேருகிரியளவும் வழியிலுள்ள காடுகளைக் களைந்து, பகைவர்களைப் பாற்றித் தனக்கும் தனது பரிஜநங்களுக்கும் நடை எளிதாம்படி பெருவழியாக்கிக் கொண்டு சென்று தனது வெற்றி தோற்றும்படி அம்மேருகிரியின் சிகரத்தில் தனது மகர கேதுவை நாட்டிப்போயினன்.

13. மலயத்வஜராமன் திருமாலிருஞ்சோலையில் மண்டியது

[பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 4—2—7 பாட்டின் பிற்பாதியிலுள்ள கதை இது]

அகஸ்தியமுனிவன் வீற்றிருக்கும் மலய பர்வதத்திற்சென்று 'தர்மமே நடத்தக் கடவேன்' என்று மலயபர்வதத்தை யெழுதிக் கொடியெடுத்த 'மலயத்வஜன்' என்ற அரசன் தேரேறிக் கங்கை நீராடப் போகாநிற்கச் செய்தே, 'மதிதவழ் குடுமியளவிலே சென்றவாறே தேர் வடக்கு ஓடாமல் நிற்க, அவ்வரசன் அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, 'இங்கே தீர்த்த ஸீசேஷமும் எம்பெருமானும் ஸந்நிதி பண்ணி யிருக்கவேணும்' என்று நினைத்து இறங்கி ஆராய்ந்து பார்க்க அவ்விடத்தில் நித்யஸந்நிஹிதரான அழகர் அவ்வரசனை நோக்கி, 'இவ்வாற்றிலே நீராடு' என்று நியமித்தருள, நாமங்கேட்டுணர்ந்து நீராட வேண்டுகையால் 'இவ்வாற்றுக்குப் பெயர் என்?' என்று அரசன் கேட்க, "முன்பு நாம் உலகனந்தபோது பிரமன் திருவடி விளக்கின காலத்தில் நம் பாதச்சிலம்பில் நீர் இதிலே தெறித்துச் 'சிலம்பாறு' என்றுபெயர்பெற்றது" என்று அழகர் அருளிச் செய்ய, அதுகேட்ட அரசன் அவ்வாற்றில் நீராடி, கங்காஸ்நானவிருப்பத்தையும் தவிர்த்து அத்திருமாலிருஞ்சோலை மலையிற்றுனே பேரன்பு பூண்டிருந்தான்.

14. மல்லிகை மாமாலையால் பிராட்டி பெருமானைக் கட்டியது

(பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 3—10—2 பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை)

அயோத்தியிலிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் பெருமானும் ராத்ரி வேளையில் ஏகாந்தமான இடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில் பிரணய ரோஷத்தினால் பிராட்டி பெருமானை மல்லிகை மாலையைக்கொண்டு கட்டியதை அநுமான் அடையாளமாகக் கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். இந்த வ்ருத்

தாந்தம் இதிலுள்ள புராணங்களில் இல்லையென்றும் ஆழ்வார் தாமே ஸாக்ஷாத் கரித்த தென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.)

15. கூதரபந்து பரகதி கண்டது

(திருமாலையில் நான்காவது பாட்டில் மட்டும் அருஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

மிகக்கொடிய நடத்தைகளை யுடையனும், பல்வகைப் பாவங்களும் உரு வெடுத்து வந்தனென்னும்படி மஹாபாபியான கூத்தரபந்து என்பானொருவன் இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமையினால் தாய்தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனை வராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிம்ஸையினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில், ஒருநாள் ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெய்யில் வேளையில் வழிபோகா நிற்கையில் வழி தப்பி இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புகுந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்கா யினர். அவரைக்கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்திற் காரணமுண்டாகி, 'மாமுனிவரே? இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பி வந்தீர்போலும்; உற்றுநோக்கிப் பாரும' என்று முனிவரை நோக்கிக்கூற, அவரும் உணர்ந்து பொறுக்கமுடியாத தாஹத்தையுடையராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக் கண்டு, தாபமிகுதியால் சடக்கென அக்குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார். அப்போது அருகிருந்த கூதரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லை யும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித் தேற்றித் தாமரைக்கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடாயைப்போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரையீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார், அவரது கால்களின் நோவு தீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச் செய்த கூதரபந்துவை நோக்கி அம்முனி வர், 'பேருபகாரம் புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்த வன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன; அதுகேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் வீசுவரன் என்பவற்கு மகனுய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேண்டுமென்ற கருத்துகொண்டு 'அப்பா! இனி இத் தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரமதர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னுலாகாதோ?, என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்னும் தீக்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு கூணகாலமும் இருக்கவில் லேன்; என் மனம் என் வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமநுண்டாகில் சிர மேற் கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவனை வழிபடுத்த வேண்டுமென்னும் பேரவாக்கொண்டமுனிவர், 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முத லாக கூதரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர் குலத் தில் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸராத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தம மான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவி நேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரண முண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாமஸங்கீர்த்தநத்தின் பய னன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை விளைத்த அந்த ஸ்ரீகோவிந்த

னையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *தீண்டாவமும்புஞ் செந்நீருஞ் சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிழு முடலைவிட்டு* மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை அடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரமபாகவதனாகி வீடு பெற்றனன்.

16. நமனும் முற்கலனும் பேசினது

(திருமாலையில் 12-ஆவது பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

முத்கலோபாக்யாநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே தொண்ணூறாவது அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு. முத்கலனென்பவன் பெரும்பாவிகளில் தலைவன்; அவன் ஒருநாள் கோதாநம் பண்ணும்போது, 'க்ருஷ்ணய' என்று சொல்லி தாநஞ் செய்தான். பின்பு அவன் மாண்ட பிறகு யமகிங்கர் வந்து நெருக்கி அவனை யமன் பக்கலிலே கொண்டுசெல்ல, யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவனை செய்தான். அதுகண்ட முத்கலன், 'உன்னுடைய படர்கள் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவாராநிற்க, நீ என்னைக்கெளரவிப்பதற்கு என்ன காரணம்?' என்று கேட்க; 'உன்னுடைய மேன்மையை அவர்களும்றிந்திலர், நீயுமறிந்திலை,—க்ருஷ்ண நாமத்தை நீ ஒருகால் சொன்னாய்காண்!' என்று யமன் அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமான இந்த ஸம்வாதம் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்தவாறே அந்த நரகந்தானே துக்காநுபவத்திற்குரிய நிலமாயிருந்த நிலைமாறி ஆந்தாநுபவ நிலமாய்விட்டதென்றால் இத்திருநாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதாயிருக்கவேணும்? 'என்னை நீ ஸத்தகரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?' என்று முத்கலன் கேட்க, 'முன்பு க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னாய்' என்று யமன் உத்தரமுரைத்த இவ்வளவேயாய்த்துப் பிறந்தது; யமன் தனக்குப் பாவநமாக அத்திருநாமத்தை உச்சரித்தவனல்லன்; முத்கலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேசித்தவனும்ல்லன்; நரகாநுபவம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இதுவிழுந்து அவர்கள் உய்வுபெறவேணுமென்று நினைத்துச் சொன்னவனும்ல்லன்; இனி இதனைக் கேட்டவர்களோ பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து மீண்டு ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர்களல்லர்; பாபத்தினுடைய பலன்களை அநுபவிக்கும்போதாயிற்றுக் கேட்டது. அப்போதுதானும் இச்சையோடு கேட்டாருமல்லர்; யாத்ருச்சிகமாகத் திருநாமம் செவிப்பட்ட வித்தனையே; இப்படிப்பட்ட திருநாமமே இவ்வளவு பெருமையுடைத்தானால், பின்னை என் சொல்லவேண்டும்?

தீவ்யப்ரபந்தங்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள ஸகல கதைகளையும் தீவ்யப்ரபந்த பகவத் கதாம்ருதமென்றும் தனி நூலினால் விளக்கியிருக்கிறோம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

அன்பர்களுக்கு அஷ்டியமான அறிவிப்பு

(P. B. அண்ணங்கராசாரியர்)

ஸ்ரீராமாநுஜன் இதழ் 132ல் பிரபந்தஸார தத்வஸாரமென்னும் நமது ஆராய்ச்சி நூலொன்று வெளியிடப்பட்டுள்ளதென்பதை யாவரும் நினைவில் கொண்டிருப்பீர்கள். தவறான பிரசாரத்தைத் தடுத்து உண்மையையுணர்த்தி லோகஜ்ஞமத்தை விளைப்பதற்காகவே அந்த நூல் நம்மால் வெளியிடப்பட்ட தென்பதை உண்மைப்பொருளில் நோக்குடைய உத்தமர்கள் உணர்ந்திருக்கின்றார்கள். அவ்வாராய்ச்சி நூலை ஆழ்ந்து அநுபவித்த பல மஹான்கள் அதைப்பற்றிச் செய்திருக்கும் அபிநந்தனங்கள் அளவுகடந்தவை. பொய்யானதை மெய்யென்று மயங்கி ஆதரித்துப் போந்தவர்கள் நெடுநாளாகத் தொடர்ந்து வரும் வாஸனையைத் தவிர்த்துக் கொள்ளமாட்டாமையினாலும், உண்மைப்பொருள் நெஞ்சில் ஊன்றினாலுங்கூட அதை ஆதரிக்கவொட்டாமல் தடைசெய்கிற தூரபிநிவேசவசத்தாலும் எதிரம்பு கோக்கவருவாரும் சிலருளர். அன்னவர்கள் ஆர்ஜவத்தோடு நேர்நின்று மறுப்பதற்கு விஷயலேசமுமில்லாமையால் நான்கு மாதகாலம் வாளாவிருந்தார்கள்; அங்ஙனே வாளாவிருப்பது மறுஷய தர்மத்திற்கு ஒத்திராமையாலே ஏதேனுமொரு விதத்தில் ஏதாவது ப்ரதிசப்தம் பண்ணிவைக்க வேணுமென்று ஆசைகொண்டு இருபதுநாளாக குத்ஸிதமார்க்கங்களில் விஷமசேஷ்டைகளைச் செய்து வந்தார்கள். செய்து வந்தார்களென்றால் யாவரென்று கேள்வி வரும். இக் கேள்விக்கு நாம் என்ன விடை தருவது? அநாமதேயத் துண்டுக்காகிதங்களை இதாரீந்தந வ்யக்தி தூஷணையாகவும் பூர்வாசார்ய நிந்தையாகவும் வெளியிட்டு வந்தார்கள். பிறகு செ. கி. வ. என்றிவ்வளவே கையொப்பமிட்டுப் பல துண்டுக்காகிதங்களை நான் தவறாமல் பிரசுரம் செய்து வந்தார்கள். இவையெல்லாவற்றிலும் பெரும்பாலும் [P. B. A. ப்ர. அ. என்று] அடியேனுடைய ப்ரஸ்தாவ மில்லாமலிராது. அந்த ப்ரஸ்தாவமும் நிந்தாநுபமேயொழிய வேறுவிதமாக வன்று. இங்ஙனம் வெளிவந்த பிரசுரங்களுக்கெல்லாம் அடியேனைச் சேர்ந்தவர்கள் உடனுக்குடனே விடையான பத்திரிகைகளை வெளியிட்டுக் கொண்டே வந்தார்கள். நிந்தாலேசமுமில்லாமல் ஜ்ஞாதவ்யார்த்த பூயிஷ்டமாகவே புஸ்தகநுபமாகவே வெளியிட்டு வந்தார்கள். இவையெல்லாம் காஞ்சீபுரத்திற்கு அப்பால் வெளியேறவில்லை. அடியேனைச் சேர்ந்தவர்கள் வெளியிட்ட நூல்களை உலகமெல்லாம் காணவேணுமென்கிற ஆசை உண்மையாக அடியேனுக்கிருந்த படியால் இந்தஸஞ்சிகையில் சிலவற்றைச் சேர்த்திருக்கிறேன். மேலேகாண்பது.

அநாமதேயமாகவும் அவ்யக்தநாமதேயமாகவுமே யெழுதி வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் வ்யக்தநாமதேயத்துடன் வெளியிடவேண்டிய நிர்ப்பந்த மேற்பட்டபடியால் 1—4—60 தேதியில் பண்டிதராஜ திருவரங்கம் திருமலை தாதாசாரியார் பெயராலும், திருமலை சங்கபுரம் ஈகை வேதாந்ததேசிக தாதாசாரியர் பெயராலும் இரண்டு துண்டுப்புத்தகங்கள் வெளிவந்தன. அவற்றுக்கும் ப்ரத்யாக்க்யானம் இந்த ஸஞ்சிகையிலேயே காணலாம். அநாமதேய பத்திரிகைகளோடு ஸநாமதேய பத்திரிகைகளோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் நிந்தைக்கு அளவே கிடையாது. பிரபந்தசாரமென்று வழங்கி வரும் நூல் தேசிகன் ஸாதித்ததாகச் சொல்லி வருவது அபத்தமென்றும் இடையில் கல்பிதமென்றும், இதுமட்டுமன்று, இத்தோடுகூட இன்னும் ஆறேழு வாங்மயங்களும் கல்பிதமென்றும் அடியேன்—எத்தனைபேர் எத்தனை பரிசீரமங்கள் பட்டாலும் மறுக்கவொண்ணாதபடி நிரூபித்திருக்கிறேன். இந்த ஸஞ்சிகையிலும் பிரபந்த

ஸாரதத்வப்ரதிஷ்டா என்னும் பெயருள்ள நூலினால் ஸாரார்த்தஸம்க்ஷேபம் வெளியிட்டிருக்கிறேன். உண்மையையுணர்ந்து கொள்ள விருப்பமுடையார் ஸாவதானமாக எல்லாவற்றையும் வாசித்துப் பார்ப்பது.

இந்த விவாதங்களில் நாம் ஏதுக்குத் தலையிடவேண்டுமென்கிற வெறுப்புடையார் இந்த ஸஞ்சிகையை நமக்குத் திருப்பி யனுப்பிவிட்டால் அவர்களுக்கு லோகாபிராமமான வேறு நல்லநூலை அவர்களின் விருப்பப்படி யனுப்பி வைப்போம். “லோகோ பிந்நருசி” ஆகையாலே ‘இந்த விவாத புத்தகங்களை யெல்லாம் இவர் நமக்கு ஏதுக்கனுப்புகிறார்’ என்று சிலர் வெறுக்கவுங் கூடும். அங்ஙனம் வெறுப்பு உண்டாகாமெக்காக இது விஜ்ஞாபித்தபடி.

ஏறக்குறைய என்பது ஆண்டுக்கு முன்பு நடந்ததொரு விஷயம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன், கேண்மின். ஸுப்ரஸித்த வித்வத்ஸார்வபௌமராக எழுந்தருளியிருந்த மைஸூர் அனந்தாமுவான் ஸாதித்த வேதாந்த வாதாவளியில் ப்ரஸ்யபுக்ஷீவாதமென்கிற வொரு க்ரந்தத்திற்கு மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி. திருப்புட்குழிஸ்வாமி கண்டனமொன்றெழுதி வெளியிட்டிருந்தார். அதன்மேல் மறுப்பெழுதிய வொரு வித்வத் வரேணயர் தம்முடைய அந்த மறுப்பு நூலில் தேசிகனுடைய அதிகரணஸாராவளிக்கு வியாக்கியானமான சிந்தாமனியென்னும் க்ரந்தத்திலிருந்து சிலசில பங்க்திகளை யுதாஹரித்து ‘குமாரவேதாந்தாசார்யரான நயனராசார்யர் இப்படியருளிச் செய்திருக்கிறார்’ என்று எழுதியிருந்தார். அதற்கு மறுப்புரைக்கவெழுந்த [திருப்புட்குழிஸ்வாமியின் ப்ரதமசிஷ்யராய் மஹாவித்வந்மணியான தன்றி பட்டப்பா தாதாசார்யஸ்வாமி, அதிகரணசிந்தாமணி யென்கிற அந்த வியாக்கியானம் தேசிகனுடைய திருக்குமாரர் ஸாதித்ததன்று; என்றும், அவருக்கு மிகவும் பிற்பட்ட வொரு சிறந்த வித்வான் எழுதிவைத்ததென்றும், அநுபபந்நங்களான பல அர்த்தங்கள் அந்த சிந்தாமணி வியாக்கியானத்தில் இன்னின்னவை யிருப்பதால் திருப்புட்குழிஸ்வாமி முதலான மஹீயர்கள் இப்படித்தான் நிர்ணயித்திருக்கிறார்களென்றும் விரிவாக எழுதியிருந்தார். திருப்புட்குழிஸ்வாமியின் பரம்பரையில் வருமவர்கள் இதை ஸுத்ருடமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்விஷயத்தின் உண்மையை இக்காலத்தில் ஸாதிக்கக்கூடியவர் ஸ்ரீஉவே. வித்வான் இளங்காடு ரங்காசார்ய ஸ்வாமியொருவர் எழுந்தருளியிருக்கிறார். தன்றி பட்டப்பா தாதாசார்யஸ்வாமி யெழுதியிருப்பதில் அதிகரணசிந்தாமணியிலுள்ள அநுபபந்நார்த்தங்களென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்குமவற்றில் ஒன்றுக்குக்கூட ஒருவரும் பதில் சொல்ல முடியாதென்கிற ப்ரவாதமிருந்து வருகிறது. ஆனாலும் திருப்புட்குழிஸ்வாமி யநுபந்திகளின் இவ்வபிப்ராயத்தை மற்றுள்ள எல்லாரும் அங்கீகரிக்கிறார்களென்பதில்லை. 1940ஆம் வருஷத்தில் ஸ்ரீமத் அஹோபிலமடத்திலிருந்து அச்சிடுவித்த ‘இரண்டு வியாக்கியானங்களோடு கூடிய அதிகரணஸாராவளியில் அதிகரணசிந்தாமணி நயனராசார்யர் பணித்ததாகவே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரபந்தசாரத்தின் போக்கு இத்தகைத்தன்று. இதைப்பற்றின பிஷ்ட பேஷணம் போதும். இந்நூல் தேசிகனருளியதன்று என்று ஸ்திரீகரணம் செய்வது நம்முடைய மனனக மலத்தினாலன்று. தேசிகன் திருமுடிமேல் வீணை அவத்யம் ஏறத்தகாது என்பதனுலேயே. இதனால் என்ன அவத்யம் தேசிகன்மீது ஏறிவிடுமென்று சங்கிப்பவர்கள் ஸாரஸம்க்ஷேபமாக இதில் வெளியிடப்படுகிற ப்ரபந்தசார தத்வப்ரதிஷ்டாவை வாசிக்கக்கடவர்கள். இந்த தத்வப்ரதிஷ்டை மூலமும் வியாக்கியானமுமாகக் கொள்ளத்தக்கது. முதலிலுள்ளது மூலமான தத்வக்ரந்தமாயும், பிறகு சிறிய விபியிலுள்ளது (ப்ர. என்பது) வியாக்கியானமான ப்ரதிஷ்டாக்ரந்தமாயும் கொள்ளத்தக்கது.

அன்பர்களுக்கு அவசியமான அறிவிப்பு

3

பகவத்கீதையில் பதினேராமத்யாயத்தில் இருபத்தேழாம் ச்லோகத்தின் தாற்பர்யசந்திரிகையில் வேதாந்ததேசிகள் ஸாதித்திருக்கிற சில பங்க்திகளை அவசியம் உற்று நோக்கவேண்டும். என்ன எழுதியிருக்கிறாரென்னில், கீழே மூன்றாவது அத்தியாயம் முப்பத்தேழாம் ச்லோகத்திற்குப் பிறகு [*வித்த்யேந்மீஷ ஹைவீணம்* என்றதற்குப் பிறகு] யாதவப்ரகாசீயர்கள் “இவ்வடத்தில் சிலர் ஐந்து ச்லோகங்களைப் படிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லி ஐந்து ச்லோகங்களை யெழுதி வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்கள்—என்று ஒரு விஷயமெழுதினார். மற்றுமொரு விஷயம்—ப்ரக்ருதமான பதினேராமத்யாயம் 27 ஆம் ச்லோகத் திற்குப் பிறகு நான்கு ச்லோகங்களையும். மேலே 39 ஆம் ச்லோகத்திற்குப் பிறகு ஒரு ச்லோகத்தையும் சேர்த்திருக்கிறார்களென்பது. இப்படி யெழுதிவிட்டு

“இந்த ச்லோகங்கள் உண்டோ இல்லையோ என்பதை பகவான்தான் அறிய வேணும். முந்தின வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் இந்த ச்லோகங்களைக் கையாளவில்லை. பாடபரம்பரையிலும் வரவில்லை. ஆகவே பாஷ்யகாரர் கள் இந்த ச்லோகங்களை ஆதரித்திலர். கீதையில் இத்தனை ச்லோகங்க ளிருக்கின்றனவென்று வியாஸாதிதிகள் கணக்கிட்டு வைக்கவில்லை. பிற்காலத் தவர்கள் நம்பத் தகாதவர்களாயிருக்கின்றார்கள்.”

என்றிவ்வளவும் ஸாதித்திருக்கின்றார். ப்ரகரித்தங்களாகத் தாம் கருதுகின்ற அந்த பத்து ச்லோகங்களையும் அவ்விடத்திலே தமது திருக்கையினுலெழுதி யுள்ளார். அவற்றை வாசிக்கும்போதே அவை கல்பிதங்களென்று நிஸ்ஸந்தேஹ மாகத் தெரிய வருகின்றது. வேணுமென்றே கற்பனை பண்ணிச் சேர்த்தார்க ளென்பதும் நன்கு தெரிகின்றது. அப்படியிருந்தும் ஸ்வாமி “ஏதே ச்லோகாஸ் ஸந்தி ந வேதி தேவோ ஜாநாதி” என்று எழுதியிருக்கின்றார். பிரபந்தசார விஷயத்தில் ‘தேவோ ஜாநாதி’ என்றெழுத நமக்குக் கைவரவில்லை. அபிநிவேச மின்றி ஆராய்ச்சி செய்யவல்லவர்களுக்கு இவ்வுண்மை நெஞ்சில் பதியாமல் போக ப்ரஸக்தியேயில்லை.

ப்ரக்ருதவிவாதவிஷயத்தில் ஸாரமானவார்த்தை இவ்வளவே

திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் ஏகப்ரபந்தமேயென்று சிலர் சொல்லிவிட்டால் அதனால் நம்முடைய ஸித்தாந்தப் பொருளொன்றுக்கும் பங்கம் விளைந்திடாது. திருநெடுந்தாண்டகம் சரமப்பிரபந்தமன்று என்று பேசி விட்டதனாலும் ஒரு ஹாநிவிளைந்திடாது. திருமடல்களை நாங்கள் பல பாட்டுக் களாகப் பிரித்துக்கொள்ளுகிறோம் மென்றாலும் குடிக்கெட்டுப்போய்விடாது. ‘ப்ர பந்தசாரத்தை தேசிக்கருதியாக நாங்கள் நூறுவருஷங்களுக்கு மேலாகச் சொல்லிவருகிறோம்; இதை நீ எதற்கு மறுக்கிறாய்?’ என்று கேட்டாலும் இதற் கொரு பிரபல காரணம் சொல்லித்தீரவேண்டிய அவசியமுமில்லை. உலகத்தில் எத்தனையோ இடங்களில் எத்தனையோவிதமான விபர்ப்யங்கள் நடந்திருக்கின் றன, நடந்துகொண்டிருக்கின்றன, நடக்கவும்போகின்றன. அவற்றையெல்லாம் விமர்சிக்க நாம் ப்ரவர்த்திக்கின்றோமோ? இல்லை. ப்ரக்ருத ப்ரபந்தசார விஷ யத்தில் இத்தனை வாதப்ரதிவாதஸம்ரம்பங்கள் ஏதுக்கு? என்று சிலர் நினைக்கக் கூடும். இதற்குத் தெரிவிக்கலாகிறது.

காளிதாஸக்ருதியான மேகலந்தேசத்தில் “ஆஷாடஸ்ய ப்ரதமதிவஸே” என்பது ஒரு ச்லோகம். இதில் ‘ப்ரதமதிவஸே’ என்று பாடமன்று, ‘ப்ரசமதி வஸே’ என்றுதான் பாடம் என்று சில பண்டிதர்கள் கூறினார்கள். ஆஷாட மாஸம் பிறந்த முதல்நாளில் என்பது முந்தினபாடத்தில் அர்த்தம். ஆஷாட மாஸம் முடியும் நாளில் என்பது பிந்தினபாடத்தின் அர்த்தம். இதில் வித்வான்

களுக்கு விவாதம் க்ரமேண வளர்ந்திட்டது. மைஸூரில் மஹாவித்வானாக விளங்கியிருந்த கஸ்தூரி ரங்காசாரியர்ஸ்வாமி பிந்தினபாடமே ஸாதுவென்கிறார். அந்த ஸ்வாமிக்குத் தோள்தீண்டியான மற்றொரு மஹாபண்டிதர் முந்தினபாடமே ஸாதுவென்கிறார். வாதப்ரதிவாதங்கள் முற்றிவிட்டன. ப்ரசமபாட நூலும் என்று பல ஸஞ்சிகைகள் எழுதிக்கொண்டு போகிறார் கஸ்தூரிஸ்வாமி. மற்றொரு மஹாபண்டிதரும் 'ப்ரதமபாடதத்வம்' என்று பெயரிட்டு அபரிமிதமாக எழுதிக்கொண்டுபோகிறார். இந்த ஸஞ்சிகைகளெல்லாம் மஞ்ஜுபாஷிணி பத்ரிகையில் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் இடைவிடாது வெளிவந்துகொண்டிருந்தன. 55 ஆண்டுகட்கு முந்தின ஸங்கதி இது. மேகஸந்தேச மென்பது ஒரு கற்பனைக் காவியம். மேகத்தைத் தூதுவிட்டதுமில்லை, தூதுவிட்டவனுமில்லை. தூதுவிட வேண்டிய வேதுவுமில்லை. எல்லாம் கற்பனை. ஆஷாடமாஸத்தின் முதல் நாளானாலென்ன? முடிவுநாளானாலென்ன? மிகச்சிறந்த வேதவேதாந்தப் பொருள்களில் சர்ச்சை செய்வதைவிட்டு இந்த கற்பனைக்காவியத்தில் ஓரொழுத்தைப் பற்றிக்கொண்டு வாதப்ரதிவாதங்களை வளர்த்திக்கொண்டு போனது விவேகிக்குத்யமா என்று ஒருவர் நினைத்ததுண்டா? பேசினதுண்டா? விமர்சகுசலர்களுக்குள் எந்த சர்ச்சை விளைந்தாலும் அதில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக எத்தனை விஷயங்கள் வெளிவரும் தெரியுமோ? எத்தனை நுட்பங்கள்! எத்தனை மருமங்கள்! வெளிவரும்.

ஹிந்தீஸ்தானம் என்றொரு க்ரந்தம். இது ஏகாதசீசிராத்த விஷயமான ச்லோகரூப க்ரந்தம். இதை தேசிகக்ருதியாகச் சிலர் வெளியிட்டுவிட்டார்கள். அது தவறு தவறு தவறென்று பலர் கோஷித்தார்கள். ஆயினும் இன்னமும் பலர் அதை தேசிகக்ருதியாகவே சொல்லிவருகிறார்கள். கீம்கீருவோஸ்துதி யென்று ஒரு ஸ்தோத்ரநூல். இது எவ்வுன்கிடந்தான் விஷயம். இதையும் தேசிகக்ருதியாகச் சிலர் அச்சிட்டுவிட்டார்கள். இதையும் பலர் நம்பிவிட்டார்கள். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இஞ்சிமேட்டமுகியசிங்கர் இதைப்பற்றி ஒரு ஸமயம் ஸாதித்தது வெகு ரமணியமாயிருந்தது. அதாவது, 'இந்த ஸ்தோத்ரம் ஒரு ஸாமான்ய கவி இயற்றினது; இதை ஸ்வாமி தேசிகன் திருமுடித்து ஏற்றிவிட்டார்கள். ஏற்றினதும்ல்லாமல் கோவிலிலும் சொல்லி வழக்கப்படுத்திவிட்டார்கள். 'இது ஒரு ஸாமான்யன் செய்தது' என்றாலுங்கூட என் வார்த்தையை மதிப்பாரில்லை; இதன் ப்ரசாரமோ தடுக்கமுடியாததாய் வளர்ந்துவருகிறது. அதற்காக ஒரு வழிசெய்தேன்; இதையொரு அவ்யபதேச்யன் செய்தானென்று சொல்லிவிடாமல் ஒரு வ்யபதிஷ்டர்தலையிலேயே ஏற்றிவிடலாமென்று தோன்றி 'அத்திப்பட்டு அழகியசிங்கர் அருளிச்செய்தது' என்றெழுதிவிட்டேன் என்று ஸாதித்தார். அப்படியே யெழுதி அச்சிட்டிருப்பதை மடத்தின்மூலமாக வெளிவந்த வ்யாக்க்யாந்தவ்யோபேதமான அதிகரண ஸாராவளியின் பூமிகையிலே யாவரும் காணலாம். இந்த ஸ்துதிநூலுக்கு தேசிகக்ருதி யென்கிற அபப்ரதை இன்னமும் போகவில்லை. க்ருஹீதகராஹிகளைத் திருத்த யாரால் முடியும்?

பிரபந்தசாரத்தை தேசிகக்ருதியென்று இசைந்தால் தேசிகனுடைய பெருமைக்கு மிகவும் இழுக்காகின்றதென்னு முண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள கில்லாமல் 'நம்முடைய ஸங்கேதம் பாழாய்ப்போய்விடுகிறதே!' என்று இவ்வளவுக்காகவே வருத்தமுற்று, ப்ராமாணிகஸரணியில் விடைகூறமாட்டாமல் வீணான நிந்தைகளையே பொழிந்துகொண்டிருக்கு மவர்களைப்பற்றி நமக்கு விசாரஸேசமுமில்லை. தேசிகனுடைய திருவருளால் கண்டறிந்த உண்மையை ஊர்ஜிதப்படுத்துவது நமக்குற்ற கைங்கரியமாதலால் அதனை வழுவறச் செய்கின்றோம். இதனுடைய பலனைப்பற்றி நமக்கு யாதொரு விசாரமுமில்லை.*

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பிரபந்தஸாரதத்வப்ரதிஷ்டா

[ஸ்ரீகாஞ்சி. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கிரசாரியர்]

— அ வ தா ரி கை —

1. பிரபந்தஸாரமென வழங்கும் ஒரு தமிழ் நூலைப்பற்றி ஆழ்ந்து விமர்சிக்கப் பரஸுத்தியேற்படாத காலத்தில் பிறருடைய பேச்சுக்களின்படி அதை தேசிகக்ருதியாக நாம் நெடுநாள் நம்பியிருந்ததுண்டு. அந்த நம்பிக்கை மிகத் தவறென்று தேறியதை பிரபந்தஸாரதத்வஸாரமென்னும் விமர்ச நூலினால் விவரித்தோம். எத்தனையோ விஷயங்களில் நாம் ஆராய்ச்சி செய்யப்புகாத வளவில் சிலர் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை நம்பிவிடுவது ஸஹஜந்தானே. ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண ஸ்ரீமஹாபாரதாதிகளான பலபல மஹாக்ரந்தங்களிலும் ஏற்பட்டுள்ள ப்ரகேஷ உத்கேஷங்களை நெடுநாள் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஸாமான்யமாகத் தவறுகளை அப்படியே நம்பியிருந்து ஆராய்ச்சிக்கு அவகாசமேற்படும் போதுகளிலும் ஆப்தோபதேசாதிகள் ப்ராப்தமாகும் ஸமயங்களிலும் பழைய கொள்கையைத் திருத்திக் கொள்ளப்பெறுகிறோமென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமேயன்றே. அசைக்கவொண்ணாத உபபத்திகளைக்கொண்ட ஆராய்ச்சியினால் தேறுகின்ற வஸ்துஸ்திதி பிராமாணிகர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டே தீரும். பல நாட்களில் தோன்றாத ஆராய்ச்சியானது ஒரு ஸமயவிசேஷத்தில்தான் தோன்றும். 'இவ்வாராய்ச்சி இத்தனை நாட்களாக ஏன் உதிக்கவில்லை?' என்று விவேகிகள் வினவமாட்டார்கள். பரமைகாந்தியான வொரு வைதிகர் தமது திருமாளிகையில் தளிகை செய்வதற்கு ஒருவரை அமர்த்திக்கொள்ளுகிறார். அந்த பரிசாகப் பலபெரியார்களிடத்திலும் கலந்து பழகிக்கொண்டும் ஆங்காங்கு தளிகை செய்துகொண்டு மிருந்ததனால் அவருடைய சரிதையிலும் உத்பத்தியிலும் எவ்விதமான விசிகிதஸையும் தோன்றாமலே அவரைப் பரிசுத்தராகவே நினைத்திருந்ததனால் கல்மஷமற்ற நெஞ்சினராயிருந்தார் அந்த வைதிகர். ஒரு ஸமய விசேஷத்தில் சில ஆப்தர்களினால் தத்துவம் தெரிந்துகொள்ள நேர்ந்தது. அவர்தகப்பனார் காலஞ்சென்ற பலவாண்டுக்குப் பின்னர் தோன்றியவ்யக்தியென்று தெரியவந்தது. பிறகு ஆர அமர விசாரிக்கவும் ப்ராப்தமாயிற்று பல ஹேதுக்களினால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயமாய்விட்டது. பிறகு அந்த வைதிகருடைய நெஞ்சு எவ்வளவு தாபமுற்றிருக்குமென்பதை நாம் சொல்ல வேணுமோ? 'இத்தனை நாளாக இதை ஏன் இவர் ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை?' என்று யாரேனும் கேட்பாருளரோ? அவரைப் பல ஸமயங்களில் மாதாபித்ருச் ச்ராதத்தங்களில் நிமந்த்ரித்து அவருடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தையும் ஸ்னீகரித்தவரே இந்தவைதிகர். அக்காலத்துக் கொள்கையின்படி நடந்த காரியங்களுக்கு அவத்யம் சொல்லப்போகாதன்றே. பிறகு பிறர் வஞ்சிக்கப்படாதபடிக்கு உண்மையை யுணர்த்துவதும் அவருடைய கடமையாகுமன்றே. (1)

(ஸ்ரீ.) 1. பிரபந்தஸாரதத்வஸாரத்தில் மிக விசிவாக எழுதப்பட்ட அவதாரிகையை மேலே கண்டவாறு ஸங்க்ரஹித்தோமிங்கு. இதனால் "கீழ்நாட்களில் பிரபந்தஸாரத்தை தேசிகரீயற்றிய நூலாகவேகொண்டு உதாஹரித்திருந்தவிவர் இப்போது அதற்கு முரணாக எழுது

வது யுத்தமன்று” என்று சிலர் இதையே ஒரு பெரிய ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமாகக்கொண்டு கேட்பிப் பது அஸங்கதமென்று கீழ்க்கப்பட்டதாயிற்று. ஸஹஸ்ரநாமம், ஸந்தியாவந்தனா மந்திரம் முதலானவற்றில் எத்தனையோ பாடப்ராமங்களை ஸதுபதேசத்தாலும் விமர்சத்தாலும் பரி ஹரித்துக் கொள்வது முதலான பலவிஷயங்களை இதற்கு நிதர்சனமாகக் கொள்வது. (1)

பெரியாழ்வாருடை நிவ்யஸித்தி விமர்சம்

2. பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டென்கிற ஒரு பிரபந்தமும் பெரியாழ்வார்திருமொழியென்கிற மற்றொருபிரபந்தமுமாக இரண்டுநிவ்வியப்பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தாரென்பது சிறியாரோடு பெரியாரோடுவாசியற அனைவருமறியத்தக்கதும் அறிந்ததுமாம். ‘இரண்டல்ல, ஒரே பிரபந்தந்தான்’ என்று சாதிப்பதற்குச் சிறிதேனும் உபபத்தியுண்டோவென்று பார்த்தால், உபபத்தி சிறிதுமில்லாததோடு அநுபபத்திகளே அதிகமாகப் புலப்படும். நூறு பாசுரங்களை ஒரு பத்தாகக்கொள்வது ஸம்பிரதாயம். இந்த ரீதியில் *வண்ணமாடங்கள்கூழ்* தொடங்கி *மெச்சுது சங்கமளவும் ஒரு பத்தாக எங்கும் ப்ரஸித்தியுள்ளது. இப்பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குத் திருப்பல்லாண்டைத் தொடக்கமாக வைத்திட்டால் *மெச்சுதுசங்கப்பதிகம் இரண்டாம் பத்தின் ஆரம்பமாக இருக்கமுடியாது; *மெச்சுது சங்கத்தையே இரண்டாம்பத்தின் தொடக்கமாக அறுதியிட்டிருப்பது அபலபிக்க வொண்ணாததொன்றும். *வண்ணமாடங்கள் தொடங்கி *மெச்சுது சங்கமளவும் நூறு பாசுரங்களிருப்பதனால் முதற்பத்தின் ஆதிபந்தங்களில் விப்ரதிபத்தி கொள்ளக்காரணமே யில்லை. திருப்பல்லாண்டைப் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு முதற்பதிகமாகக் கொண்டால் முதற்பத்து நூற்றுப்பத்துப் பாசுரங்கள் கொண்டதென்று அஸம்பத்தமாகச் சொல்லவேண்டியவரும். இங்கே சிலர் சொல்லுவதாவது, “திருப்பல்லாண்டைத் தனிப் பிரபந்தம்போல் ஸேவித்துவருகிறார்களே யென்னில், அது ஒருபெரிய பிரபந்தத்தின் ஏகதேசமாயிருக்கச் செய்தேயும் அதைத் தனிப்பிரபந்தம்போல் ஸேவித்து வரும்படி பூருவாசாரியர்கள் ஒரு நிபந்தனை செய்திருந்தபடியாலே அதன்படி ஆசாரம் வருகிறதென்றும், அதுகொண்டு அதைத் தனிப்பட்ட பிரபந்தமாக்கிவிட முடியாதென்றும்” சொல்லுகிறார்கள். பூருவாசாரியர்கள் அப்படியொரு நிபந்தனை செய்திருந்தது உண்மையாகில் பெரியவாச்சார்பிள்ளை-முதலான பேராசிரியர்கள் அதனைக் கடந்து தனிப்பிரபந்தமாகக்காட்டி வியாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கவே மாட்டார்கள். திருப்பல்லாண்டுக்கும் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கும் ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமியின் வியாக்கியானம் தோன்றியேயுள்ளது. அதிலும் திருப்பல்லாண்டைத் தனிப்பிரபந்தமாகவும் பெரியாழ்வார் திருமொழியைத் தனிப்பிரபந்தமாகவும் கொண்டமை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ‘திருப்பல்லாண்டு வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் ஒரு ச்லோகமும், பெரியாழ்வார் திருமொழி வியாக்கியானத் தொடக்கத்தில் ஒரு ச்லோகமும் அவர் இட்டிருக்கிறார். “விஷ்ணுசித்தம். நத்வா ததீயம்ருதோபமதிவ்யஸூக்தம் க்ருஷ்ணவதார விஷயம் விவ்ருணேமி பக்த்யா” என்கிற ச்லோகம் ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமியின் பெரியாழ்வார் திருமொழிவியாக்கியானப் ப்ராரம்பத்தில் விளங்கா நின்றது. இதனால் இது தனிப்பட்ட பிரபந்தமென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டது. அடுத்தபடியாக அவதாரிகையிலும் “கீழ் திருப்பல்லாண்டில் மங்களாசாஸனம் செய்து” இத்தயதி வாக்யங்களாலே இது ப்ரத்யேகப்ரபந்தமே யென்பதை நன்கு காட்டியிருக்கிறார். அவர் காட்டியிருக்கிறாரென்பது நமக்கு விஷயமேயன்று. திருப்பல்லாண்டின் பிரமேயம் வேறு; பெரியாழ்வார் திருமொழியின் பிரமேயம்வேறு. அதற்குமிதற்கும் என்னசேர்த்தி? பூர்வோத்தர

மீமாம்ஸைகளுக்கு ஐகசாஸ்தர்யம் சொல்லுகிறோமென்பதை நிதர்சனமாக்கி வாதிக்கவெழுந்தால் ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஏகப்ரபந்தமாகவே கொள்ளவேண்டி வரும். எம்பெருமானுடைய திவ்யாஜ்ஞையால் திருவவ தரித்த கருடவாஹன பண்டிதப்ரணீதமான திவ்யஸுலிரிசரித்தத்திலும் ஐந்தா வது ஸர்க்கத்தில் 70, 71, 72 சுலோகங்களில் திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் தனித்தனிப் பிரபந்தங்களென்பது நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆக, “திருப்பல்லாண்டு பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முதற் பதிகம்” என்னும் கூற்று ஸர்வாத்மநா அஸம்பரதாயமென்று முடிந்தது. அத்யந்தம் அஸங்கதமானவிதனை தேசிகனுடைய மதமாகச் சொல்லுவது சிறிதும் தகரது. அஸங்கதார்த்தமென்று முதலிக்கப்பட்டவிதனைக்கொண்டிருக்கின்ற ப்ரபந்தசாரம் விவேகியானவொரு ஆசாரியருடைய நூலாக இருக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாதென்பது திண்ணம். (2)

(iii.) 2. பிரபந்தசாரம் தேசிகனுடைய நூலாக இருக்கத் தகுதியில்லையென்பதை ப்ரா மாணிகர்கள் அறுதியிடுவதற்குப் பலஹேதுக்கள் காட்டப்பட்டன. அவற்றுள் இது முதல் ஹேது. திருப்பல்லாண்டைப் பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முதல் தசகமாக ஒரு பேதையனும் கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லை. இவர்களின் ஸம்பிரதாயத்தில் காலக்ஷேபம் செய்வதற்கென்று திவ்யப்ரபந்தங்களில் சிலவற்றுக்கு வியாக்கியானமிட்டுவைத்த பெரிய பரகாலஸ்வாமியென்பவர் தமது வியாக்கியானத்தில் இவையிரண்டையும் தனித்தனிப் பிரபந்தங்களாகவே ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார். பிரபந்தசாரம் பிறப்பதற்கு முன்னமே அந்த வியாக்கியானம் பிறந்திருந்தும் அது அப்போது பிரசாரத்திலில்லாமையினால் பிரபந்தசாரகாரர் அதைக் கவனிக்கவில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இப்போது பதில் சொல்ல எழுந்தவர்களில் ஒருவரும் இதைப்பற்றி வாய்திறக்கவுமில்லை. திவ்யஸுலிரிசரித்தத்தில் பெரியாழ்வார் இரண்டு பிரபந்தங்கள் ஸாதித்ததாகச் சொல்லியிருப்பது திருப்பல்லாண்டையுத்தேசித்து அன்றென்றும் கல்பஸூத்ரவியாக்கியானத்தை யுத்தேசித்தென்றும் ஒருவர் எழுதியிருப்பது அஸங்கதம். இரண்டு ப்ரபந்தங்களென்றதன் விவரணத்தை அவர் தாமே காட்டியிருப்பதாலும் கல்பஸூத்ரவியாக்கியான ப்ரஸ்தாவமே பண்ணியிராமையாலும். (2)

திருநெடுந்தாண்டகமே சரமப்ரபந்தமென்பதுபற்றி

3. *மாறன்பணித்த தமிழ்மறை நான்குக்கும் ஆறங்கங்கூற அவதரித்த வரான திருமங்கையாழ்வாருளிச்செய்த திவ்யப்பிரபந்தங்களாறில் எது சரமப்பிரபந்தம்? எது சரமப்பிரபந்தமாக இருக்கத் தகுதியுடையது? என்பதைச் சிறிது ஆராய்வோம். இவ்வாறு பிரபந்தங்களின் அடைவுபற்றி ஆராய்வதற்கு முன்னே ஒரு விஷயம் தெரிவிக்கலாகிறது. ஆழ்வார்களின் பெளர்வாபர்யத்தில் வைஷ்ணவேதாரர்கள் இன்னமும் விவாதப்பட்டுக்கொண்டு வேறு பாடாகவே யெழுதி வருகிறார்கள். இதுபோலவே பிரபந்தங்களின் பெளர்வாபர்யத்திலும் விவாதப்படுவாருளர். அன்னவர்களைப்பற்றி நமக்கு விசாரமில்லை. வடமொழி வேதத்திற்கு வியாஸர்போல நமது தென்மொழி வேதத்திற்கு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் பரிஷ்காரகர் என்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்ம். அப்பேராசிரியர் தாம் திவ்யப்பிரபந்தங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து ஸம்பாதித்தவர்; ஆழ்வார்களின் வரிசைக்கிரமத்தையும் திவ்யப்பிரபந்தங்களின் வரிசைக்கிரமத்தையும் ததநுபத்திகளான விஷயங்களையும் உபதேசித்தருளினவரும் அவரே. திருப்பல்லாண்டானது திவ்யப்பிரபந்தங்களுள் பதினோராவதாக இருக்கச் செய்தேயும் அதனை முதற்பிரபந்தமாக வைத்தருளினவர் நாதமுனிகளேயாவர். இன்னின்ன பிரபந்தங்கள் சேர்ந்து முதலாயிரம், இன்னின்ன பிரபந்தங்கள் சேர்ந்து இரண்டாவதாயிரம்.....இத்யாதி வ்யவஸ்தைகளைச் செய்தருளினவரும் அவ்வாசிரியரேயாவர். மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்து

உதித்து முதலாழ்வார்களென்று பெயர்பெற்ற பொய்கைபூதம் பேயாழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களை முதலிலே வைத்திடவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க அவற்றை மூன்றாவதாயிரத்தில் கொண்டு சேர்த்தது, திருமழிசையாழ்வாருடைய இரண்டு திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஒன்றை முதலாயிரத்திலும் மற்றொன்றை மூன்றாவதாயிரத்திலும் சேர்த்தது, அதுதன்னிலும் முதற்பிரபந்தத்தை முதலாயிரத்திலே சேர்க்காமல் மூன்றாவதாயிரத்திலே சேர்த்தது, இரண்டாம் பிரபந்தத்தைக் கொணர்ந்து முதலாயிரத்திலே சேர்த்தது, நம் மாழ்வார் பிரபந்தங்களையும் திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தங்களையும் பிரித்துப் பிரித்து வெவ்வேறுயிரங்களிலே சேர்த்தது.....ஆக இத்தகைய விபாகங்களைப் பலவகைப்பட்ட ஒளசித்யங்களை நோக்கி ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் தாமே செய்தருளினபடியாலன்றோ இவற்றில் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரையில் எவ்விதமான பிறழ்வும் நேராமலுள்ளது. 'திருமழிசைப்பிரானுடைய திருச்சந்த விருத்தம் முதலாயிரத்திலே சேர்க்கப்பட்டிருப்பதனால் அவ்வாழ்வாருடைய இரண்டு பிரபந்தங்களுள் இதுவே முதற்பிரபந்தமாக இருக்கத்தகும்' என்று சிலர் கூறினால் 'அப்படியிருக்கலாம்' என்றோ 'அதுதான் பொருத்தமானது' என்றோ சொல்லக்கூடியவர்கள் ஒருவருமில்ர். நான்முகன் திருவந்தாதியில் ஆழ்வார் தாம் பேறுபெற்றபடியைச் சொல்லிற்றிலர்; அதுதன்னைத் திருச்சந்தவிருத்தத்திலே சொல்லியுள்ளார்; முடிவில் இரண்டு பாசரங்களிலும் அது சொல்லப்பட்டுள்ளது. (119) *பொன்னிருமுரங்கமேய பாசரத்தில் *என்னதாவி.....உன்னபாதமலர் மன்னவந்து பூண்டு வாட்டமின்றி யெங்கும் நின்றதே* என்றும் அதற்கடுத்த பாசரத்தில் (120) *மயக்கினுன்தன் மன்னுசோதி ஆதலாலென்னவிதான் இயக்கெலாமறுத்து அருதவின்பலீடு பெற்றதே* என்றும் அருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலே இதுதான் சரமப்ரபந்தமாயிருக்கவருக்கும் என்று விவேகசாலிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றினதும் இந்த ஒளசித்யமேயாம். ஏவஞ்ச, திருச்சந்தவிருத்தம் முதலாயிரத்தில் சேர்ந்திருப்பதனாலேயே அதற்கு முதன்மை வந்துவிடாதென்று அறியலாகும். இந்த ரீதியிலே திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்பிரபந்தங்களாறனுள் திருநெடுந்தாண்டகம் இரண்டாவதாயிரத்தில் சேர்ந்திருந்தாலும் அதுவே சரமப்பிரபந்தமாகும். *என்னில் அங்கமெல்லாம் வந்தின்பமெய்த எப்பொழுதும் நீனைந்துருகியிருப்பன் நானே* என்று பேரின்ப வெள்ளமாகத் தலைக்கட்டியுள்ளவதனைச் சரமப்பிரபந்தமாகக் கொள்ளாமல், ஆழ்வார் பேறுபெறாத கிலேசத்தினால் எம்பெருமானைப் பழித்துக்கொண்டு தெருவேற மடலூர்வேன் என்று ஸ்வப்ரபந்தஸமாப்திபண்ணினார் என்று எழுதிவைக்க ஆசார்ய பீடத்திலமர்ந்தவர்கள் நெஞ்சாலும் நினையார்கள். நம்மாழ்வார் அவாவற்று வீடுபெற்றமை சொல்லித் தலைக்கட்டினவாறுபோலத் திருமங்கையாழ்வாரும் அங்ஙனே தலைக்கட்டினதான திருநெடுந்தாண்டகம் தவிர மற்றொன்று சரமப்ரபந்தமாயிருக்க என்ன ஒளசித்யமுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பிரபந்தத்தைச் சாத்துமுறை செய்யும்போது எங்கும் நியமேந திருநெடுந்தாண்டகமும் சாத்துமுறை செய்யப்பட்டுவருவது அபலபிக்க முடியாத தொன்று. பிரபந்தசாரகாருடைய கொள்கையின்படி இது மூன்றாவது பிரபந்தமாயிருந்தால் இதனை எதற்காகச் சாத்துமுறை செய்வதென்று விமர்சிக்கவேணுமே; விமர்சித்தால், இது த்ருதீய ப்ராபந்தமன்று சரமப்ரபந்தமே யென்பது பக்ஷபாதிகளுக்குங்கூட மறுக்கவொண்ணாதபடி மதிக்கப்படும்.

(ஸ்ர.) 3. திருநெடுந்தாண்டகமே கலியன் ஸ்ரீஸூக்திகளில் சரமப்ரபந்தமாயிருக்க அதைத் த்ருதீயப்ரபந்தமாக்கியும் பெரியதிருமடலை சரமப்ரபந்தமாக்கியும் பேசியிருக்கின்ற பிரபந்த

பிரபந்தசாரத்தவப்ரதிஷ்டா

9

சாரம் தேசிகக்குதியாயிருக்கத் தகுதியையிலையென்ற இந்த ஹேதாபபாதனமும் அசைக்க வொண்ணாதது. இவ்விஷயத்தில் பதிலெழுதினவர்களில் ஒருவர் (D. T. T.) “திருநெடுந் தாண்டகம் சரமப்பிரபந்தமன்று என்பதைப் பாடகரமங்கொண்டே தெரிந்துகொள்ளலாம்” என்றார். ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை நான்கு ஆழிரமாக்கப்படுத்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திரு நெடுந்தாண்டகத்தை இரண்டாவதாயிரத்தில் சேர்த்தும், திருமடலை முன்னுவதாயிரத்தில் சேர்த்துமிருக்கையாலே இந்த பாடகரமங்கொண்டே தெரிந்துகொள்ளலா மென்பது இவ ருடைய கருத்து. இது மிகவும் அஸங்கதம். திருமழிசையாழ்வாருடைய இரண்டு ப்ரபந் தங்களில் முதற்பிரபந்தத்தை முன்னுவதாயிரத்தில் சேர்த்தும், இரண்டாம் பிரபந்தத்தை முதலாயிரத்தில் சேர்த்துமிருப்பதுகொண்டு அவற்றின் பெளர்வாபர்யத்தை மாறுபடுத்த வேண்டியவருமாகையாலே. இதை நாம் முன்னுடைய விவரித்திருந்தும் குருடன் கிணற்றில் விழுந்த கலையாயிற்று. மற்றொருவர் (சகையென்பவர்) திருமடல்தான் சரமப்ரபந்தம், திரு நெடுந்தாண்டகமன்று என்பதை நாதமுனிகளே தேசிகனுக்கு உபதேசித்துவிட்டதாக எளிதில் எழுதிமுடித்திட்டார். இது ப்ரத்யஸ்த்ரமில்லாத ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம். இதைக் கொண்டே ஸகல பூர்வபக்ஷங்களையும் எளிதாகப் பரிஹரித்துவிடலா மிவர்கள். ஒரு அபத் தத்தை ஸ்தாபிக்கப் பல அபத்தங்களை அவலம்பிக்க வேண்டியதாகிறது. முடிவில் அத்தனை யும் அபத்தமாகத்தேறும். இதனாலும் பிரபந்தசாரம் தேசிகக்குதியென்றேறு முடிந்தது. (5)

திருநெடுந்தாண்டகமே சரமப்ரபந்தமென்பதற்கு மிகச்சிறந்ததொரு நிதானம்

4. திருமங்கையாழ்வார் ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் நம்மாழ்வாரை யடி யொற்றி யருளிச்செய்பவரென்பது ஸம்ப்ரதாயத்தலைவர்களனைவர்க்கும் ஸம்ப்ரதிபந்தமானது. நம்மாழ்வார்க்குத் திருக்குடந்தையிலே ஒரு வியா மோஹமுண்டாயிற்று. *சூழ்ந்து நின்றமால் விசம்பில் தொல்லைவழிகாட்ட, ஆழ்ந்ததனை முற்றுமநுபவித்து, வாழ்ந்தங்கடியருடனேயிருந்தவாற்றையுரை செய்ததான *சூழ்விசம்பணிமுகில் திருவாய்மொழியிலே நிலவுலகத்தின் நினைவு வருவதற்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது. அப்படியிருந்தும் அப்பதிகத்தில் திருக்குடந்தையைப்பற்றி ஆச்சரியமாகப் பேசியுள்ளார் நம்மாழ்வார். எங் னனே பேசியுள்ளாரென்னில்; (7) *மடந்தையர் வாழ்த்தலும்.....குடந்தை யெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே* என்னும் அந்தப்பாசுரத்திற்கு அடியே னுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரை வாக்கியங்கள் சிலவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகிறேன்;

[நமது தீபிகை வாக்கியங்கள்]

“வழியில் ஆதரிப்பவர்களெல்லாரும் என்னவென்று சொல்லியாதரிக்கிறார் களென்னில்; [குடந்தை யெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே தோத்திரஞ் சொல்லினர்] இவர்கள் திருக்குடந்தைப் பெருமானிடத்திலே குடிசூடியாக அடிமைப்பட்ட வர்களென்று சொல்லிக்கொண்டு ஆதரிக்கிறார்களாம். இதனால் நம்மாழ் வாருக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட மறக்கமுடியாதபடி திருக்குடந்தைப்பதியின் அநுபவம் செல்லாநின்றதென்று தெரியவரும். திவ்யப்பிரபந்தமெல்லாம் லோபமடைந்திருந்த வொரு காலவிசேஷத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அவற்றைப் புநருத்தாரம் செய்வதற்குத் திருக்குடந்தைப் பதி விஷயமான *ஆராவமுதே யென்கினை பதிகனை மூலகாரணமாயிற்றென்று ஐதிஹ்யமுள்ளது. த்ரிகால ஜ்ஞரான ஆழ்வாரது திருவுள்ளத்தில் இது முன்னமே படிந்திருந்ததனால் இதையிட்டு இங்கு திருக்குடந்தைப் புகழ்ச்சி ப்ராப்தமாயிற்று என்றுணரக. திருமங்கையாழ்வார் நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தையே பின்பற்றிப் பேசுபவராதலால் நம்மாழ்வாருக்குத் திருக்குடந்தையில் அளவுகடந்த அபிவிவேச முண்டென்பதையறிந்தே தாம் திருமொழிபாடத் தொடங்கும் போதே *தூவிசேரன்னம் துணையொடும் புணரும் சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுது* என்றும், *சொற்பொருளாளீர் சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனற் குடந்தையே தொழுமின்* என்றும் அருளிச்செய்து, சரமப்பிரபந்தமாகிய

திருநெடுந்தாண்டகத்தின் முடிவிலும் *தண்குடந்தைக் கிடந்தமாலை நெடியாணை யடிநாயேன் மினைந்திட்டேனே* என்று திருக்குடந்தையையே பேசித் தலைக்கட்டினார். அன்றியும் திருக்குடந்தைக்கென்றே தனிப்பிரபந்தமுமொன்று [திருவெழுசூற்றிருக்கை] திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.”

என்னுமிவை தீபிகையுரை வாக்கியங்கள். முப்பதாண்டுக்கு முன்னமே இத்தத்துவம் அடியேனால் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளதென்கைக்காக திவ்யார்த்த தீபிகைவாக்கியங்களை இங்கெடுத்துக்காட்டினபடி. திருநெடுந்தாண்டகமே சரமப்பிரபந்தமென்பதற்கு இது அசைக்கவொண்ணாத நிரூபகம். நம்மாழ்வார் திருக்குடந்தையைச் சொன்ன பிறகு வேறு திருப்பதியைச் சொல்லாமல் பேறுபெற்றார். திருமங்கையாழ்வார் திருக்குடந்தையிலே தொடங்கித் திருக்குடந்தையிலே தலைக்கட்டினார் என்கிற இந்த ரஸ்யரஹஸ்யார்த்தம் பரம்பரையிற் படியாது இடையிலே ஸ்பர்த்தைக்கென்று வந்து புகுந்தவர்களுக்குத் தெரியவழியேது? தெரிவித்தாலும் எதிரம்புகோப்பதே! இவ்வளவு உபபத்திகளையும் திருவுள்ளம்பற்றியே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநெடுந்தாண்டக வியாக்கியான ப்ரவேசத்தில் பெரியதிருமொழிக்கும் திருக்குறுந்தாண்டகத்திற்கும் ஸங்கதியிட்டருளி, திருக்குறுந்தாண்டகத்திற்கும் திருவெழுசூற்றிருக்கைக்கும் ஸங்கதி காட்டி, திருவெழுசூற்றிருக்கைக்கும் திருமடல்களுக்கும் ஸங்கதி காட்டி, திருமடலுக்கும் திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கும் ஸங்கதி காட்டி அதனையே சரமப்ரபந்தமாக நிகமித்தருளினார். திருநெடுந்தாண்டகம் சரமப்ரபந்தமாக வன்றிக்கே இடைப்பிரபந்தமாக இருக்குமாகில் திருமடல்களவதரிக்க ப்ரஸக்திலேசமு மில்லையாகுமன்றே. பேறுபெற்றுத் தலைக்கட்டினபிறகு மடலூர்வதற்கு ப்ரமேயமுண்டோ? கேவலம் தம்முடைய கவிதா சாதூர்யத்தைக் காட்டுதற்கென்றே திருமடல்களைப் பாடினாரென்றுதானே சொல்லலாகும். இங்கு முக்கியமான விஷயம் ஒன்றே. திருமங்கையாழ்வாருடைய பிரபந்தங்களில் எது சரமப்பிரபந்தமென்று விசாரங்கொள்ளவேண்டிய ப்ரஸக்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கிடையாது. ‘துடுப்பிருக்கக் கைவேகவேணுமோ?’ என்கிற கதையாக இந்த விசாரம் நமக்கேதுக்கு? வேதத்தில் “ப்ரஜாபதேர்ஹருத்யேந” என்றொரு வாக்குள்ளது. இது ஒருபதமா? இரண்டுபதமா? என்கிற விசாரம் ஸாமான்ய ஜனங்களுக்கு உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை. வைதிகர்களுக்கு உண்டானால் பதபாடம் எப்படியுள்ளது? என்று பார்க்க வேண்டியது கடமையேயல்லது தாமாக வொன்று ஆலோசித்து முடிவுசெய்ய வொண்ணுமோ? ஒண்ணுது. அதுபோல இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தால் திருநெடுந்தாண்டகம் சரமப்பிரபந்தமாகத் தேறுகின்றதா இல்லையா? என்பதுதான் பார்க்கவேண்டியது. “பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருநெடுந்தாண்டகத்தை சரமப்பிரபந்தமாக வைத்துத்தான் வியாக்கியானித்தருளினார்” என்று ஒப்ப வேண்டியதாயிற்று. ஆக, இதற்கு மாறாகச் சொல்லிப் பிரபந்தசாரமென்று ஒன்றெழுத முன்வருபவர் வேதாந்த தேசிகனாக இருக்கமுடியாது என்பது சபதம் செய்து சொல்லத்தக்கது. ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களில் க்வசித் கிஞ்சித் அபிப்ராய பேதமுளதென்னு மளவால் இத்தகைய விஷயங்களிலும் அபிப்ராய பேதமுண்டாக அவகாசமே கிடையாது. முதலாழ்வார்களின் பிரபந்தங்களிலும் திருமழிசைப்பிரான் திருப்பாணாழ்வார் பிரபந்தங்களிலும் திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதிகளிலும் திருவெழுசூற்றிருக்கை திருமடல்களிலும் ஆக பதினொரு பிரபந்தங்களில் இவற்றுக்குக் கர்த்தா இன்னாரென்று சிறிதும் காட்டப்பட்டிருக்கவில்லை; அப்படியிருந்தும் கர்த்தாக்களை வேறுபடுத்திச் சொல்லும் ஆஸ்திக ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஒருவருமில்லை. இத்தகைய அனேக

விஷயங்களில் பரம்பராப்ராப்தமான உபதேசங்களையே நம்முன்னோர்கள் நிதியாகக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவற்றில் ஆசார்ய பீடஸ்தர்களிலொருவரும் அபிப்ராய பேதம் காட்டினதுமில்லை, கொண்டதுமில்லை. தேசிகன் கொண்டபொருளில் நாக்கு வேம். ப்ரக்ருதவிஷயத்தில்—திருநெடுந்தாண்டகத்தைச் சரம்பிரபந்தமாகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை கொண்டிருக்கிறாரென்பதில் தேசிகனுக்கு அஜ்ஞானமோ அந்யதாஜ்ஞானமோ கலப்பிக்க முடியாது. இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்தை தேசிகன் ஏற்றுக் கொள்ளாமல் புறக்கணித்து விட்டார் என்று இந்த நவீனர்கள் சொல்ல வேண்டும். இது ஸூரியசந்திரர்கள் மேற்கே தெற்கே உதித்தாலும் ஸங்கதமாகக் கூடிய வார்த்தையன்று. அப்படி புறக்கணிப்பதானால் தேசிகன் தகுந்த உபபத்திகளைக்காட்டியே புறக்கணிப்பார். ஒரு உபபத்தியும் காட்டவில்லை, காட்டவும் முடியாது. ஆக இதனாலும் பிரபந்தசாரம் ஒரு வழிப் போக்கர் கல்பனை செய்ததென்பது கல்வெட்டாகும். நம்முடைய இந்த விஷகர்ஷத்திற்குச் சார்பாக, தேசிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸலக்திகளை நிதியாகக் கொண்டவர் என்பதைப்பலகால் விரிவாக மிருபித்திருக்கிறோம். (4)

(புர.) 4. மற்ற விஷயங்களெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க; 'திருநெடுந்தாண்டகம் சரம்பிரபந்தமன்று, பெரியதிருமடல்தான் சரம்பிரபந்தம்' என்று முஷ்டிபிடித்து வாதிப்பவர்கள் மிகவும் சோசநியர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயத்தில் ஜனித்தவர்கள் இதில் ஆக்ரஹிப்பது அத்யந்தம் அநுசிதம். பிரபந்தசாரத்தை இவர்கள் உச்சிமேல்வைத்து மெச்சினாலுங்கூட, பிரபந்தசாரகாரர்க்குத் திருநெடுந்தாண்டகத்தைப்பற்றி இங்ஙனே விபரீதாபிப்ராயமிருந்ததென்று கொள்வதற்கு இடமேயில்லையே. இன்ன ஆழ்வார் இன்னின்ன பிரபந்தங்கள் இயற்றினார்கள் என்பதைத் தெரிவிப்பதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறாரென்ற அபிபிராயத்தங்களின் டௌவாராயத்தையுங்கூட மிபந்திப்பதாகச் சொல்லியிருக்கவில்லை. அப்படியிருக்க, திருநெடுந்தாண்டகத்தைச் சரம்பிரபந்தமாக சாரத்தில் கொள்ளவில்லையென்று வீணை பிடிவாதத்தை வளரச்செய்துகொண்டுபோவது விவேகிகளுக்கு உற்றதா? ஸ்ரீமத் D.R. என்பவர் திருமடல்களைப் பலபாட்டுகளாகப் பிரிப்பதற்கு ஏதேனும் வழியுண்டாவென்று ஆங்காங்குப் பலபல ஆபத்தர்களுக்கு எழுதிக்கேட்பதாக அவரவர்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள். அஃது எங்ஙனேயாயினுமாகு. திருநெடுந்தாண்டகத்தைப்பற்றி [திருக்குடந்தையதுபவத்தை யெடுத்துக்காட்டி] நாமெழுதியிருக்கும் விஷயத்தில் இவருள்ளமுருகியிருக்க வேண்டாமா? திவ்யப்பிரபந்தங்களில் தமக்கு ஏதோ ராஸிக்யமிருப்பதாக இவர் காட்டிக் கொள்வதற்கு என்ன பயன்? நம்மாழ்வார் *சூழ்விசம்பணி முகிவற்செய்த பரமபதாதுபவத்திலுங்கூட திருக்குடந்தையை 'மறக்கமுடியாதவரா' யிருக்கின்றாரென்பதைக் கண்டறிந்த திருமங்கையாழ்வார் தம்முடைய திவ்யப்பிரபந்தத்தைத் திருக்குடந்தையில் தொடங்கித் திருக்குடந்தையிலே தலைக்கட்டி யிருக்கின்றாரென்கிற ரஸ்யாஹஸ்யத்தை யெடுத்துக்காட்டியிருந்தும் இவருடைய மனம் கனியவில்லை, தெரியவில்லை—என்றால் *தம் பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே* என்கிற பாட்டுடைத் தவிர வேறென்றையும் நினைக்கமுடியவில்லையே. பாவினனுக்கு. "நம்மாழ்வார் திருக்குடந்தையைச் சொன்னபிறகு வேறுதிருப்பதியைச் சொல்லாமல் பேறுபெற்றார்; திருமங்கையாழ்வார் திருக்குடந்தையிலே தொடங்கித் திருக்குடந்தையிலே தலைக்கட்டினார் என்கிற இந்தரஸ்யார்த்தம் பரமபரையிற்படியாது இடைமேல் ஸ்பர்த்தைக்கென்று வந்து புகுந்தவர்களுக்குத் தெரிய வழியேது? தெரிவித்தாலும் எதிர்ப்பு கோப்பதே!" என்கிற நமது பங்க்திகள் இவர்களை உருக்கவில்லையென்றால் இத்தகைய அரஸிகபுகுஜங்களோடு நாம்வாதாடுவது உண்மையில் வெறுப்பையெவினைக்கின்றது.

திருமடல்களைப் பலபாட்டுக்களாகப் பகுக்கும் விஷயம்

5. திருமங்கையாழ்வாருடைய நான்காவது ஐந்தாவது பிரபந்தங்களாகிய திருமடல்களிரண்டும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு பாட்டுக்களென்பதையறிவதற்கு அதிகமான படிப்பு அநபேக்ஷிதம்; திருவெழுசூற்றிருக்கை ஒரே பாட்டு என்பதில் எப்படி ஒருவர்க்கும் விவாதமில்லையோ அப்படியே திருமடலும் ஒரேபாட்டு என்பதிலும் யார்க்கும் விவாதலேசமுமிருக்கப் ப்ரஸக்தி

யில்லை. *காரார் வரைக்கொங்கை* என்று தொடங்கி *வாரார் பூம்பெண்ணை மடல்* என்று தலைக்கட்டுமளவும் ரகரவெதுகை யொன்றையிட்டு அமைத்த சிறிய திருமடலையும், *மன்னிய பல்பொறி சேர்* என்று தொடங்கி *மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்* என்று தலைக்கட்டுமளவும் நகரவெதுகை யொன்றையிட்டு அமைத்த பெரியதிருமடலையும் பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்தவர் ஆசார்ய பீடஸ்தராக ஒருவருமில்லை. நாற்சீர்கொண்ட மூன்றடிகளும், முச்சீர்கொண்ட ஈற்றடியுமாக முடிவது வெண்பா; இரண்டடியால் வருவது குறள்வெண்பா; மூன்றடியால் வருவது சிந்தியல் வெண்பா; ஐந்தடி முதல் பன்னிரண்டடியளவும் வருவது ப.:ரோடை வெண்பா; பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின் கலி வெண்பா—என்றிங்ஙனே யாப்பிலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளதை நாம் நமது திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் மிகவிரிவாக விளக்கியிருக்கின்றோம். சங்கத்துச் சான்றோரியற்றிய பன்னிருபாட்டிய லென்னுமில்லக்கண நூலில் இன்னியலில் மடலிலக்கணஞ் சொன்னவிடத்து “இவ்வாறு வந்தன மங்கையர் கோனருளிச்செய்த பெரியதிருமடல் சிறியதிருமடல் என்பன” என்று விவரணம் காட்டியிருக்கின்றார்கள். “ஆகவே திருமடல்களைப் பல பாட்டுக்களாகப் பிரித்தல் இலக்கண முறைமைக்கு எவ்வகையானும் இணங்காது” என்று 45 ஆண்டுகட்கு முன்னமே யெழுதி முடித்திருக்கின்றோம். பிரயந்த சாரத்தினுட்புகுந்து நாம் ஆராய்ச்சி செய்ய அவகாசம் பெறாத காலத்தில் நாம் எழுதியிருந்தவற்றை யெடுத்துக்காட்டி வாதிப்பவர்கள் விவேகிகளல்லர். முதன்முதலாக நாம் திருமடல் திவ்யார்த்ததீபிகை யெழுதி வெளியிட்டது 1927-ஆம் ஆண்டில், அது இற்றைக்கு 33 வருடமாகிறது. அப்போது பிரயந்தசாரம் தேசிகனுடையது—என்று நவீனர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததில் அநுபபத்தி தோன்றப் பெருமையினுண்டான நம்பிக்கையினால் திருமடல்களைத் தேசிகன் பல பாசரங்களாகப் பிரித்திருக்கிறாரென்று உதாஹரித்தோம். இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு சிறிது ஆராய்ச்சி செய்யப் ப்ரஸக்தியேற்பட்டதனால் ‘இது தேசிகனுடைய க்ருதியன்று’ என்றும், ‘நவீனர்கள் திவ்யப்ரபந்த கோஷ்டிகளில் கலந்து சிலபல சேஷடைகள் செய்ய ஆரம்பித்தபோது கல்பனைகள் செய்தவற்றில் இதுவும் ஒன்று’ என்றும் நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கலாயிற்று. அப்போது நம்முடைய திருமடல் திவ்யார்த்ததீபிகை மறுபதிப்புச் செய்யத்தொடங்கியிருந்ததனால் அதில் பிரயந்தஸாரம் தேசிகக்ருதியன்றென்பதை ஸம்க்ஷேபமாகத் தெரிவித்திருக்கிறோம். அதாவது, 1927-ல் அச்சிட்ட திருமடல் தீபிகை முன்னுரையில் (பக்கம் 12-ல்) வேதாந்த தேசிகன் திருமடல்களைப் பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்ததாய் எழுதினதை நீக்கி 1957-ஆம் ஸூத்து மறுபதிப்பில் (பக்கம் 22-ல்) ப்ரபந்தசாரகாரர் என்றே இரண்டிடங்களில் திருத்தி வெளியிட்டுள்ளோம். அப்போது அங்கு விவரித்தெழுத ஆவச்யகதை தோன்றவில்லை. இன்னமும் ஆராய்ச்சி செய்வோமென்கிற எண்ணமே கொண்டிருந்தோம். மணவாள மாமுனிகளிருக்கவுள்ள பூருவாசாரியர்களில் ஒருவர்கூடத் திருமடல்களைப் பல பாட்டாகப் பிரித்தது கிடையாது. (5)

(பு.) 5. திருமடல் விஷயத்தில் இன்னமும் விரிவாக எழுத என்ன இருக்கிறது. இதைப் பற்றி மறுப்பெழுதின இருவருடைய வார்த்தைகள் நிச்சேஷமாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதை மேலே பாரிஜாதாபஹரணத்திலும் ஸாராஸ்வாதிரி ப்ரஹரணத்திலும் பரக்கக் காண்பது. ப்ரபந்தசாரத்தின் பதினேழாம்பாட்டு மிகவும் அஸம்பத்தமென்பதும் முடிந்து போனதே. ஆகவே, ப்ரபந்தசாரம் தேசிக க்ருதியன்றென்பதைத் திடமாகக் கொள்வர் விவேகிகள்.*

ப்ரபந்தசாரத்தவ்ப்ரதிஷ்டா முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்.

ஸ்ரீரங்கநாதனும் யுகாதி யுத்ஸவமும்.

பங்குனித் திங்களில் சுக்லப்ரதமையன்று யுகாதியென்றும் ஸம்வத்ஸராதி யென்றும் வழங்குவது ஸுப்ராஸித்தம். அந்த நன்னாளில் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஆழ்வாராசாரியர்களுல்லார்க்கும் மார்கழித் திருவத்யயன மஹோத்ஸ வத்திற்போல் ஸ்ரீரங்கநாத மங்களாசாஸனம் பெறுவிப்பது அவ்விடத்து வழக்கம். அங்கு ஸன்னிதியிலுள்ள வேதாந்தவாசிரியர்க்கும் 150 வருஷங்களுக்கு முன்பு இது நடந்து கொண்டிருந்தது. அவர் அணிந்துகொண்டிருந்த தென்கலைத் திருமண காப்பை மாற்றி வடகலைத் திருமணைப் போட்டு அதற்காக ஆயிரம் ரூபா அபராதம் செலுத்தி சென்னை ஹைகோர்ட்டு வரையில் ஊர்ஜிதமான காலத்திலிருந்து அந்த வேதாந்தாசார்ய விக்ரஹத்திற்கு வெளிப்புறப்பாடு அறவே நின்றுவிட்ட தென்பது உலகமறிந்தது. அந்தப்புறப்பாட்டை எப்படியாவது நடத்திவைக்கவேண்டுமென்று நேற்று மார்கழிமாதத் திருவத்யயன மஹோத்ஸவத்தில் சிலர் பிரபல ப்ரயத்தனங் கள் செய்தும் அது நடைபெறவில்லை யென்பதும் ப்ரஸித்தமானதே. நேற்று நடந்த யுகாதி மஹோத்ஸவத்திலாவது அதை நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று மீண்டும் விசேஷ ப்ரயத்தனங்கள் நடந்தன. இப்போதும் முயற்சிகள் பலிக்கவில்லை. இதற்கு ப்ரதாநபாரணம் ஸத்தர்சநதுரந்தரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவுள்ளமொன்றே யன்றி வேறென்றுமன்று.

நடந்த ப்ரயத்தனத்தின் ப்ரக்ரியை எப்படிப்பட்ட தென்றால், வேதாந்தவாரி யரை இப்போது அபிமானிக்குமவர்களின் உத்தேசப்படி வடகலை நாமமிட்டு அவர்க்கு வெளிப்புறப்பாடு செய்ய அதிகாரிகளுக்கு விருப்பமில்லை; புராதன வழக்கப்படிக்கும் ராஜகீய சாஸனப்படிக்கும் தென்கலைத் திருமண்காப்பிட்டுப் புறப்பாடு செய்வது அபிமானிகளுக்கு ஸுதராம் அநபிமதமாய் விட்டது. இரண்டு புண்ட்ரமுயில்லாமல் எம்பெருமான்களுக்குப் போலே திலகமிட்டுப் புறப்பாடு செய்வ தென்று ப்ரயத்தனங்கள் நடந்தன. ஆசார்யர்களுக்குத் திருமண்காப்புதவிரத் திலகமிடுவ தென்பது அஸங்கத மென்று நிர்வாஹகர்கள் முடித்துவிட்டார்கள். இது நிற்க.

இந்த சர்ச்சை நாடு நகரங்களில் பிரபலமாக உலாவி வருகையில் பலபேர் கள் சொல்லிக்கொள்வது என்னவென்றால் "வடகலை ஸம்பிரதாயத்திற்கு குருவான தேசிகருக்கு வடகலைத் திருமண போடக்கூடாதென்பதும் தென்கலைத் திருமணதான் போடவேண்டுமென்பதும், தனியன் முதலான விஷயங்களிலும் கட்டுப்பாடு விரும்பு வதும் எவ்வளவு அநியாயமானது! அவரவர்கள் ஸம்பிரதாயப்படியே நடத்திக் கொள்ள இசைய வேண்டாமா?" என்கிற பேச்சு அதிகமாக அடிப்பட்டு வருகிறது. நீதிமன்றங்களில் அதிகாரிகளாயிருப்பவர்களிடத்திலும் சென்று அவர்களுக்கு புத்தி பேதம் விளையும்படி இத்தகைய பேச்சுக்களைப் பரவச்செய்ய முயலுகிறார்கள். உண்மையுணராத ஸாமான்ய ஜனங்கள் "வாஸ்தவமாக இது அநீதியான செய்கையல்லவா" என்று நினைக்கவும் சொல்லவும் நேர்ந்து விடும். இந்நிலைமையில் உலகுக்கு உண்மையை யுணர்த்த வேண்டியது மிக அவசியமாகின்றது. வேதாந்த வாசிரியர் வடகலை குருவல்ல வென்பதையும் தென்கலை யாசிரியர்களில் அவரும் ஒருவரே யென்பதையும் க்ரந்திக ரீதியிலும் அனேக திவ்யதேச பரிஸ்திதியைக் காட்டியும் நாம் பலகால் முதலித்திருக்கிறோம். நீதிபதிகளுக்கும் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்குமாறு வேதாந்தவாசிரியரின் அவதாரஸ்தலமான விளக்கொளி ஸன்னிதி வ்யவஹாஸம்பந்தமான ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ்மெண்டு ஒன்று வெளியிடப்படுகிறது.

இது தென்கலை வடகலைக் கஷ்டியைச் சேர்ந்த வியவஹாரமன்று. விளக்கொளி ஸன்னிதி தர்மகர்த்தாக்களான கைக்கிளையர்களுக்கும் வடகலை தாதாசாரியர்களுக்கும் நடந்த வியவஹாரம். மூன்று கோர்ட்டுகளில் நடந்து முடிவுபெற்றது. மஹா மேதாவியென்று உலகம் போற்ற நின்று சென்னை ஹைகோர்ட்டில் சிலர் விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை பெற்று விளங்குகின்ற கணம் முத்துஸாமி ஐயரவர்கள் முடிவாக ஜட்ஜ் மெண்டு எழுதினவர். அந்த ஜட்ஜ்மெண்டின் அஸலுக்குச் சரியான காபி அப் படியே அச்சிடப்படுகிறது. அனைவர்க்கும் தெரியும்படி தமிழ்மொழிபெயர்ப்பும் உடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து அவதாரஸ்தல தேசிகள் பிராசீனமாகத் தென் கலையே யென்பது நன்கு விளங்குவதைக் காண்க.

In the High Court of Judicature at Madras.

Thursday the 19th day of April 1883.

PRESENT :

THE HON'BLE. MR. JUSTICE INNES,
THE HON'BLE MR. JUSTICE MUTHUSAMI IYER, C.I.E.

SECOND APPEAL No. 411 OF 1881.

(Civil Miscellaneous Petition No. 23 of 1882.)

1. Ellappa Mudali
2. Arumuga Mudali
3. Peruma Mudali
-
-
10. Chappani Mudali

*Appellants (1st to 4th and 6th to 11th
Plaintiffs).*

1. Sri Kristna Tatachariar
- 2 Srinivasavarada Tatachariar
-
-
7. P. Tata Desika Tatachariar

*Respondents (6th, 10th, 12th, 17th,
19th and 30th Defendants.)*

Second appeal against the Decrees of the District Court of Chingleput in Appeal Suits Nos. 182 and 97 of 1879, reversing the decree of the Court of the District Munsiff of Tiruvallur in Original Suit No. 297 of 1873.

The Second Appeal came for hearing on Wednesday, the 1st day of March 1882, and stood over for consideration till Tuesday, the 11th July 1882, when the Court delivered the following Judgement.

"The Plaintiffs of the weaver caste sued to establish their exclusive right to the Trusteeship of the temple of Vedanta Desikar in Conjeevaram.

.....The District Munsiff, v. Sundara Ramaiya who disposed of the case now before us, in a careful, elaborate and very able judgement came to the conclusion that the Plaintiffs were hereditary Trustees and gave them the decree asked for."

விளக்கொளி கோவிலைப்பற்றின வியவஹாரத் தீர்ப்பு

3

"The District Judge has reversed the decree of the District Munsiff, and the case comes now in Second Appeal before the High Court."

.....

.....

"Assuming the hereditary right of the Tatacharis, they must have had it in 1811, but in the suit of that year (Exhibit 32), it was decided that the service was to commence with the Thengalai Mantram. It is in the highest degree improbable that the Tatacharis, if they had the hereditary right of Trusteeship, would have allowed the Thengalais to introduce their ritual. On the other hand assuming the dependence of the smaller temple on the larger, and its subordination consequently to the Kakkalaya trustees of the larger temple, the introduction of a Thengalai ritual is not unintelligible."

We think the following issues should be sent for determination on the evidence already given:—

'Whether the temple of Vedanta Desikar is subordinate to the temple of Dipaprakasaswami?'

'Whether, at the date of the agreement Q and its counterpart Aw, the plaintiffs were the trustees of the temple of Vedanta Desikar?'

.....

We remit the case for the trial of these issues directing a return to be made in two months from the date of the receipt of this order when 14 days will be allowed for filing objections."

In compliance with the above order the District Judge submitted the following.

FINDING

1. "The following issues have been referred by the High Court for determination by this Court:—

1st.—"Whether the temple of Vedanta Desikar is subordinate to the temple of Dipaprakasaswami? .

2nd.—"Whether, at the date of the agreement Q and its counterpart Aw, the plaintiffs were the trustees of the temple of Vedanta Desikar?

1ST ISSUE

6. "3rd.—The Patram is the same in both This obviously proves nothing. The same Patram is recited in all the 18 temples of Vishnu in Conjeevaram. The Patram question was decided on the suit of 1811 in favour of the Thengalais not because theirs was the Patram of the adjacent Dipaprakasaswami; but because it was the Patram prevailing in all the other Vishnu Pagodas in Conjeevaram."

8. "5th—It is reputed to be the Vahanamantapam of Dipaprakasaswami turned into a temple. One witness (Plaintiff's 7th) deposed that it had the appearance of a Vahana Mantapam and another (the 13th) that he had seen in some cirar account that it was a Vahana Mantapam. The account in question, giving full weight to it, can be nothing more than a mere record of the fact that such a tradition exists. It refers to a time separated from the present by an interval of probably several centuries. There is, curiously enough, another tradition inconsistent with this one to the effect that the Desikar's temple was built on the spot where he was born, or that the house where he lived (six centuries ago) was converted into a temple where his idol was set up to be worshipped. The judgements of our Courts regarding this temple usually start with this tradition as if it were an unquestioned fact—vide the judgement in the great Patram suit of 1811, and that of the District Munsiff, Virasami Iyer in Original Suit 637 of 1876, and this judgement under appeal paragraph 18. If this tradition is accepted, it would go far towards establishing the independence of Desikar's temple. But I do not believe there is any foundation for either the one tradition or the other. I will revert hereafter to the hearing of the Tarapadi account and the Pymash on the question at issue."

14. "On the strength of the admission of the Tatacharis in 1861 and 1865 and of the evidence afforded by the Tarapadi and Pymash accounts, my finding on the 1st issue is that the temple of Vedanta Desikar is subordinate to the temple of Dipaprakasaswami."

2ND ISSUE

15. "The subordination of Desikar's temple to Dipaprakasaswami's being established there is no great difficulty in arriving at the conclusion that the trustees of the latter must also be the trustees of the former..... It is probable enough that the reason why no evidence is forthcoming as to the trusteeship prior to 1861 is that it was never a question of any

practical importance in the days when the Government took upon themselves a general control over the religious institutions of the country."

16. "My finding on the 2nd issue is that at the date of Q and its counterpart Aw: the plaintiffs were the trustees of the temple of Vedanta Desikar."

This second appeal came again for hearing on Thursday the 14th December 1882, on return to the order of the 11th July 1882, and stood over for consideration till this day, when the Court delivered the following final

JUDGEMENT

The matter in contest in this second appeal is the trusteeship of Vedanta Desikar's temple at Vilakudi a suburb of Conjeevaram. Vilakudi is reputed to have been the birth place of Vedanta Desikar, and the temple which is dedicated to him adjoins and touches that of Dipaprasaswami, which is one of the names under which the image of Vishnu is worshipped by all classes of Vaishnavas as that of the supreme Being. The Kakkalars or weavers residing in Vilakudi are sivhites by religion, but they do not appear to have any sectarian prejudice against the worship of Vishnu.

The history of litigation regarding this temple, which commenced in 1811, discloses four rival claimants as regards its trusteeship.

.....
And in addition to them, the Thengalais claimed the trusteeship. But their claim was disallowed in Suits 307 and 310 of 1865, and as their right is not one of the rights on which an adjudication is desired in this suit, it is not necessary to refer to it further for the purpose of this Second Appeal. Among the Vadagalais, the Tatacharis represent the descendants of one Tata Desikar who was the founder of a very learned and influential family at Conjeevaram. The Suit from which this Second Appeal arises was originally instituted by eleven defendants, of whom the first five were weavers and the other six were Tatacharis; and the plaintiffs prayed that their right of trusteeship be declared and that an injunction be issued restraining all the Tatacharis from interfering with the exercise of such right.

.....
As to the first of the two issues, we sent for determination, the District Judge found on the strength of the Tarapadi and Pymash accounts and of the admission of Tatacharis in 1861 and 1865 that the

temple of Vedanta Desikar was subordinate to that of Dipaprakasaswami. He found also the 2nd issue in plaintiff's favour. Against this finding, the Respondents have filed a memorandum of objections. We do not think that the objections taken to the findings returned by the District Court are well founded. The first five objections have reference to the weight to be attached to the Tarapadi and Pymash accounts.....Having regard to the nature of the Tarapadi account as a general survey, we think that the inference drawn by the Judge is fair and reasonable, and concur in his opinion that the difference in extent is not of importance.

As to the objections 6 and 7..... in 1861, it was the present 8th defendant and the 15th defendant's father who acknowledged that Desikar's temple was attached to Dipaprakasaswami's temple (Ex. Ac.), but they then only sued* to compel the Archakar to put on the idol the Vadagalai mark or namam in their right (which is common to them and other Tatacharis) as owners of the first Tirtam; and there was no motive for referring to the dependence of Desikar's temple if it were not true. There is no reliable evidence in their favour prior to 1861 except what is alleged to have taken place in the suit of 1811 and in 1828. The suit of 1811 related to the "Patram" or hymn with which prayers were to be commenced in the temple and it was eventually decided that the hymn that ought to be sung was, according to THE USAGE of the institution, "Sri Sila Dayapatram" which is a verse composed in honour of Manavala Mahamuni. Is it likely that, if it were not true as alleged in that suit by the Thengalais that the Kakkalayars had been managers, and if, on the contrary Tatacharis had been hereditary Dharmakarthas the Thengalai "Patram" would have been in use?.....

The erection of a new temple in 1828 does not show anything beyond this, that Thirumalai Aiyangar, who incurred the expense desired to build a good temple in honour of Vedanta Desikar. The history of litigation subsequent to 1864 discloses a series of manoeuvres on the part of Tatacharis first to curtail and eventually to destroy the right of the Kakkalays, and it does not appear that Tatacharis bethought themselves of their hereditary right until 1876. Upon these grounds and for the reasons mentioned in our former judgement, we have no hesitation in accepting the finding of the District Judge.

*This suit was dismissed.

விளக்கொளி கோவில் வியவஹாரத் தீர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பு

7

ஹைகோர்ட்டு - மதராஸ்

19—4—1883

ஜட்ஜ்கள் : கனம். இன்னிஸ்துரையும் கனம். முத்துஸ்வாமி ஐயர், C.I.E. அவர்களும்

ஸெகண்டப்பீல் நெ. 411 ஹு 1881.

ஸிவில் மிஸலேனியஸ் பெடிஷன் நெ. 23 அப்பீல் 1882.

(1) எல்லப்ப முதலி	}	அப்பீல் வாதிகள்
(2) ஆறுமுக முதலி		
(3) பெருமாள் முதலி		
(10) சப்பாணி முதலி	}	
(1) ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதாசாரியர்	}	பிரதிவாதிகள்
(2) ஸ்ரீநிவாஸவரதாதாசாரியர்		
(7) பி. தாததேசிகதாதாசாரியர்		

1—3—1882ல் ஸெகண்டு அப்பீல் விசாரணைக்கு வந்து 11—7—1882ல் மேல் கண்ட தீர்ப்பு பண்ணப்பட்டது.

“கைக்களை ஜாதியைச் சேர்ந்த வாதிகள் காஞ்சீபுரம் வேதாந்த தேசிகர் கோவிலில் ப்ரத்யேக தர்மகர்த்த உரிமையை அனுபவிக்க ஸுலிட் கொண்டு வந்தார்கள்.

“இந்த கேஸை முன்சிப் கோர்ட்டில் தீர்ப்பு செய்த டி. மு. வி. ஸுந்தர ராமய்யர் கவனத்துடனும் விவரமாகவும் எழுதின திறமுள்ள ஜட்ஜ்மெண்டில் வாதிகள் பரம்பரை ட்ரஸ்டிகள் என்று முடிவுக்கு வந்து அந்த ப்ரகாரம் மனு கொடுத்தபடி டிக்கி கொடுத்தார்.

“டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜ் இந்த தீர்ப்பைத் தள்ளிவிட்டதின் பேரில் இப்பொழுது ஸெகண்டு அப்பீலாக ஹைகோர்ட்டுக்கு வந்திருக்கிறது. தாதாசாரியர்களுக்கு பரம்பரை தர்மகர்த்தம் இருந்ததாக வைத்துக்கொண்டால், அந்த தர்மகர்த்தம் 1811ல் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அந்த வருஷத்துக் கேஸில் (எக்ஸ். 32) பூஜை தெங்கலை மந்திரத்தால் தொடங்கப்பட வேண்டும் என்று தீர்ப்பு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி அவர்களுக்கு தர்மகர்த்தம் இருந்திருக்கிற பஷத்தில் தென்கலை யார் தென்கலை மந்திரத்தைச் சொல்லும்படி பார்த்திருப்பார்கள் என்பது நம்ப முடியாமலிருக்கிறது. மேலும் தேசிகர் கோவில் கைக்களையருடைய தீபப்ரகாசர் கோவிலைச் சேர்ந்தது என்று வைத்துக் கொண்டால், தென்கலை மந்திரம் சொல்லப்படுவதற்கு அது ஹேதுவாகிறது. கீழ்க்கண்ட இஷ்யுக்களை விசாரித்து இரண்டு

8 விளக்கொளி கோவில் வியவஹாரத் தீர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பு

மாஸத்துக்குள் திரும்பும்படி ரிமிட் பண்ணுகிறோம்". இந்த ஆர்டர் ப்ரகாரம் டிஸ்டிரிக்ட் ஜட்ஜ் மேல் கண்ட முடிவுகளை ஹைகோர்ட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார்.

"இஷ்யு 1. வேதாந்த தேசிகர் கோவில் தீப ப்ரகாச கோவிலைச் சேர்ந்ததா?

இஷ்யு 2. அக்ரிமெண்டு தேதியில் வாதிகள் வேதாந்த தேசிகர் கோவிலுக்கு ட்ரஸ்டிகளாயிருந்தார்களா?

இஷ்யு 1.

6. டி. மு. வின் முன்ருவது ஆர்க்யுமெண்டு-ப்ரபந்த பாத்திரம் இரண்டு கோவிலுக்கும் ஒன்றாய் இருந்தது என்று; இதனால் ஒன்றும் தேறிவிடாது. காஞ்சியிலிருக்கும் 18 விஷ்ணு கோவில்களிலும் இந்த ஒரு பாத்திரமே சொல்லப் படுகிறது. 1811ல் நடந்த ஸுட்டில் தென்கலை பாத்திரம் தான் என்று பண்ணப் பட்ட தீர்ப்பு பக்கத்தில் இருக்கும் தீபப்ரகாச ஸ்வாமி கோவிலில் அந்த பாத்திரம் என்ற காரணத்தாலன்று. காஞ்சியிலிருக்கும் எல்லா விஷ்ணு கோவில்களிலும் அந்த பாத்திரமே என்ற காரணத்தினால் அந்த தீர்ப்பு செய்யப்பட்டது.

8. டி. மு. வின் ஐந்தாவது ஆர்க்யுமெண்டு-தீபப்ரகாச ஸ்வாமி கோவிலின் வாஹன மண்டபமே தேசிகர் கோவிலாக மாற்றப்பட்டது என்பது ப்ரஸித்தம் என்று.

ஒரு ஸாக்ஷி அந்த கோவிலைப் பார்த்தால் வாஹனமண்டபம் போலிருக்கிறது என்றார். மற்றொருவர் ஒரு ஸர்க்கார் ரிகார்டில் அதை வாஹன மண்டபமாகக் குறிக்கப் பட்டிருப்பதை நான் பார்த்தேன் என்றார். இந்த ஸர்க்கார் ரிகார்டை நம்பினாலும் இந்த மாதிரி ஒரு பரம்பரா வார்த்தை வழங்குகிறது என்பதை மாத்திரம் தெரிவிக்க எழுதப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். அதில் குறிக்கப்பட்ட காலம் பல நூற்றாண்டு களுக்கு முன்னதாக வென்று ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஒரு ஆச்சர்யம்; இந்த பரம்பரா வார்த்தைக்கு நேர் முரண்பாடாக மற்றொரு பரம்பரா வார்த்தை வழங்கி வருகிறது. அதாவது தேசிகர் கோவில் அவர் பிறந்த இடத்திலே கட்டப்பட்டது என்றும், அல்லது அவர் ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் வசித்திருந்த வீடே கோவிலாக மாற்றப் பட்டு அதில் அவருடைய விக்ரஹத்தை நாட்டி தொழப்பட்ட தென்றும். நம் கோர்ட்டு களில் இந்த கோவில் விஷயமாக நடந்த தீர்ப்புகள் சாதாரணமாக இந்த பரம்பரா வார்த்தையை நிராக்ஷேபமானது போன்ற விஷயமாகக் கொண்டே தொடங்குகின்றன. 1811ல் பாத்ர விஷயமான பெரிய ஸுட்டின் ஜட்ஜ்மெண்டிலும், 1876ல் ஒரிஜினல் ஸுட்ட் 657ல் டி. மு. வீராஸாமி ஐயர் ஜட்ஜ்மெண்டிலும், இந்த அப்பீலுக்கு வந்த ஜட்ஜ்மெண்டின் 18-வது பாராவிலும் இதைக் காணலாம். இந்த பரம்பரா வார்த்தையை ஒத்துக்கொண்டால் தேசிகர் கோவிலானது தீபப்ரகாச கோவிலுக்கு ஆதீன மல்லாதது என்று தீர்மானித்து விடலாம். ஆனால் இந்த இரண்டு பரம்பரை வார்த்தைகள் ஒன்றுக்கும் ஒரு ஆதாரமும் இருப்பதாக எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட வில்லை. ஆகையால் தரபடி பைமாஷ் ரிகார்டுகளையே ஆதாரமாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

14. தாதாசாரிகள் 1861லும் 1865லும் ஒத்துக்கொண்டதின்பேரிலும் தரபடி பைமாஷ் கணக்குகளில் ஏற்பட்ட ஆதாரங்களாலும் முதல் இஷ்யுவின் என்னுடைய

விளக்கொளி கோவில் வியவஹாரத் தீர்ப்பின் மொழிபெயர்ப்பு

9

முடிவு என்னவென்றால் - வேதாந்த தேசிகர் கோவில் தீப்பரகாச கோவிலைச் சேர்ந்ததே என்று.

இரண்டாவது இஷ்யு

15. "தீப ப்ரகாச கோவிலுக்கு தேசிகர் கோவில் ஆதீனமானது என்று ஏற்பட்ட பின்பு, முன் சொன்ன கோவிலுக்கு டிரஸ்டிகளாயிருப்பவர்கள் பின் சொன்ன கோவிலுக்கும் டிரஸ்டிகளாக இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வர கஷ்ட மொன்றுமில்லை. 1861க்கு முன்பு டிரஸ்டிஷிப்பைப் பற்றி ரிகார்டு ஒன்றும் காணாமலிருப்பதற்குக் காரணம் அந்த காலத்தில் கோவில்கள் முதலான மத நிலையங்கள் எல்லாவற்றையும் ஸர்க்கார் நேராக தங்கள் மேல் பார்வையில் வைத்துக் கொண்டதுவே

16. இரண்டாவது இஷ்யுவில் என்னுடைய முடிவு வாதிகள் குறித்த தேதியில் வேதாந்த தேசிகர் கோவிலுக்கு டிரஸ்டிகளாக இருந்தார்கள் என்பதுவே"

இரண்டாவது அப்பீல் 14-12-1882ல் விசாரணைக்கு வந்து இன்றுமேல் கண்ட தீர்ப்பு செய்யப்பட்டது.

தீர்ப்பு

இந்த இரண்டாவது அப்பீலில் வாதத்துக்கு விஷயம் தீப ப்ரகாசர் கோவிலிலிருக்கும் வேதாந்த தேசிகர் கோவிலின் டிரஸ்டிஷிப்பைப் பற்றி. தீபப்ரகாசர் வேதாந்த தேசிகர் பிறந்த இடமாகப் பேர் பெற்றது; அங்கு அவருக்குக் கட்டியிருக்கும் கோவில் தீபப்ரகாசர் கோவிலுக்குப் பக்கத்திலும் அதோடு ஒட்டியும் இருக்கிறது. வைஷ்ணவர்களில் எல்லா வகுப்பினராலும் பரந்தெய்வமென்று தொழப்படுகிற விஷ்ணுவின் ஒரு பெயர் தீபப்ரகாச ஸ்வாமி என்பது. இங்கே வசிக்கும் கைக்களையர் சிவ மதத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஆகிலும் விஷ்ணுவையும் தொழு கிறவர்களே.

இந்தக் கோவிலைப் பற்றிய விவாதம் 1811ல் தொடங்கி தர்மகர்த்த பாத்ய தைக்கு நாலுபேர் போட்டியாகக் கிளம்பினார்கள்.....

.....அதற்குமேல் தென் கலையார் தங்களுக்கு தர்மகர்த்தமும் உண்டென்றார்கள். ஆனால் ஸூட் 307, 310 of 1865 களில் அவர்களின் உரிமை அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. இப்பொழுதும் அதைப்பற்றி அவர்கள் கேட்காததால் அது இங்கே இஷ்யு ஆகவில்லை. வடகலையாருக்குள் தாதாசாரியர் என்ற வம்சத்தார் காஞ்சியில் செல்வாக்குள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். இப்பொழுது இரண்டாவது அப்பீலாக வந்திருக்கும் ஸூட் முதலில் 11 கைக்களையர்களால் 11 பிரதிவாதிகள் மேல் போடப்பட்டது. அந்த 11 பிரதிவாதிகளில் முதல் 5 பேர் கைக்களையரும் மற்ற 6 பேர் தாதாசாரி வம்சத்தினரும். இதில் வாதிகள் கேஸ் தங்களுக்கு ப்ரத்யேக டிரஸ்டிஷிப் என்றும் தங்கள் உரிமையை செலுத்துவதில் தாதாசாரிகளின் தொந்திரவு இருக்கக்கூடாது என்றும் தீர்ப்பு செய்யவேண்டுமென்று.....

நாம் டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜுக்கு ரிமிட் பண்ணின இரண்டு இஷ்யுவில்— முதல் இஷ்யுவில் டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜ் தரபடி பைமைஷ் கணக்குகளின்

ஆதாரத்தின்பேரில், தாதாசாரிகள் 1861, 1865 களில் வேதாந்த தேசிகர் கோவில் தீப்பரகாச கோவிலைச் சேர்ந்ததே என்று ஒத்துக்கொண்ட ஸ்டேட்மெண்டுகள் பேரிலும், அப்படியே முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார். அந்த முடிவின் பேரில் ரெஸ்பான்ஸண்டுகள் ஒரு அப்ஜக்ஷன் மெமோ தாக்கல் பண்ணி யிருக்கிறார்கள். அதில் முதல் 5 அப்ஜக்ஷன்கள் நம்மால் சோதிக்கப்பட்டு, தள்ளப்பட்டு டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜின் முடிவு அங்கீகரிக்கப்படுகிறது.

6, 7, அப்ஜக்ஷன்கள் விஷயமாக சர்ச்சை பண்ணால் 1861ல் 8 வது பிரதிவாதியும், 15-வது பிரதிவாதியின் தகப்பனாரும் தேசிகர் கோவில் தீப்பரகாசர் கோவிலைச் சேர்ந்தது என்று ஒத்துக் கொண்டார்கள்; ஆனால் அவர்கள் தாதாசாரி ஓதாவில் தங்களுக்கு இருக்கும் முதல் தீர்த்தம் உரிமையைக் கொண்டு தேசிகர் வீக்ரஹத்துக்கு வடகலை திருமண் போடவேண்டுமென்று அர்ச்சகருக்கு நிர்ப்பந்த உத்திரவு பண்ணவேண்டுமென்று ஸுலிட் கொண்டு வந்தார்கள்.* அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில், உண்மையில்லாதிருந்தால், தேசிகர் கோவில் தீப்பரகாச கோவிலுக்கு ஆதினமானது என்று ஒத்துக்கொள்ள அவர்களுக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமுமில்லை.....

தாதாசாரிகளுக்கு டிரஸ்டிஷிப்பைப்பற்றி 1861க்கு முன் ஒரு ரிகார்டும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை; இதின் ஸம்பந்தமாக 1911லும் 1828லும் நடந்த விவஹாரங்களை குறிக்கிறார்கள். 1811 ஸுலிட் பாத்ரத்தைப் பற்றினது. பாத்ரமாவது கோவிலில் பூஜைகள் தொடங்கப்படும்போது சொல்லப்படுவது; அந்த விஷயமாகக் கடைசியாகத் தீர்மானம் பண்ணப்பட்டது என்னவென்றால், கோவிலில் தொன்று தொட்டு வந்த வழக்கத்தின்படி "ஸ்ரீசைலேச பாத்ரம்" என்ற மணவாள மாமுனியின்பேரில் உள்ள தனியனையே சொல்ல வேண்டுமென்று. ஸுலிட்டில் தென்கலையார்களின் ஸ்டேட்மெண்டின்படி கைக்களையரே மேனேஜர்களாக இருந்தார்கள் என்பது உண்மையாயில்லாவிட்டால், தாதாசாரிகள் பரம்பரை தர்மகர்த்தாக்களாக இருந்திருக்கும் பக்ஷத்தில், இந்த தென்கலை பாத்ரம் வழக்கத்தில் வந்திருக்கக்கூடுமா? 1828ல் கோவில் புதிதாக கட்டப்பட்டது என்பதுவும், அதுக்காக செலவு பண்ண திருமலை ஐயங்கார் வேதாந்த தேசிகருக்கு ஒரு நல்ல கோவில் கட்டவேண்டுமென்று இச்சித்தார் என்பதுக்குமேல் ஒன்றும் தேறிவிடாது. 1864க்குப் பின் நடந்த வியவஹாரங்களைப் பார்த்தால் கைக்களையர்களுடைய ஆதினத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்து அறவே ஒழித்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணங் கொண்டே தாதாசாரியர்கள் பல விதமான சேஷ்டைகளைப் பண்ணி வந்தார்கள் என்று ஏற்படுகிறது. தவிர, 1876 வரையில் தங்களுக்கு தர்மகர்த்த பாத்யதை கொண்டாடவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்தக் காரணங்களினாலும் நம்முடைய முன் ஜட்ஜ்மெண்டில் கண்ட ஹேதுக்களாலும் டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜின் முடிவை ஒத்துக்கொள்ள எங்களுக்கு ஒருவித தயக்கமுமில்லை.

*இந்த ஸுலிட் டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டது.

வேதாந்தவாரியரின் விபவமும் அர்ச்சையும்

பண்டித. ஸ்ரீசைல. கிருஷ்ணமாசாரியர், ஸ்ரீகாஞ்சி.

1. அவதாரிகை.

பரிகணிதரான வொருவர் தம் பெயரைப் பூர்த்தியாக வெளியிட்டுக்கொண்டு ருஜுவான வழியில் உண்மையான விஷயங்களைப் பிரசாரம் செய்யாதவனவளில் நாம் பதில் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியமே கிடையாது. ஆனாலும் உண்மைகளை வெளியிடுவதற்கு அவகாசம் கிடைத்ததென்று கொண்டு ஸாத்விகமான வழியில் ஸாதுவான செய்திகளை ஸப்ரமாணமாக வுணர்த்துகிறோம். 25 நாளாக இதுவரையில் நீங்கள் கிளப்பின விஷயங்களில் ஒன்றுக்காவது எங்கள் வகுப்பில் விடை வெளி வராததுண்டோ? அவற்றில் ஒன்றுக்காவது நீங்கள் மறுவாய் திறந்ததுண்டோ? “எடுத்துக்கொண்ட விஷயங்களை விட்டிட்டு வேறு வீண் வம்புகளைத்தான் நீங்கள் கிளப்பப்போகிறீர்கள்” என்று ஏற்கெனவே தெரிவித்திருந்தது எள்ளளவும் பழுது படாமல் அப்படியே ஒரு தவறான புதிய விஷயத்தைக் கிளப்பியிருக்கிறீர்கள்.

“தேசிகன் எழுந்தருளி யிருந்தகாலத்தில் அவர் தலையிலே படும்படி செருப்பைக் கட்டித் தொங்கவிட்டவர்கள் தென்கலையார்களே”

என்று அதுவதிக்கவும் அநர்ஹுமான் தப்புவார்த்தைகளைக் கூசாமல் வெளியிடுகிறீர்கள். “ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ராஜாநாமபவந் கதா:.. ராம பூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரசாஸதி.” என்கிறபடியே ஸ்ரீராமபிரா நெழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் உலகமெல்லாம் ராமாத்வைதமாயிருந்தது போல தேசிகன் எழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் ஜகத்தெல்லாம் தேசிகாத்வைதமாக இருந்ததென்று வெளியிட்டுக்கொண்டு ஆனந்திக்க பாக்கியமற்ற நீங்கள், அந்த மஹாசார்யரோடு உறவு கொண்டாடத் தொடங்கினநாளில் தென்கலையார்களைப் பழிக்க வேணு மென்று கட்டிக்கொண்ட கங்கணத்தை இற்றைக்கும் கழற்றாமல் அவிழ்க்காமல் இருந்துவருகிறீர்கள். இது உங்களுடைய சோசநியமான நிலைமை.

2. ஆசார்யசம்புவின் அநாதரம்.

தேசிகனுடைய வைபவங்களை உள்ளது உள்ளபடி ஆச்சரியமாக எழுதிவைத்த நூல் ஆசார்ய சம்பூ என்பதொன்றே. ஸம்ஸ்கிருத வாக்குக்களில் அதைப்போன்ற வாக்கு துர்லப மென்று ஸம்ஸ்கிருத வித்வான்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்த நூலில் பிரவேசித்து அதுப விக்க உங்களுக்கு பாக்கியமில்லாமல் போயிற்று. அதில் தென்னாசார்யர்களைப் பற்றின நிந்தை அடியோடு இல்லாமையால் அந்த நூல் நமக்கு வேண்டாவென்று அதை ஒதுக்கியும் விட்டீர்கள். தென்னாசார்ய நிந்தாமயமாக ஒரு வைபவநூலைத் தமிழில் புதிதாக எழுதி இது ப்ராஜ்ஹ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி ஸாதித்ததென்று வெளியிட்டீர்கள். அதில் உள்ள அஸம்பத்தங்க ளைக் கண்டு திருப்புக்குழி ஸ்வாமி, தன்றி பட்டப்பா ஸ்வாமி, சாமா. திருமலை தாதாசார், சேட்டூர் நரஸிம்ஹாசார் ஆக நால்வர் அது நவீன கல்பிதமென்று எழுதிவைத்துப் போனார்கள்.

- (1) தேசிகன் தலையில் இடிக்கும்படி தென்கலையார்கள் செருப்பைக் கட்டிவைத்தார்கள்;
- (2) தேசிகன் செய்யும் சராத்தம் கெடும்படி நிமந்த்ரண ஸ்வாமிகளைத் தலைமறையச் செய்

தார்கள்; (3) ஏகாதசியன்று பொங்கலைக் கொண்டாந்து கொடுத்து உண்ணும்படி நிர்ப்பந்தித் தார்கள்; (4) திருமானிகை வாசலிலே யெழுந்தருளியிருந்து கார்தாவலோகனம் செய்து கொண்டிருக்கையில் திருவடிகளைப் பிடித்திழுத்துத் தெருவிலே விழவிட்டார்கள். என்றிப் படிப்பட்ட அசட்டுக் கதைகளையும் அம்மையார் புராணங்களையும் எழுதிவைத்து இதுதான் தேசிக வைபவமென்று ரூலாவி வருகிறீர்கள். “கர்மாவலம்பகா: கேசித் கேசித் ஜ்ஞாநாவலம் பகா: வயம் து ஹரிதாஸாநாம் பாதாஸூராவலம்பகா:” என்று ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்சி யத்தை ஸ்வாமி அநுஸந்தித்திருக்க, அதற்கு ஒரு அவதூறான கதையைக் கற்பனை செய்தீர்கள். ச்ராதத்தத்தில் நிமந்த்ரணத்திற்காக வரிக்கப்படுமவர்கள் ஆப்தபந்துக்களா யிருப்பார்களே தவிர வழிப்போக்கர்களா யிருக்கமாட்டார்களே. இதிலென்ன ஸம்சயம். அப்படி ஆப்த பந்துக்க ளானவர்கள் நிமந்த்ரணத்திற்கு இசைந்திருந்து ஸமயத்தில் வாராதே வஞ்சித்துவிட்டார்க ளென்று கதை யெழுதினால் இது மஹா வைபவநிதியான ஸ்வாமி விஷயத்திலே பெர்ருந்தமா வென்று கூட ஆராயமாட்டாமல் ஒரு அவிவேகி 1860ல் எழுதிவைத்ததை 1960-ஆம் வருஷத்திலும் புதுப்பித்து வைக்கின்ற அசடுகளை யாரே திருத்தவல்லார்? இக்காலத்து தூர்த்தர்கள்கூட செய்யமாட்டாத இத்தகைய குறும்புகளை நல்லடிக்காலமான அக்காலத்திலே சிலர் செய்யும்படி தேசிகன் யார்தலையிலே என்ன பாறையைப் புரட்டினாரோ தெரியவில்லையே. அஸூயை கொண்டவர்கள் எக்காலத்திலு மிருக்கலாம்; அவர்களின் கலஹத்தினால் நேர்ந்த தென்றால், கலஹவார்த்தைக் கிணங்கி ஒருவர் வஞ்சித்துவிட்டாலும் மூவருமே வஞ்சித்து விட்டார்களென்று கதை யெழுதிவைப்பது என்ன பேதைமையோ! இக் கதையை அப்பய தீக்ஷிதர் சரித்திரத்தில் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். அதை நீங்கள் காப்பியடித்திருக்கிறீர்கள்.

3. ஸ்ரீ பரகால மடத்தார் எழுதியுள்ள தேசிக ப்ரதிஷ்டைகள்.

ஒரு நிவ்ய தேசத்திலும் நீங்கள் பிரவேசியாமலே யிருந்தகாலத்தில் தேசிகனை விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்து உத்ஸவாதிகளும் நடத்திவருகின்ற தென்னாசார்யர்களை, பஹிர்ப்பூமி களிலே தேசிக விக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை செய்துவரும் நீங்கள் பழிப்பதுதவிர வேறு என்ன செய்யமுடியும்? மைனாலில் இப்போதெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீபரகால ஸ்வாமிக்ரு வ்ஷ்டி யப்த பூர்த்தி நடந்தபோது அவருடைய வைபவத்தைத் தமிழ் ஸம்ஸ்க்ருதம் கன்னடம் ஆகிய மூன்று பாஷைகளிலும் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் ப்ராஸங்கமாக இவர்க்கு முன்னிருந்த சில பரகாலஸ்வாமிகளின் சரித்திரமும் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. 150 வருஷங்களுக்கு உள்பட்டவரான பேரிய பரகாலஸ்வாமி யென்பவர் ஏராளமான தேசிக விக் ரஹங்களைச் செய்வித்து தென்னாடுகளில் கொண்டுவந்து ஆங்காங்கு ப்ரதிஷ்டை செய்வித்ததாக பக்கம் 42ல் எழுதப்பட்டு விளங்குகின்றது. இது நாம் பொய்யாக எழுதுவதென்று நிரூபித்து விட்டால் அன்றே நாம் தேசிகன் ஸன்னிதியிலிருந்து விலகிவிடத் தடைகிடையாது. ஒரு ஸபை சேருங்கள். மேலே குறிப்பிட்ட ஸ்ரீபரகாலஸ்வாமி வைபவ புத்தகங்களை வரவழைத் துப் பாருங்கள். அவற்றில் இவ்விஷயம் இல்லையானால், (அல்லது) நாம் சொல்லுகிற புத்த கமே கிடையாதென்றாலும் ஸரி, அப்போது நாம் வந்து எடுத்துக்காட்டப் பின்வாங்கினால் நீங்கள் கண கண துண வென்று ஜயபேரியடிக்கலாம். இதனால் நீங்கள் தேசிகனை அபிமானிப் பது மிக நவீனம், மிக நூதனம், மிகப் புதிது என்பது கல் வெட்டாகித் தீரும். இந்த மரு மங்கள் உங்கள் மனதில் நன்றாகப் பதிந்தே யிருப்பதால் அடுத்தபடியாக இதை விட்டு விட்டு வேறொரு கந்தல் பொந்தலைக் கிளப்பப் போகிறீர்கள். ஆதிகாலத்திலிருந்து வேதாந்தவாசிரி யரை வழிபட்டுவரும் வகுப்பினர் தென்னாசாரியர்களே யொழிய நீங்கள் அல்லீர்களென்

வேதாந்தவாரியின் விவரமும் அர்ச்சையும்

3

பத்தையும் கல்வெட்டாகக் காட்டும் விஷயங்களையே நாங்கள் நிரூபித்து வருகிறோம். இதில் நீங்கள் மௌனமாயிருப்பதுதான் கௌரவம். இதெல்லாம் ஸத்யமும் ஹிதமுமானவார்த்தை.

4. நீதிமன்றங்களின் நிகாண்டு நிருபணம்.

இனிக் கோர்ட்டு விஷயங்கள். நூல் விஷயங்களில் சர்ச்சையைவிட்டிட்டு கோர்ட்டு விஷயம் காட்டப் புறப்பட்டிருக்கிறீர்கள். எதற்கும் நாங்கள் பதில்சொல்லக் காத்திருக்கிறோம். எங்கள் தரப்பிலிருந்து கோர்ட்டு விஷயங்கள் பலபல வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில், ஸூட் நம்பர், அப்பீல் நம்பர், வாதிப்பாதிவாதிகளின் பெயர்கள், ஜட்ஜ்மெண்டு தேதி முதலிய ஸகல விவரங்களும் கண்ணாடிபோல் காட்டியிருக்கிறோம். பொய்யும் புருகும் சூதும் வாதும் பித்தலாடசமுமாக ஒரு சிறு விஷயமும் நாம் வெளியிட்டதில்லை. இப்போது சில கீழ்மக்களை மயக்குவதற்காக நீங்கள் வெளியிட்டிருக்கின்ற இங்கிலீஷ் வார்த்தைகளைக் கண்டு ஒரு பாமரனும் ஏமாந்துபோக வழியில்லையே. என்னைக்கு யார் என்ன நடத்தினார்கள்? என்ன பிராது? யாரிடம் பிராது? யார் வாதி? யார் பிரதிவாதி? என்பதொன்றையும் காட்டாமல் தலைகாசில்லாதபடி "This is very sensational..." என்று தொடங்கி மஹமத் ரஜாகான் என்று ஒரு பெயரையிட்டு True Copy என்று வெளியிட்டுவிட்டதனால் என்னாகும். விளக்கொளி ஸன்னிதிக்கு அநாதி தர்மகர்த்தாக்களான கைக்கிளவர்களில் தென்கலைக் கழிக் கைக் கிளவர்களென்றும் வடகலைக் கழிக் கைக்கிளவர்களென்றும் 2. வகுப்பு இருந்தது, இப்போது முண்டு. அன்னவர்களுக்குள் ஏதோ சச்சரவு நடந்ததாகப் பெரியோர் சொல்லிவந்ததுண்டு. அது சம்பந்தமாக மஹமத் ரஜாகான் ஏதோ ரிபோர்ட்டு செய்திருக்கலாம். நீங்கள் இப்போது வெளியிட்டிருப்பது டிக்கியல்ல, ஜட்ஜ்மெண்டல்ல. வாதிப்பாதிவாதிகளின் பெயர் முதலான முழு விவரங்களுடன் ஜட்ஜ்மெண்ட் இருக்குமே. அதை வெளியிட்டாலன்றோ உலகுக்கு உண்மை தெரியும். சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸன்னிதி வீதியில் ஸ்ரீ உ. வே. N. ஸ்ரீகிவா ஸாசாரியர் ஸ்வாமி என்கிற அட்வொகேட் ஞானசீல வயோவ்ருத்தர் இருக்கிறார். அவரிடம் ஸ்டீ நிகாட்டுகளைப் பூர்த்தியாகக் காட்டுங்கள். உங்களுக்கு விருப்பமான வேறு எந்த பெரியாரிடம் காட்டினாலும் ஸரி. வ்யபதிஷ்டரான ஒரு பெரியவர் மூலமாக இந்த விஷயம் வெளிவரட்டும். அநாமதேயத் துண்டுப் பிரசுரத்தினால் யாதொரு புலனும் தேறாது.

5. வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு நிதர்சனம்.

நாங்கள் எந்த விஷயம் காட்டினாலும் கண்ணாடிபோல் உள்ளது உள்ளபடியே காட்டுகிறோம். 1955 ஆம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ உ. வே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள் "காஞ்சிபுரம் தேவராஜஸ்வாமி தேவஸ்தான வரலாறு" என்றொரு சிறு புத்தகம் வெளியிட்டார்; அதிலுள்ள தெல்லாம் அபத்தமென்பதை விரிவாக நிரூபித்து ஸ்ரீ ப்ர. அ. ஸ்வாமி "வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு" என்னும் புத்தகத்தை வெளியிட்டார். அது பதினாறு அத்தியாயங்கள் கொண்டது. அதில் பன்னிரண்டாமத்யாயம் "ஸர்க்கார் நிகாட்டுகளால் உண்மையை விளக்குவது" என்றே மகுடம் பனைந்தது. அதில் இங்கிலீஷிலேயே எத்தனை நிகாட்டுகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றிலாவது ஒரு ஸந்தேஹமுண்டா? ஒரு விபர்யயமுண்டா? ஸ்ரீ உ. வே. வேதவ்யாஸபட்டர் ஸ்வாமி வெளியிட்ட பூரீரங்கச் செய்தி என்னும் புத்தகத்திலும் இங்கிலீஷிலேயே நிகாட்டுகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. அதிலாவது ஒரு அவத்யம் சொல்ல முடியுமா? ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ V. கிருஷ்ணஸாமி ஐயரென்கிற சென்னை ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் அவர்கள் தாதாசார்ய குடும்பஸ்தர்களைப் பற்றி பெழுதியிருப்பதும் அது திருமலை திருப்பதி

வியாஜ்ஜியத்தில் ப்ரிவிசெனன்ஸில் அதிகாரிகளால் கையாளப்பட்டுப் போற்றப்பட்டு மிருப்பதாக வெளியிட்டிருக்கிறதே, இதில்தான் ஒரு அவத்யமுண்டா?

மேலே குறிப்பிட்ட வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு 100, and 101. ஆவது பாராக்கள்இவை—
 “100. வருஷம் 1883க்கு முன்னே (8, 9 வருஷங்களுக்கு முன்னே) 1874-ம் ஸூத்தில் / வடகலை வகுப்பினர் ஷே. தேசிகர்கோவிலிருந்த (பெரிய) காரைக்கட்டிடமான தென்கலைத் திருமண இடித்துத் தள்ளியிட்டார்களென்று அப்போதே செங்கற்பட்டு ஜாயிண்டு மேஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் தாவா நடந்திருக்கிறது. அந்த தாவாவின் நம்பர். 72. அதில் பிரதிவாதிபா யிருந்த (அச்சுஸ்டு) திருப்புக்குழியப்பா தாதாசார்ஸ்வாமி கொடுத் திருக்கிற வாக்குமூலம் (அதாவது) 19—8—1874ல் கலெக்டர் மிஸ்டர். குசுல்துரை முன்னிலையில் கொடுத்த ஸ்டேட்மெண்டு

“விளக்கோளி தேசிகன் ஸன்னிதிவாசலில் தென்கலைத் திருமண்தான் இருந்தது. 6, 7 மாதத்திற்கு முன் நான் வெளியூர் போயிருந்தபோது யாரோ வடகலையார் அதை இடித்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.....அந்த தேசிகன் ஸன்னிதியிலுங்கூட தென்கலை யார்களே தென்கலை மந்திரம் சொல்லியே திவ்யப்ரபந்த ஸேவை செய்து வருகிறார்கள்; அங்கு வடகலையார் வடகலை மந்திரம் சொல்லுவார்களேனும்”. என்று.

101. அந்த வாக்குமூலம் அச்சாகி விளங்குகின்றது. அது 1874-ம் வருஷத்தில் என்பது ஸ்பஷ்டம். அதன்பிறகு ஏழு வருஷங்கள் கழித்தே கைக்கோளர்களின் வழக்கு ஹைகோர்ட்டில் (1881-ல்) முடிந்திருக்கிறது. 1874-ல் வெளியிலிருந்த காரைக்கட்டிடமான தென்கலைத் திருமண்காப்பை இடித்துவிட்ட போதிலும், மற்றும் அழிக்கப் படாமலிருந்த திருமண்களைக்கொண்டு தென்கலை ஸம்பிரதாயமே அங்கு ஒங்கியிருப்பதாக ஹை கோர்ட் ஜட்ஜுகளிருவர் எழுதிவைத்திருப்பதிலிருந்து அறிகிறோம்.” என்று.

இவ்வண்ணமாகவன்றோ விஷயங்களை விளக்கமாகக் காட்டவேண்டும்.

6. விளக்கோளி ஸன்னிதி வ்யவஹாரமுடிவு.

மற்றொன்றும் கேண்மின். விளக்கோளி தேவஸ்தானத்திற்கு தேசிகன் ஸன்னிதியுட் பட தர்மகர்த்த பாத்யதை கைக்கிளவர்களைச் சேர்ந்தது. தாதாசாரவாள் தேசிகன் ஸன்னிதிக்கு மட்டும் நாங்களை தர்மகர்த்தாக்களென்று வழக்காடினார்கள். ஹை கோர்ட்டுவரைக்கும் போய் இந்த வியாஜ்ஜியம் முடிவுபெற்றது. மஹாமேதாவியான முத்துஸாமியையரவர்களால் “தென்கலை ஸம்பிரதாயப்படி நடந்துவருகிற தேசிகர் கோவிலுக்கு வடகலை தாதாசாரிகள் தருமகர்த்தாக்களாக இருந்திருக்க முடியாது” என்று ஜட்ஜ்மெண்டு அவதரித்திருப்பது யாராலும் அபலபிக்க முடியாது. இப்படி நாம் எழுதுவது பொய்யென்றால், நீங்கள் எழுதுவது பொய்யா? நாங்கள் எழுதுவது பொய்யா என்பதை மத்யஸ்தர்களான விவேகிகள் நிர்ணயிக்கும்படி செய்யுங்கள். அதற்கு செ. கி. வ. என்கிற தப்புக் கையொப்பத்தை விலக்கி, பரிசுணியதான ப்ரஸித்தவ்யத்தியொருவர் முன்வரவேண்டும்.

7. ஸ்ரீரங்க தேசிகன் திருமண் மாறுதல்.

“ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு உள்ள திருமண்காப்பை மாற்றித் திலகமிடுவது எவ்வளவு பெரியபகுற்றம். யோசியுங்கள்” என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். திருவஹீந்திரபுரம் ஸன்னிதியில்

தூறு வருஷகாலமாகத் தென்கலையாருக்கு ஒருவிதமான ப்ரவேசமுமில்லை. அங்கு தேசிகனுக்குத் திலக மிட்டிருக்கிறதே, இது என்ன அநியாயம்? இது யார் செய்த குற்றம்? யோசியுங்கள். “தேசிகனுக்கு உள்ள திருமண்காப்பை மாற்றி” என்கிறீர்கள். ஆயிரம் ரூ. அபராதம் செலுத்தினவர்களன்றோ மாற்றினவர்கள். அவர்கள் யாரென்பதை உலக மறிந்துள்ளது. மறைந்தும் மறந்தும்போன விஷயங்களை நன்றாக ஸ்தாபனம் செய்துகொள்ளுகிறீர்கள்.

8. ஸேவா பத்ரிகையின் வெளியீடொன்று காட்டுதல்.

உங்களுடைய ஸம்பிரதாயத்திற்கே அஸாதாரணமாக ஸேவா என்றொரு பத்திரிகை நடத்தி வருகிறீர்கள். அதில் 4-2. என்று வக்கமுள்ள மே மாதப் பத்திரிகையில் விளக்கொளி பெம்பெருமானையும் தேசிகனையும் சேர்த்துப் பிடித்த பழைய படத்தைபடம் பிடித்துப்ளாக் கெடுத்து வெளியிட்டிருக்கிறீர்கள். அதில் தேசிகன் திருநெற்றியிலும் பாதுகையிலும் தென்கலைத் திருமண் காப்பே ஜவலிக்கிற தென்பதை ப்ர. அ. ஸ்வாமி பஹிரங்கப்படுத்தி யிருக்கிறார். அதற்கு மறுவாய் திறக்கமுடியாமல் தேள் கொட்டின தஸ்கரன் போல் இருந்து வருகிறீர்கள். அந்த ஸேவா பத்ரிகை அபலபிக்க முடியாமல் பெரிய ஸாக்ஷியாக, தைவ ஸாக்ஷியாக விளங்குகின்றது. அதில் நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்குவது தென்கலைத் திருமண் அன்று, வடகலை நாமந்தான் என்று எழுதி விடுங்கள்; ஒரு ஸபையில் அந்த 4—2. ஸேவா பத்ரிகையை யாவரும் ஸேவிக்கும்படி செய்யுங்கள். இதவே முதற்காரியமாக நடக்கத்தக்கது.

9, 10. இருவருடைய சபதங்கள் °

இந்த வாத பாதிவாத சர்ச்சைகள் இப்போது பிரபலப்பட்டு வருவது எதற்காக? நாளை யுகாதிவந்து ஸ்ரீரங்கத்தில் மற்ற ஆழ்வாராசாரியர்களுக்குப்போல் வேதாந்த வாசிரியர்க்கும் புறப்பாடு செய்கிக்கவேணு மென்பதற்காகவே. அதை உங்கள் பத்ரிகையில் வெளியிட்டுமிருக்கிறீர்கள். ஒரு உத்தமாச்ரமி இதற்காகப் பலவாறு சபதங்கள் செய்திருக்கிறார். நாளை யுகாதியில் ஸ்ரீரங்க தேசிகன் வடகலைத் திருமுனோடு புறப்பாடு கண்டருளா விட்டால் தண்டகாஷாயங்களை எறிந்து விடுகிறேன்; எனது நெற்றியையும் பாழாக்கிக் கொள்ளுகிறேன்—இத்யாதி. லக்ஷக்கணக்கில் பணம் செலவழிப்பதாகவும் உறுமுகிறார்.

நம்முடைய சபதம் கேண்மின்; தென்னுசார்ய தர்சனதாரந்தாரான பெரிய பெருமாள் தாமணிந்திருக்கும் திருமண் காப்புக்கு விருத்தமான நாமத்தைக் கண் கொண்டு பார்ப்ப ராகில் யுகாதிக்கு மறு நாளிலிருந்து “ஸ்ரீவ தேசதசாகாலேஷு—ஸ்ரீமத் ஸ்ரீரங்க ச்ரியமநு பத்ரவாமநுதிநம் ஸம்வர்த்தய” இத்யாதிகளை யநுஸந்திப்பதை நாம் விட்டிடுவோம்—என்பது நமது சபதம். யாருடைய சபதம் தெய்வ ஸம்மத மென்பதை இரண்டே நாளில் உலகம் காணக்கடவது. 26—3—60.

இது வரையில் சே. கி. வ. என்றோ மறைபேயர் வைத்துத் துண்டுக்காதிதங்களை வெளியிட்டு வந்தவர் இப்போது உண்மையான பேயருடன் விவேக பாரிஜாதம் என்கிற கஷ்டப் புஸ்தகத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். இதை எழுத்தெழுத்தாகக் கண்டித்த பாரிஜாதா பஹாண திவ்யகர்ந்தம் அடுத்தபடியாக வெளிவரக் கண்டு களியின்.

ஸ்ரீ:

❖ பாரிஜாதாபஹரணம். ❖

ஸ்ரீசைல க்ருஷ்ணமாசாரியர், ஸ்ரீகாஞ்சீ.

1. முகவுரை

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணகதாஸுதாநிதியில் பாரிஜாதாபஹரணமென்பது மொன்று. அது என்றைக்கோ நடந்தது. புராண நூல்களில் கேள்விப்படுகிறோமத்தனை. கண்ணூரக் கண்டு களித்திலோம். அதுதன்னை இப்போது கண்ணூரக் காண்மின் கண்ணுடையீர். அந்த பாரிஜாதாபஹரணம் செய்தது ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே யாதலால் இந்த பாரிஜாதாபஹரணமும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணநாமவானுகூப அடியேனே செய்யப் பார்ப்பதாகிறது. ஆனால் அதற்குமிதற்கும் ஒரு வாசியுண்டு. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பாரிஜாதத்தை வேரோடே களைந்து “மாநர்க்காய் வண்துவரை நட்டான்” என்கிறபடியே ஸத்பபாமைப் பிராட்டியின் ஸிவாத்திகழ் முற்றத்துள் நட்டான்; அடியேன் செய்யும் பாரிஜாதாபஹரணம் வேரோடே பிடுங்கிக் களைந்தொழிப்பதாமத்தனை. இதுவரையில் அநாமதேயத் துண்டுக்காகிதங்களாக வெளிவந்தது போலஸ்லாமல் இப்போது திருவரங்கம் திருமலைதாசாரியார் என்னும் பெயரால் வெளிவந்தது விசேஷம். அது விவேக பாரிஜாதமாம். பாரிஜாதமென்று சொல்லப்பட்டவுடனே பாரிஜாதாபஹரணமும் செவிப் பட்டவேண்டியது பார்ப்பதாதலால் இந்த பாரிஜாதாபஹரணத்தின் அவதாரம் மிகப் பொருத்தமானது. பிழந்தஸார விமர்சனத்தைப்பற்றியதாம் விவேகபாரிஜாதம். அதற்குப் பரிபூர்ணமான மறுப்பைப் பரபந்தஸாரதத்வஸாரமருளிச்செய்த ஸ்வாமியே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் பணித்துள்ளார். அதை விரைவில் வைதிக மனோஹராவில் வெளியிட்டருள்வர். அதுனுடைய ஸாரஸம்சேஷமாக அடியேன் இதை எழுதுகின்றேன்.

2. திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்தமே.

பிரபந்தஸாரம் வேதாந்த வாசிரியர் செய்ததன்று என்பதை அசைக்க முடியாத பல ஹேதுக்களால் நிரூபணம் செய்திருக்கிறது ஸ்ரீஸ்வாமியின் பிரபந்த ஸாரதத்வஸாரநூல். அவற்றுள் தனியான ஹேது—தனிப் பிரபந்தமாகிய திருப்பல்லாண்டைப் பெரியாழ்வார் திருமொழியோடு சேர்த்து ஏகப்ரபந்தமாகப் பிரபந்தஸாரம் பேசியுள்ளது—என்பதாம். இதைப்பற்றி ஸ்ரீஸ்வாமி பெருதியுள்ள விஷயங்களில் அணுவளவும் தொடராமல் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் கோமல். சேஷாத்ரியாசார்ய ஸ்வாமியின் அந்தேவாஸிபான மாம்பலம் வரத ராஜாசாரியர் எழுதி வெளியிட்டுள்ள ப்ரபந்தசாரபரிசீலனம் என்கிற நூலை இந்த D. T. தாதாசாரியர் விமர்சிப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அந்த மாம்பலம் ஸ்வாமி பெருதியிருப்பதாவது,

“திருப்பல்லாண்டையும் பெரியாழ்வார் திருமொழியையும் ஒரே பிரபந்தமாகக் கணக்குசெய்வது ஒவ்வாதுதான். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வம்ஸாதாயத்தான் இப்படிச் சொல்லமுடியாததான். ஆனால் பிரபந்தசாரத்தில் இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறதேயென்றால். சொல்லியிருக்கவில்லையென்றே திடமாகச் சொல்லலாம். அதில் “ஏணி பல்லாண்டு முதற்பாட்டு னாறுற்றெழுபத்தொன்றானும்” என்றிருப்பது பெரியாழ்வார் வாழித்த பாசங்கள் மொத்தம் இத்தனை என்று கணக்கிட்ட மாத்ரிமாக்கத் தேறமேயொழிய லெருென்றும் தேருது. “ஆண்டாளரு விச் செய்த பாட்டுக்கள் 173” என்றெருவர் எழுதிவைத்திருந்தால் அதனால் எப்படி ஒரு அவத்யமும் வாராதோ. அப்படியே இங்குமென்க. திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் ஏகப்பிரபந்தமென்று தேசிகன் சாதித்தவிட்டதாக நாம் கொண்டிருக்கிற ஜடமான கொள்கையை விட்டொழித்துவிடலாம். தேசிகன் மேலேறிய அவத்யம் திரவேண்டுவது முகப்பமாதலால் அது தீர்த்தவிட்டதென்ற மகிழ்வோம். இதில் நம்முடைய எண்ணம் மட்டும் தவற என்ற முடிந்த நிற்கும். தனிக்கு வந்தது தனிப்பாசையோடு போன கதையாம்” என்று.

மாம்பலம் ஸ்வாமி இங்கனே காட்டியுள்ள நிர்வாஹத்தை நான்முகனும் மறுக்கவில்லான். D. T. T. மறுக்க ஆசைப்படுகிறாரே பொழிய மறுப்பதற்கு விஷயம் கிடைக்காமல் “அவருடைய அறியாமை மிகவும் வருந்தத்தக்கது” என்று நிந்தித்தொழிகிறார். ஒரு கூணமும் நிற்கமாட்டாத இரண்டு காரணங்கள் காட்டுகிறார். (1) தேசிகன் கையாண்டிருக்கும் நியமத்திற்கு பங்கம் வருமாகையால் இது கூடாது. (2) ப்ரபந்தசாரத்தின் பதினேழாம் பாட்டோடும் விரோதிக்கும். என்பதாக இரண்டு விஷயம் தெரிவிக்கிறார். இவ்விரண்டும் கூண ஊக்குரமே. ஸ்வாமி என்ன நியமம் கையாண்டிருக்கிறாரென்பதை இவர் காட்டிற்றிலர். ஆனாலும் இவர் எண்ணியிருப்பதை நாமறிவோமாதலால் அதை நிரஸிக்கிறோம்.

3. ப்ரக்ரமபங்க மென்றது ஸ்வகீயபூஜஞாஹங்கம்.

ஸ்வாமி அதிகரணஸாராவளியில் “ஸௌத்ரீ ஸங்க்யா” என்று தொடங்கும் பதினாறுவது சுலோகத்தில் ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்னும் சாரீரகமீமாம்ஸையிலுள்ள ஸூத்ரங்களின் லக்கத்தையும் அதிகரணங்களின் லக்கத்தையும், ஒவ்வொரு பாதத்திலுமுள்ள அதிகரணங்களின் லக்கத்தையும் காட்டுகிறார். எப்படி காட்டுகிறாரென்பதைக் காணவேணும். ஸூத்ரலக்கத்தையும் அதிகரண லக்கத்தையும் சுபாசீ: என்றும், சிங்மயீ என்றும் கடபயாதி க்ரமத்தாலே காட்டினார். உடனே பதினாறு பாதங்களிலுள்ள அதிகரண லக்கங்களைத் தனித் தனி காட்டவிரும்பி அப்போது கடபயாதி க்ரமத்தைவிட்டு “சுத்ருஹொகபூவியிநாநுகு ஶாஸி ஸ்வஸூதாநிஷே-ஶு:” என்று வ்யாக்யாதா எழுதவேண்டும்படி முன்புகொண்ட க்ரமத்தை மாற்றி வேறொரு க்ரமத்தில் காட்டினார். அடுத்த பதினேழாம் சுலோகத்தில் இவ்விரண்டு க்ரமங்களையும் விட்டிட்டு “ஷோடசாங்கிரி, த்விக்யுத்சி-ஶு” என்று ஸாக்ஷாத் ஸங்க்யா நிர்ஜேஸமாகிற மூன்றாவது க்ரமத்தைக் கைப்பற்றினார். இவை பூசு ஶ்ஷம்மென்பதை யாரும் அபலபிக்க முடியாது. இந்த ஶ்ஷத்தைப் பரிஹரிக்க முடியுமாவென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ப்ரபந்தசாரத்தில் பூசு ஶ்ஷம் வந்துவிடுமென்று ஆபத்தி காட்டுமிவர் அந்தோ! பண்டிதராஜராம்.

4. ஷ்ரேதஸௌபூச-ஶ்ஷம் வரிஹாஸ்யமென்பது.

ப்ரபந்தசாரத்தின் பதினேழாம் பாட்டோடும் விரோதிக்குமென்கிற இரண்டாவது ஆபத்தியும் அஸமஞ்ஜஸம். ஸ்வாமியின் தத்வஸாரத்தில் (பக்கம் 18ல்) “மிகமிக முக்கியமானவொரு அஸங்கத ப்ரதர்சனம்” என்று மகுடமிட்டு (பாரா-39) “ப்ரபந்தசாரத்தில் * வைபவ மென்* என்கிற பதினேழாம்பாட்டு மிகவும் பிற்பட்டது; நூல்செய்து முடித்தபிறகு வேறொருவரால் செய்து நுழைக்கப்பட்டதென்கை” என்றெழுதி “இதற்கு மறுக்கொணாத சான்று கேண்மின்” என்று தொடங்கி அப்பாட்டு மிக கவீனமென்பது முதலீக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு உயிர் வந்தபிறகல்லவோ அதை ப்ரமாணமாக இவர் எடுத்துக் காட்டமுடியும். ப்ரேதத்தை ஸாக்ஷிபோடுவது எங்கேனுமுண்டோ? இந்த பாரிஜாதபஹரணத்திலும் மேலே நாம் அந்தப்பாட்டின் ஷ்ரேதஸத்தைக் கல்வெட்டாக்கப்போகிறோம். ஆக இவ்விஷயத்தில் மாம்பலம் ஸ்வாமியின் லேகனம் அவிசால்யமென்று முடிந்தது.

5. பூரீபரகால ஸ்வாமி வியாக்கியான—திவ்யஸூரி சரிதயோ: பூசு-ஶ்ஷம்.

தென்கலை ஸம்பிரதாயத்திற்போல் வடகலை ஸம்பிரதாயத்திலும் திருப்பல்லாண்டுக்கும் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கும் பூரீபரகால ஸ்வாமியின் வியாக்கியானம் வெளிவந்திருப்

பதைக்காட்டி அதிலும் திருப்பல்லாண்டு தனிப்பிரபந்தமாக விளக்கப்பட்டிருப்பதை ச்லோக பூர்வகமாக ஸ்ரீஸ்வாமி நிரூபித்துள்ளார்; எம்பெருமானாருடைய திருவானையால் திருவவதரித்த கருடவாஹநபண்டித ப்ரணீத திவ்யஸூரி சரிதத்திலும் ஐந்தாவது ஸர்க்கத்தில் 70, 71, 72 சுலோகங்களில் திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் தனித்தனிப் பிரபந்தங்க ளென்பது நன்கு காட்டப்பட்டுள்ள தென்பதையும் ஸ்வாமி நிரூபித்துள்ளார். இவ்விரண்டும் பிரபல ப்ரமாணம். இதில் D. T. T. வாய் திறக்க முடியாமல் நின்றது நன்றே. பெரிய பரகால ஸ்வாமி காலத்தில் ப்ரபந்தசாரம் பிறக்கவில்லை யென்றே அதை அவர் பார்த்தில் ரென்றே மற்றொன்றே சொல்லித் திரவேண்டுமவர். திவ்யஸூரி சரிதத்திற்கு இவர் வைதே சிகராதலால் அதை விட்டிட்டாலும் பரகால ஸ்வாமியின் எழுத்துக்கு விடை கூறியாக வேண்டுமே. அதற்கு வழி ஏது? விவேக பாரிஜாதமென்று பெயரிட்டு விவேகிக்கப் புகுந்த வர் விஷயங்களை அலசி யலசியன்றே பேசி முடிக்கவேண்டும். இவர் அஸூயையினால் ஸ்வாமியை நிந்திக்கப் பிறந்தாரே யொழிய ஸ்வாமியின் ஸரணியை அனுமாத்ரமும் பின் பற்ற பாக்கம் பெற்றிலையே!.

6. பேரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்தின் பிரிவு மிகுன்றே.

நூறு பாசரங்களை ஒரு பத்தாக வழங்குவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பிரதாயம். அதன் படி * வண்ணமாடங்கள் முதலாக * மெச்சுது தொடங்கும் வரையில் நூறு பாட்டு குறைபற்றிருப்பதால் முதற் பத்தின் பிரிவு நிரவத்ய மானதே. திருப்பல்லாண்டைச் சேர்த தால் நூற்றுப் பத்துப் பாசரங்கட்கு மேற்படும். இதனாலும் திருப்பல்லாண்டு தனி நூலே யாகும். தனக்கு ஸாதக மின்னது, வாயகமின்னது என்பதைக்கூட உள்ளளவுமறியாத D. T. T. தம்முடைய துரவஸ்தையைப் பிறர்மீது ஏறிடுகிறார். இடையில் “நம் ஸித்தாந்தத் திற்கு ப்ரமாணம்” என்கிறார். உத்திராபிகளில் ரகுவம்ஸமொன்றுதான் உத்தம ப்ரபந்த மென்பது இவருடைய ஸித்தாந்தமென்று உலகமறிந்தது. அதற்கு இங்கே என்ன ப்ரமாணம் கிடைத்து விட்டதோ?

7. துரபிநிவேஸம் யாருக்கென்பதை ஆராய்தல்.

துரபிநிவேஸ முள்ளவர்கள் திருப்பல்லாண்டை அநியாயமாகத் தனிப்பிரபந்தமாய்ப் பிரித்து விட்டார்களென்கிறார் D. T. T. இது அசட்டு வார்த்தைகளில் தலையானது. பிரிப் பதிலும் சேர்ப்பதிலும் ஏதேனும் லாபநஷ்டமிருந்தால் துரபிநிவேஸமென்னலாம். உள் ளதை உள்ளபடி வெளியிட்டவர்களை வினாகப் பழிப்பது பேதைமை. பெரிய பரகால ஸ்வாமியையும் திவ்யஸூரி சரிதகாரரையும்ன்றே இவர் பழிக்கிறார். “ஒரு ப்ரபந்தமாக் கினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் குலைபடேதோ வென்னில்” என்கிற ஆசேஷவொந்நாவநமும் தத்ஸமா தானமும் * ஸூயலிவினிகம் ஸூயநஜாநாதியில் சேர்ந்தது.

8. பேரியதிருமடல் ஒருகாலும் சரமப்ரபந்தமாகாது.

திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களில் திருநெடுந்தாண்டகமே சரமப்ரபந் தமாயிருக்கத் தகுதியுடையதென்பதை ஸ்ரீ ஸ்வாமி தத்வஸாரத்தில் நான்கு ஏடுகளால் பரக்க நிரூபித்திருக்கின்றார். மாம்பலம் ஸ்வாமியும் தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போம்படி யான வழியை இங்கும் காட்டியுள்ளார். இவை யொன்றையும் கணிசியாத D. T. T. “பாடக்ரமமே இதற்குப்ரமாணம்” என்றெழுதுகிறார். இதன்கருத்து என்னவென்றால்;

திருநெடுந்தாண்டகம் இரண்டாவதாயிரத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டு வருவதாலும் திருமடல் மூன்றாவதாயிரத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டு வருவதாலும் இந்த பாடக்ரமத்தினால் திருமடலே சரமப்ரபந்தமாகத் தக்கது என்பதாம். இப்படி அசடுவழிய எழுதக்கற்றவரைத் தேடிப்பிடித்தார்களிவர்கள். திருமழிசைப்பிரானுடைய இரண்டு திவ்யப்ரபந்தங்களில் இரண்டாவதான திருச்சந்திவருத்தம் முதலாயிரத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டு வருகிறது. முதற்பிரபந்தம் மூன்றாவதாயிரத்தில் சேர்த்துப்படிக்கப்பட்டுவருகிறது. இந்த பாடக்ரமத்தைக் கொண்டு இவர் பிரபந்த சாரத்தை துஷிக்கவேண்டியவராயினர். ஏன்? அதில் பாடக்ரமவிரூத்தமாக நான்முகன் திருவந்தாதியை முதற்பிரபந்தமாகக் கூறியிருக்கையாலே. இங்கே இவர் 'செற்றுஞ்சிறுகாலே' என்கிறார். அச்சப்பிழையென்பர். தலையெழுத்துப் பிழை தவிரவேறில்லை. மிகவும் ஆர்த்தியைக் காட்டுவதால் பெரிய திருமடலே சரமப்ரபந்தமாயிருக்கத்தக்கதென்கிறார். நம்மாழ்வாருடைய மிகுந்த ஆர்த்தியைக் காட்டுவதான திருவிரூத்தமே சரமப்ரபந்தமாயிருக்கத் தகுமென்று நானாமுநானில் எழுதுவரிவர். *மூ-௩-௨௦வஉநயீததி வாய்வந்தபடி பேசுமிவர் எதையும் பேசலாம்.

9. இராமாநுசநூற்றந்தாதி உடையவருடைய க்ருதியன்றென்பது.

ப்ரபந்தசாரத்தில் இராமாநுச நூற்றந்தாதியை உடையவர் இயற்றியதாக ப்ரமித்துச் சொல்லியிருப்பதால் இதனாலும் ப்ரபந்தசாரம் தேசிகக்ருதியன்றென்று தேறுவதாய் தத்வஸாரத்தில் ஸ்வாமி நிருபித்திருக்கிறார். அதற்கு பதிவெழுதுகின்ற D. T. T. “நூற்றந்தாதியின் கர்த்தாவைக் கூறுமிடத்தில் அமுதனரை வெளிப்படையாகக் கூறுவதில்லை பென்பதும் யதிராஜனையே கூறுவது என்பதும் ஸம்பிரதாயமுறை” என்கிறார். அந்தோ! இந்த அவ்யபதேச்ய ஸம்பிரதாயத்தை எங்குக் கற்றாரோ இவர். ரகுவம்சபண்டிதராஜரான் இவர் ப்ரபந்தசாரத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தவரேயல்லர். அதில் பதினலாம்பாட்டில் “எதிராசா முன், ப்ரசாரகோன் திருவரங்கத்தமுதனருன் பொன்னடிமேலந்தாதியாகப் போற்றி” என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக அமுதனரையே கூறியுள்ளது. இவ்விஷயத்தில் நம் ஸ்வாமி தத்வஸாரத்தில் செய்ய திருக்கும் சேஷம் இன்னதென்பதையே தெரிந்துகொள்ளாதவிவர் நூற்றந்தாதியின் கர்த்தாவாக அமுதனரைக் கூறுவதே கிடையாதென்கிறார். இதற்குப் ப்ரமாணமாக * பூதம்ஸர் ச * என்கிற சுவோகத்தையுமெடுத்துக் காட்டுகிறார். அந்தச் சுவோகத்தில் மதாகவிகளையும் ஆண்டாளையும் நிர்ஜேபித்திராமையாலே அவ்விருவரும் அருளியவை நாலாயிரத்தில் சேர்ந்ததல்ல வென்றும் சொல்லவருவர். கருணையிலே இவர்க்குத் தத்துவமுணர்த்துவோம்;

10. * பூதம் ஸரச்ச * ச்லோகத்தின் மருமப்போருள்.

பட்டாருளிச் செய்த * பூதம் ஸர்சேத்யாதி ச்லோகமானது திவ்யப்பரந்தாவதா
ணத்தைப்பற்றியதேயன்று ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார் அங்கியானவர்; மற்றையாழ்வார்
களும் எம்பெருமானாரும் அவர்க்கு அங்கபூதர்கள் என்பதைத் தெரிவிப்பதாமத்தனை. ஆகவே
தான் எம்பெருமானாரையும் முன்னேயிட்டு பூமீதப் பாங்குமுமுனியை முடிவிலிட்டது.
ஆண்டானை நம்மாழ்வார்க்கு அவயவமாகச் சொல்லத் தகுதியில்லாமையாலே இந்தச் ச்லோகத்
தில் அவனை ஸ்பர்ஸிக்கவில்லை. மதாகவிகளுடையதான திருவடி ஸ்தானத்தை எம்பெரு
மானார் வசித்துவிட்டபடியால் மதாகவிகளை இதில் கிரஹேயிக்கவில்லை. * ஹுதாயொரொ
ஹுதஃஹாஹபக்ஷியு^௧_௨ னுகிற ச்லோகத்தைமுழுடன் கொண்டு நம் ஸ்வாமியின் விபுல

வியாக்கியானம் அவதரித்திருப்பதால் பர்க்ருதம் இந்த D. T. T. யின் மருளுக்கு அதுசோ கித்து நிற்கிறோம். பிரபந்தசாரத்தின் பதினேழாம்பாட்டு அஸம்பத்த மஸம்பத்தமே.

11. தமிழ்ச் செய்யுளில் 'ப்' முதலில் வரவே தகாது.

'வேதாந்த குருமொழிந்த ப்ரபந்தசாரம்' என்று பாட்டிலிருப்பது மிகத் தவறு-என்று ஸ்ரீஸ்வாமியின் கிர்ணயம். அதற்கு D. T. T. எழுதுகிறார்—பரமாத்மனை, திருச்சித்ரகூடம், வைட்ணவர் முதலிய திவ்யப்ரபந்த பாயோகங்கள் காண்க-என்று. இப்படி ப்ரபலப்ரமாணம் காட்டி எதிரியை வாய்திறக்கவொட்டாதபடிசெய்ய இவர்தவிர வேறு யாரால் முடியும்? தே, மே என்பவை வடமொழியில் வாக்கியாரம்பத்தில் வாரா என்று ஒரு வித்வான் சொல்ல, தேஜஸ்யி, செஷு இத்தபாதிகள் தாராளமாக வாக்காண்கிறோமே! என்றாராம் இவருடைய திருத்தந்தையார். அவருடைய திருக்குமாரரிதே இவர்தாம். நடுவுக்கும் ஆதிக்கும் வாசியில்லைபென்னுமியர் ஆதிமிலே ஒருதாரணமெடுத்துக்காட்ட இன்னுமொரு பிறவி பிறக்கட்டும். 'உனக்கு முதல் தீர்த்தம் கிடையாது' என்றால் 'எட்டாம் தீர்த்தமுண்டே' என்பவனை பொத்திருக்கிறார். மெய்யெழுத்தை முதலிலே கொண்டசொல் செய்யுளில் தலைகாட்டவே மாட்டாதென்று ஸ்வாமி எழுதியான பின்பு வாய்திறக்க இவரார்?

12. திருமடல்களைப் பற்றின முடிவுக்கு அவதாரிகை.

ஒருவர்க்கு ப்ரபலமான கோய் கண்டது. பல சிகிதனைகளும் செய்துபார்த்த அறவே கைவிட்டாயிற்று. பிராணவியோமமுமாய் விட்டது, ஏதோ மூர்ச்சையேயொழிய உயிர்போகவில்லை, இருக்கிறது என்றெண்ணிய உறவினர் சடக்கென ஓடிப்போய் ஒரு பெரிய மருத்துவனைக் கொணர்ந்தார்கள். அவன் வந்து பார்த்தவுடனே உயிர்போய் ஒரு நாழிகையாயிற்றென்று அறிந்து வைத்தும் வெறுக்கையோடு திரும்பக்கூடாதென்றெண்ணி "அஞ்சேல்மின்; இதோ உயர்ந்த மருந்து தருகிறேன்; கல்லாஷடித்தாலும் இவர்க்குச் சாவில்லை" என்று சொல்லித் தெருமண்ணைத் தன் பெட்டியிலிருந்தெடுத்துக்கொடுத்து அதை உடல்முழுதும் பூசும்படி சொல்லிவிட்டு நூறுரூபாய் முழுநோட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு போனாரென்கிற கதைதவிர வேறு எதுவும் இங்கு நிதர்சனமாகாது. திருமடல்களைப் பல பாட்டாகப் பிரிக்க ஸர்வசக்தனு ஸர்வேச்வரனாலுமாகாதென்று முடிந்துபோய் மூன்று யுகங்களானபிறகு, ஸர்வாத்மநா திவ்யப்ரபந்தயநூலும்கூடும் திவ்யப்ரபந்த வித்வேஷியுமான விவர் இதில் தலைபிட என்ன ப்ரஸக்தி? ஸ்வாமி தம்முடைய தத்வஸாரகார்த்தமுடில் ஆப்தர்களான நான்கு வடகலை ஸ்வாமிகளைக் குறிப்பிட்டு அவர்கள் நிந்தையில்லாமல் எழுதக் கூடியவர்களென்றும், பிரமாணிகர்களென்றும் கொண்டாடி யெழுதியிருக்கிறார். அவர்கள் என் முன்வந்த எழுதக்கூடாது? அந்த நால்வர்களின் நிலைமையைத் தெரிவிப்போம்.

13. நால்வரில் மூவருடைய தன்மைநவ்றிச்சி.

இனாயவில்லி ஸ்வாமி "தேவரீருடைய வியாக்கியான நூல்களையும் உபந்யாஸ க்ரந்தங் களைமுமே ஸேவித்துப் போதுபோக்கி ரஸாயன ஸேவை பண்ணினிப்போலே கனித்திருக்கு மடியேனுக்கு இந்த விவாதங்களில் பிரவேசம் ருசிக்கவில்லை" என்று 12—1—60ல் நம் ஸ்வாமிக்குக் கடிதமெழுதிவிட்டார்; ஒருமாதத்திற்குமுன் திருநாட்டுக்குமெழுந்தருளி விட்டார். அடுத்தவரான ஸ்ரீ உ. வே. திருக்குடந்தை கண்ணன் ஸ்வாமியானவர்தம் ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் விஷயங்களை வேதவாக்காக நினைப்பவரேயொழிய மறுப்பதாக முன் வந்து பரிபலப்படுவார்திரளில் ஒருநாளும் சேர்ந்தவரல்லர். இதை அவர் தாமே பல

ஆப்தர்களிடமும் கூசாமல் சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர். தவிரவும், (வர்த்தமாந) ப்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஆண்டவன் பக்கலில் அவர் அதிமாத்ரம் ப்ரவணர். அந்த ஆண்டவன் நம் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகள் பிரளயத்திலுமழியமாட்டாதவை யென்பதை நிஸ்ஸங்கோசமாக ப்ரவராவதம் செய்தருளினவராதலால் அவருடைய திருவுள்ளம் கன்றும்படி ப்ரவதிக்க ஸக்தருமல்லர் கண்ணன்ஸ்வாமி. அடுத்தவரான ஸ்ரீ உ. வே. (உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதி) நவரீதம் ஸ்ரீராமதேசிகாசார்யர் அப்ராமானிக ஸாணியில் அடியிடக் கூசுமவராதலால் அவரும் மறுப்பில் ப்ரவேசித்தவர். லக்ஷ்மரூபாய் கொடுத்து நிர்ப்பந்தித்தாலும் கிலைதரும்பார்.

14. நால்வரில் நாலாமவரைப்பற்றி.

ஸ்ரீ உ. வே. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கரவர்களும் பதிலெழுதவேண்டியவராக நம் ஸ்வாமியால் நிர்டேயிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர்க்கு மறுப்பெழுத மிக ஆவலுண்டு. ஆனாலும் உண்மையில் அவர் மஹாவீகையாதலால் “ப்ரபாஸ ஸதங்களினாலும் வெற்றிபெற முடியாமல் தோல்வியோடு தலைக்கட்டும்படியான விஷயத்தில் நாம் தலையிடுவது தகாதது. தகாது” என்று ஹாடிமான நிரணயமுள்ளவராதலால் ப்ராமானிகராகவே விளங்குகின்றார். தவிரவும் அந்த வக்கீல் ஸ்வாமி உண்மையை யொளிக்கமாட்டாமல் நம் ஸ்வாமி பையப்பற்றி பெழுதி வெளியிட்டிருக்கிற “ஸ்ரீ வைஷ்ணவமே வடிவெடுத்தவர்” என்று மகுடம் புனைந்த மதிப்புரையில்

“இம் மஹாபுருஷர் விஷயத்தில் அஸூபையையும் பொருமையையும் எத்திக்கிலிருந்தும் எதிர்பார்க்கலாம்; ஆனால் எவ்வித வாதப்போரிலும் (P. B. A.) ஸ்வாமி பின்வாங்க மாட்டார்; ஸ்வாமியினுடைய வாதமே கடைசியாக ஒங்குகிறதும்”

என்று உலகமறிய எழுதினிட்டபடியால் அதற்கு முரணாக ப்ரவர்த்திக்க முடியாமையு மொன்று. “எட்டொன்பது வருஷங்களுக்கு முன் நான் அப்படி பெழுதினது வாஸ்தவம்; ஆனால் அது மதிமயக்கத்தாலெழுதியது; அதை நம்பவேண்டா” என்று அவரே பீடிகையிட்டு மறுப்புஎழுதினால் இதைத் தடுக்க முடியாததான். ஆனாலும் ப்ரக்ருதவிஷயத்தின் போக்கை அவர் நன்குணர்ந்தவராதலால் அஸமஞ்ஜஸமாகத் தலையிட்டுத் தத்தளிக்கமாட்டாரென்பது நான் ஸாரமான வார்த்தை. புகழ்ந்தவாயினால் இகழ் முடியாமை யென்பதில்லை. ப்ரக்ருத விஷயம் யாரும் மறுக்க நினைக்கவும் முடியாததென்பதே தத்வமென்றார் கோமல்ஸ்வாமி.

15. ப்ரகூதவாழியின் பரிசு.

தேசிகன் நியாஸலிம்ஸதியில் சிஷ்யலக்ஷணம் ஸாதிக்கிற * ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீத் யாதி ச்லோகத்தில் ஆளுவதாக ஸாதித்த தன்மையுண்டே [த்யக்தமாந: என்பது], அது ப்ரக்ருதவாழியினிடத்தில் அதிகாஸாதாரணமாகப் புஷ்கலமாதலால் “இவ்விஷயத்தில் வாய் வைக்க நமக்கென்ன போக்பதை? என்ன அதிகாரம்!” என்பதைச் சிறிதும் விமர்சியாமல் ‘அப்படிச் சொல்லிவிடலாம், இப்படிச் சொல்லிவிடலாம்; இப்படி மௌனமாக நிரவ்வித்த விடலாம்’ என்று கைபோனபடியெல்லாமெழுதிவருகிறார். ஐயோ பாவம்!

திருமடல்களைப் பல பாட்டுக்களாகப் பிரிக்க சாஸ்த்ரீயமான உபபத்தி லவஸேஸ மாவது தேறிவிட்டாலும் நம் ஸ்வாமி றெவநலஸந்தூலம் பண்ணிவிடுவதாக ஸபதம் கூறியிருக்கும்போது இவர் எடுத்துக் காட்டும் ஸமாதானங்கள் சப்பைசாடியாக இருக்கலாமா? நம் ஸ்வாமியின் நூல்போல ஸபகூர்களோடு விபகூர்களோடு வாசியற ஒவ்வொருவரும்

கண்ணி லொற்றிக்கொள்ளும்படியாகவன்றோ இருக்கவேண்டும். திருமடல்களை 40-78 ஆகப் பிரிக்கத் தடையில்கியென்னுமிவர் காட்டும் உபபத்திகளினழகைக் காண்போமினி.

16. D. T. T.-யின் அஸம்பத்தபூலாபங்கள்.

அச்சிட்டவர் எவரோ கோடுகள் போட்டிருக்கிறாராம், லக்கங்களும் போட்டிருக்கிறாராம். இது ஒரு பெரிய பிரமாணமாம். கோவில்களில் ஸேவிக்கிற க்ரமம் என்று ஒன்று காட்டுகிறார். இதெல்லாம் ஸ்ரீஸ்வாமியின் தத்வஸாரத்தில் பொடிபொடியாய்ப் போன விஷயங்களல்லவா? “சென்ற தூர்மதிக்கு முன்தூர்மதி வருஷத்தில்” என்று தொடங்கி பெழுதியிருப்பதும் என்றைக்கோ மாண்டுபோன லிப்தாவை நினைத்துக்கொண்டு அழுகிற விதவையின் கதையே. மாம்பலம் ஸ்வாமி விஸ்தரஸ்தியின்றிகே வெளியிட்டிருப்பதில் திருமடல்களை அஸம்பத்தமாகப் பிரித்தாலுங்கூட இப்படித்தான் பிரிக்கமுடியுமென்பதாய் இதற்கு மேல் லக்கம் தேறும்படி பிரிக்கமுடியாதென்று கண்ணாடிபோல் காட்டியிருக்கிறாரே; இப்படி ‘இதோபாரீ’ என்று இவ்வொரு கண்ணாடி காட்டட்டுமே. “இதோ 40-78 பாட்டான திருமடல்கள் என்று பிரித்துக்காட்ட போக்பதையற்றவர் எங்ஙனம் வெளிவருகிறார்?

“இம்மடல்கள் பாப்பிலக்கணப்படி ஒவ்வொரு பாட்டாகவே யிருக்க வேண்டுமென்கின்றனர். அதைப்பற்றி இப்போது விமர்சம் அநாவச்யகம். அநுஸந்தானத்தில்.....”

என்று ஏதோ ஆகாச நாட்டியமாக எழுதுகிறார். இதற்கெல்லாம் ஸமூல நிர்மூலனம் 6 மாதங்களுக்கு முன்னமேயாயிருக்க “ஸ்வஸாரீரஜாதி-3-ஆ” என்னும்படி ஏதுக்கெழுதுகிறார். நாலாயிரத்தில் ஒவ்வொரு பாட்டையும் இரண்டு பிரிவாக்கி ஸேவிக்கிறார்களெங்கும். அதனால் ஒருபாட்டு இரண்டுபாட்டாய்விடுமோ? திருப்பல்லாண்டு தொடக்கத்தில் இரண்டு பாட்டுக்களை ஒரே பாட்டான பாவனையுடன் ஸேவித்து வருவதனால் அவை ஒருபாட்டாய்விடுமோ?... இத்தகைய சேள்விகள் தத்வஸாரத்தில் மலிந்துள்ளன. ஒன்றுக்காவது பதில் சொல்லவல்லவரோ இவர்? மொநடி-2 டேஸத்திலிருந்து இன்றுதான் கப்பலில் வந்திருக்கின்றவர் போலன்றோ இவர் எழுதுகிறார். இவரை ஒரு ஸபையில் நிறுத்தி ஒரு பாட்டுச் சொல்லுமென்றால் இவர் படும்பாட்டைக் காணவேண்டுமே யல்லது வாய்திறக்கத் திறமை யற்றவரென்பதை அறியுமுலகெல்லாம் யானேயுமல்லேன். அவ்வளவுமன்றி, தமிழ்ப்பாட்டுக்களால் திவ்யதேசங்களை அபவிதாமாக்கி விட்டார்களென்று ஒரு நூலில் கூசாமலெழுதியிருக்குமிவர் இந்த விசாரத்தில் தலைபிட பூஸத்திலேயேயுமெனுமுண்டோ?

17. அஸ்தானே அதிகபூஸங்கம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களில் சேர்க்கையைத் தென்கலையார் ஸஹிக்கவில்லை யென்றும், பிராட்டிக்கு ஈசுவர கோடியில் ப்ரவேஸத்தை ஸஹியாமை இதற்கு உவமைபென்றும், ஆகவே இவர்கள் ஸம்பிரதாய குத்ருஷ்டிகளென்றும் இப்படி தலைகால் தெரியாமல் துள்ளினிழுத்த தத்தளிக்குமிவர் நுகிரலாநீய: , சலிதா ஸொலாநீய: . நேற்ற காலை சண்டைக்காக டிவ்யசூய ஸம்பந்தம் கொண்டாடவந்த வகுப்பினாரா இதை பெழுதுவது! இன்னமும் திருவாய்மொழி பென்னத் தெரியாமல் திருவாய்மொழி பென்றே சொல்லித் திரிகிறாரே! இராமாநுச நூற்றந்தாதியை திவ்யப்பிரபந்தத்தில் சேர்ப்பதாவது என்ன? சேர்க்காமைபாவது என்ன? சொல்லுமையா! என்றால் வாய்திறக்கவல்லரோவிவர்? முதலாயிம், இரண்டாவதாயிம், மூன்றாவதாயிம், நான்காவதாயிம் என்ற பாகுபாடுடைய திவ்யப்ரபந்தத்தில் நூற்றந்தாதியை மூன்றாவதாயிரத்திலே சேர்த்தும், திருவாய்மொழியைப்

போலே இதையும் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமான பிறகே ஓதவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் வைத்தும், மற்றுள்ள ஸகல திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் போலவே இதற்கும் அந்தயபந நிர்ப்பந்தமிட்டும், ஸம்சேஷபமாகக் கோயில் திருவாய்மொழி ஸேவித்தாலும் இராமானுச நூற்றந்தாதியைப் பூர்த்தியாக ஸேவிக்கவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் விதித்தும், நூற்றந்தாதி வியாக்கியானம் ஸேவியாமல் ஹவத்விஷய காலசேஷ சாத்துமுறை செய்யக்கூடாதென்று நியமிட்டும், ப்ரபந்தமாயத்திரியென்று வ்யபதேஸமிட்டு நித்யாநுஸந்தானத்திற் கொண்டும் இதில் நிகரற்ற ஆதரவுகாட்டி வருகின்ற தென்னாசாரியர்களை இந்த சவஸூயம் உலிஷித்தா லென்ன? ஹலிஷித்தா லென்ன? நாலாயிரம் பாட்டென்கிற லக்கத்தில் ஒரு பூர்வாசாரியரும் நெஞ்சு செலுத்தினதில்லை யென்பது கல்வெட்டாயிருக்க, லக்க விசாரத்திற்கும் நூற்றந்தாதி சேர்த்திக்கும் என்ன ஸம்பந்தம் என்பதைக்கூட அறியகில்லாததன்றோ இவ்வஸூயாபிண்டம்.

18. பிராட்டியின் ஈசுவரகோடிபூவேஸம்.

முமுக்ஷுப்படியில் (1—42.) “ஹத்தாவினுடைய படுக்கையையும் பூஜையினுடைய தொட்டியையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே பூஜைபுரவடிவங்களை விடாதே யிருக்கு யிருப்பு.” என்கிற சூர்ணிகையை வியாக்கியானிக்க அவதாரிகையிட்டருளும் மண வாளமாமுனிகள் “ஈசுவசேதர வாஅகங்களான அகாரமகாங்குளிண்டிலும் பிராட்டிக் குண்டான அநவதாந்வயத்தை ஸிஷ்டாஷாணமாக வருளிச் செய்கிறார்” என்றுரைத்தருளினர். நியாயஸித்தாஞ்ஜந வியாக்கியானத்திலே ரங்கராமநுஜ ஸ்வாமி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு ஜீவ கோடி ப்ரவேஸந்தான் உரியதென்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார். ஸ்வமத மின்னது, பரமதமின்னது என்று ஒரிழுவும்நியாதவித மஹாசார்ய மணிகளை ஸம்பிரதாய குத்ருஷ்டிக ளென்று அகாண்டே நிந்திப்பதனால் * கிஷ்டுவஷொஷம் கிஷ்டொஷவி உவஷனெஷு ஸிஷ்டவபுணி * என்கிற ஸங்கல்ப ஸூர்ப்யோதய ஸூக்திக்கே இலக்காகி யொழியட்டும்.

19. திருமடலைப்பற்றின முடிவு.

“நாதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்தான் வாழியே” என்றவர்கள் அர்வாசீதர்கள் என்கிறதா D. T. T. இது ஸத்யமானது. இந்த வாழியை நம் ஸ்வாமியெடுத்துக் காட்டி யிருக்கவில்லை. மாம்பலம் ஸ்வாமி காட்டியுள்ளார். இந்தவாழி எப்படி அர்வாசீதமோ அப்படியே “இம்மூன்றில் பாட்டிருநூற்றிருபத்தேழிசைத்தான் வாழியே” என்கிற வாழியும் அர்வாசீனமென்பதையும், அவ்வளவோடுமன்றி அத்யந்தம் அஸம்பத்தமென்பதையும் நம் ஸ்வாமி பலகால் வெளியிட்டிருக்கிறார். 1914 ஆம் வருஷத்தில் (அதாவது இற்றைக்கு 46 ஆண்டுகட்கு முன். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகையுரை முதன்முதலாக அச்சிடத் தொடங்கினது. அதில் விரிவான முகவுரையில்,

“இப்போது அச்சிடுவிக்கப்பட்டுள்ள ஆழ்வார்கள் வாழித்திருநாமங்களை அபியுத்த ஸார்வபௌமரான அப்பிள்ளையருளிச் செய்தாரென்பர். இலக்கணநெறியறியாதார்”

என்று எழுதப்பட்டு, உடனே அதை விவரிக்கும்போது

“அவ்வாழித்திருநாமங்களில் இலக்கணநெறிக்கு இணங்காத அம்ஸங்களைக் கூறியிருப் பதுந்தவிர, அவற்றிலுள்ள பல அடிகள் பாப்பிலக்கணத்திற்கு எதிராகக் காணப்படும்”

என்று எழுதப்பட்டு, அதையும் விவரிக்கும்போது “இம்மூன்றில் பாட்டிருநூற்றிருபத்தே ழிசைத்தான் வாழியே” “இலகு திருவாய்மொழியாயிரத்தொரு நூற்றிரண்டுரைத்தான்

வாழியே" என்கிற அஸம்பத்தங்களான அடிகளை பெடுத்துக்காட்டி "இலக்கணம்படியாத சிலர் எழுதிவைத்த இவ்வாழித்திருநாமங்களை அப்பிள்ளையருளிச்செய்தாரென்பது அஸாது" என்று முடித்திருக்கிறார். ஆக, ஆசார்யபீடஸ்தர்களில் ஒருவரும் திருமடல்களைப் பல பாட்டுக்களாகப் பிரிக்கவில்லைபென்பது ஊர்ஜிதமான விஷயம்.

வாக்யங்களின் நடுவில் பாட்டு முடிந்துவிட்டதாகச் சொல்லுவது மிகவும் அஸங்கதம். இதற்கு எந்தப் பரதீபந்தியும் இணங்காது. "வடமொழி வேதத்தில்" என்று தொடங்கியும் "சாந்தோக்யோப நிஷத்தில்" என்று தொடங்கியும் எழுதப்பட்டுள்ள அக்கிலி பிக்கிலி ஜ்ஞான பரீவாஹங்களான விஷயங்களை நம் ஸ்வாமி அஸையலகித் தொலைப்பர்.

20. D T. தாதாசார்யருக்கு ஸதுபதேச ஸூக்திகள்.

1. சாஸ்த்ரவாஸனையே யில்லாதவராய் எழுதுகிறீர்; "ஒவ்வொரு அடியின் நடுவே பாட்டின் முடிவு இருக்கலாமோ வெனில்" என்று கேட்டுக் கொண்டு "இரண்டிரண்டு வரிகளை ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொள்கின்ற பசுத்திலும் இலக்கண விரோதம் துல்யம்" என்று எழுதுகிறீர். இரண்டிரண்டு வரியை ஒரு பாட்டாகக் கொண்டதும் தவறு, மிகத் தவறு என்று ஸ்வாமி பன்முறையும் எழுதியிருக்க, ஒருதப்பைக் கொண்டு மற்றொரு தப்பை ஸ்தாபிக்கப் பார்ப்பது ஸாஸ்த்ரஜ்ஞஞ்ஞத்யமா? இஃதொன்றுக்கு பதில் சொல்வீரா?

2. "அறிவிருந்தால் ஆராய்ந்து தெளிய வேண்டும்" என்கிறீர். எந்த அறிவைக் கொண்டு எதை ஆராயவேண்டுமென்கிறீர்! ஸேவாகாலக்ரமம் எதற்கும் ஸாதக மாகவோ வாயகமாகவோ ஆகமாட்டாதென்று ஸ்வாமி நியுணநிருபணம் செய்திருக்க, தத்தகபித்தக வென்றெழுதுகிறீர்; அறிவுநடையாடும்நாட்டிலே வாஸமிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே!

3. "நடுப்பகலில் காயும் ஸூர்யனைப் பார்த்து இவன் ஸூர்யனன்று என்று சொல்லுபவன் போல" என்று எழுதுகிறீர். இந்த உவமை எதற்குச் சேரும்? பிரபந்தசாரம் பட்டம் பகல் ஸூர்யனைப் போல் ஜ்வலிப்பதாகக் கருதியெழுதுகிறீர். கேளும். ஸூர்யனைப் பார்த்து ஒருவன் இவன் ஸூர்யனல்லன் என்று பறை சாற்றினால், ஒருவர் தப்பாமல் அனைவரும் "இவன் உன்மத்தன்" என்று நிச்சயித்து அவன் பேச்சுக்குக் கரது கொடாமலும் வாய் திறவாமலும் போவார்களே யல்லது அதற்கு பதில் சொல்ல ஒரு விவேகியும் முன் வரமாட்டான். நீங்கள் அப்படியிருக்க முடியாமல் பிரபந்தசாரம் போய்விட்டதே பென்று அலறி யழுது ஸூலைக் கொருவராகக் கிளம்பி அநாமதேயத்தாண்டுக் காகிதங்களை வெளியிடுவதும் அங்குமிங்கு மோடி * தீர் லோகாந் ஸம்பரிசர்யத் த்வாஜீநீ சாணம் கத:* ஆகி, வீண் வம்பு வசவுகளில் கைதேர்ந்த உம்மைக் கொண்டு வெற்றி பெறப் பார்ப்பதும் எதுக்கு? ஸ்வாமியின் தத்வஸாரத்தைக் கண்டு தத்தவ முணர்ந்தவர்கள் எத்தனை பேர்கள் தெரியுமோ?

4. "பூர்வாசார்யர்கள் ஸர்வஜ்ஞர்கள்; நமது அஜ்ஞானத்தைக் கொண்டு அவர்களுடைய கருத்தைக் காண்பது அரிதே" என்ற உமது வார்த்தை யுத்தமே. திருமடல்களை அஸம்பத்தமாகப் பலபாட்டுக்களாய்ப் பிரித்தவர்கள் பூர்வாசாரியர்களல்லர் என்று பெருவிளக் கேற்றிக் காட்டியிருந்தும் சருக்கி விழுதுகிறீர். ஸர்வஸம்பூதிபந்மகான விஷயங்களில் விரோதம் விளைந்து பாவரும் திகைக்க நேர்ந்தால் அப்போதன்றோ சொல்ல வேண்டிய வார்த்தையிது. அஸம்பத்த பூலாபங்களுக்கா இந்த வார்த்தை?

5. “ஸம்பிரதாய ப்ரதிபத்தி வெடுத்துக் காட்டினோம்” என்று இடையில் பெருமையாக ஏதோ எழுதிக் கொள்ளுகிறீர். கண்ணனுடைய அதிமாத்வு சரித்திரங்களில் “பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் இறைப் பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்ததாக” ஒரு சரித்திரமும், “மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை உருவுருவே கொடுத்ததாக” மற்றொரு சரித்திரமும் காண்கிறது. இங்ஙனே, பிறந்தசூணத்தி லேயே மாண்டொழிந்த உமது அபத்தச் சுவடிகளை மீட்டுக் கொணர்ந்து கொடுக்க அந்த சுவடிதவடநாஸ்துனாமாகாதே. அன்றன்றே முடிந்து தொலைந்த போனவற்றுக்கெல்லாம் இன்னமும் உயிர் இருப்பதாக வைத்து, 1. கோதை போலும். 2. ஸர்வ சக்தி. 3. 4. ஸஜ்ஜநாராதனமிரண்டு. 5. ஸம்ப்ரதாயப்ரதிபம். என்றிப்படி அடுக்குவதில் ஆரே மயங்குவார். ஸஜ்ஜநாமம்மடையாத காகிதம் ஒன்றுண்டோ உம்மிடத்து?.

6. ஸப்ததிரதநமாலிகையையும் வைபவப்ரகாசிகையையும் பற்றி ஸ்ரீஸ்வாமி எழுதியிருப்பவை உலகறிய நின்றன. ஸ்வாமியாலெழுதப்பட்டு பூபஞ்சமெங்கும் பரவியிருக்கின்ற ‘தானே யெழுதிய தன்சரிதை’யில் பக்கம் 333ல், 128, 129. என்னும் லக்கங்களின்கீழ் இவற்றைப்பற்றி ஸாரமாகவும் தெளிவாகவும் எழுதியுள்ளவற்றுக்கு விடையிறுத்துவிட்டன்றோ இந்த பூஷம்மங்களை நீர் வைத்துக்கொள்ளவேணும். அதற்கு வழி ஏது?

7. “பிரபந்த ஸாரம் தேசிகன் காலம் முதல் அனுஸந்திக்கப்பட்டுவருகிறது” என்கிறீர். அவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளியபின் நானூறுண்டுவரையில் நீங்களிருந்தவிடமே தெரியவில்லை யென்றும், உங்களுடைய பூவரமே இன்னதென்று தெரியவில்லையென்றும் சிலாலிகிதம் செய்திருக்க, இவ்வரண்பருதிதம் ஏதாக்கு? உமக்கு ஒருபாட்டுத்தெரியுமா? ‘இது தேசிகக்ருகிதான்’ என்று ஸ்தாபித்துவிட்டிராணல் உம்மையும் விக்ரஹமாக வைக்கத் தடையிராதே. பேர்க்கவும் பேராத ஆபத்துக்களிலே கிடக்குமதனை உத்தரணம் செய்ய ஸவ்வா-ஜநவா-கவதவாஸவி நபூவவிஷ்ணு வொ உறுதாது!

8. பிரபந்தசாரம் தேசிகக்ருதியே யென்பதை ப்ர. அ. ஸ்வாமியே கீழ்நாள்களில் ஒப்புக்கொண்டமை தோற்ற எழுதியிருக்கிறாரென்று இதைப்பொரு பெரிய ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமாக மற்ற பேதையர்களைப்போலவே நீரும் எழுதுகிறீர். ஆராய்ச்சிதோன்ற பூஸக்தியில்லாத காலத்தில் அவரவர்கள் எழுதிவைக்கும் விஷயங்கள் ஆழ்ந்து ஆராயுங்காலங்களில் அவதிக் படுவது ஸவ-ஜநீரமே யென்பதை ஸ்வாமி பலபல் வதாஹரணங்களைக் காட்டி வாய்திறக்க இடமின்றி எழுதிவைத்திருந்தும், அதைப் பார்த்திருந்தும் இதை விடாமல் பற்றிக்கொண்டு பேசுவதனால் பேதைமையே பலிக்கும். விமர்ஸத்தினால் கருத்தை மாற்றிக்கொள்வதற்கு தேசிகனன்றோ 24-25-26.

9. பிரபந்தசாரம் பதினேழாம் பாட்டில் ஓரோருவர் என்கிற அபத்த பூயோயத்தை ஸமர்த்திக்க ‘ஓரோன்றென்று’ என்கிற வாய்பாட்டைக் காட்டுகிறீர். நீர்படும் பாட்டை என் சொல்லுவது! சாகுந்தள நாடகத்தில் “ஹவெக்கியோ ஹ-ஹ-யனோ துவ இமாவ ண புச்சியா பந்து, எக்கக்கமெவ் வ சரிதே ஹ்ணமி கிம் எக்க எக்கஸ்ஸ” என்கிற ச்லோகத்தில் இருமுறையுள்ள எக்கக்க-எக்க எக்கவை யெடுத்துக்காட்டியிருக்கலாம். ரகுவம்ஸத்திற்கு மேல்வகுப்பில் செல்லப் பெருமையினாலே அது தெரியாத போலும். “சீரொன்று தூர்புல்.....ஓரொன்றுதானே” என்கிற இதையும் உமக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திலர். “சூ-த-ஹ-ஸூ-தா ய-பிராஜவயி” என்று நித்யாது ஸந்தானம் செய்வீராக.

10. முக்கும் காத மறுப்புண்டு கதறியோடி இலங்கை சென்ற சூர்ப்பணகையினால் கிளப்பப்பட்ட ராவணன் மாரீசனிடம் ஓடிவந்து தனக்கு உதவி செய்யப் பலவாறு வேண்டினான். அவன் பட்டவனாகையாலே * சவுபெயம் ஹிததேஜ: * என்று உண்மையை வெளியிட்டு மறுத்தான். உன்னை வதம் செய்வேனென்றான். இவன் கையில் கொலையுண்டு போவதற்காட்டிலும் இராமன் கையால் தொலைந்து போவோமென்று துணிந்து வந்தான். உண்மையில் இதே ரீதியில் நீரும் வந்தீர்தோ! உத்தமர் வீரராகவாசார்ஸ்வாமி போல்வார் இங்கனே துணிந்து வருவார்களா? அடுத்தபடியாக மதுராந்தகம் வீரராகவாசாரியர் வருவர் போலும். யார் வந்தாலும் ப்ரேதத்திற்கு உயிர்ப்பிச்சையளிக்க முடியாதே.

21. "மூக்கிய அறிவிப்பு" என்றதை விமர்சித்தல்.

முடியில் இவர் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்கிறார். அதை விமர்சிப்போம். இக்காலத்தில் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கம் நாளுக்குநாள் குன்றிவருவதால் அதை எழுத்தாரம் செய்யவேண்டியது ஆஸ்திகர்களுக்குக் கடமையாயிருக்க அதைவிட்டு இந்த அவாந்தாச் சண்டைகளில் சிலர் தலையிடுவது தகாதென்று உபதேசிப்பவர்போல முதல் விஷயமெழுதுகிறார். இதை எழுதுவதற்கு இவர் அதிகாரியல்லவே. நம்முடைய ஸ்வாமியின் தேஜோவிசேஷத்தினாலும் ஸ்வாமி மடாதிபதிகளுக்கு மேலாகவும் அல்லும்பகலும் ஆற்றிவரும் பணிகளினாலும் நமது நாட்டில் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்கம் தழைத்தோங்கிவருகின்றதென்பதை மஹநீயர்கள் உள்ளபடியுணர்ந்து உகந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ உ. வே. வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ்யங்கார் முதலான சில மஹான்கள் ஆஸ்திக வுலகின் தெளர்பாக்கியத்தினால் மறைந்துபோனவர்கள் நம் ஸ்வாமியைப்பற்றி யெழுதியிருப்பவை யிருக்கட்டும். நமது ஸௌபாக்யவிசேஷத்தினால் ஜீவித்திருக்கும் பல மஹான்களில் தலைவரான ஸ்ரீ உ. வே. (ஸர்.) எஸ். வரதாசார்யஸ்வாமி நம் ஸ்வாமியின் பணிகளைப்பற்றி யெழுதி வெளியிட்டிருக்குமவை வாசாமகோசம். அவருடைய மிக விரிவான கட்டுரையில் ஏழெட்டு வரிகளைமட்டும் இங்கெடுத்துக் காட்டுவோம்; "ஹிந்து மதத்தை, முக்யமாக ஸ்ரீராமாநுஜரின் வைதிக வித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்தற்பொருட்டு ஸ்ரீ உ. வே. மஹாவித்வான் அண்ணங்காசார்ய ஸ்வாமி ஆற்றிவரும் பணியின் இயல்பையும் அதன் அளவையும் நான் சிறிது நெருங்கிய பழக்கத்தினால் அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன். நாகரீகமுறையில் படித்திருப்பவர்கள் மனத்திலேயும் ஸ்ரீராமாநுஜ வித்தாந்தத்தை நன்றாக வேரூன்றும்படி நிகை நாட்டிவரும் நம் P. B. A. ஸ்வாமியிடத்தில் நம் தேசத்தவர் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளார்களென்கிற உணர்ச்சி எனக்கு வெகுநாட்களாக வுண்டு.....இந்த ஸ்வாமி பலபாஷைகளிலும் தேர்ச்சிபெற்று மிகவும் வெற்றிகரமாகச் செய்துவரும் மிகப் பெரியபணிகள் மற்றவர்களால் நெஞ்சாலும் எண்ணமுடியாதவை"

என்றும் இன்னமும் விசேஷமாகவும் எழுதியிருப்பவர் ஒருநாளும் மாச்சரியம் தலைகாட்டப் பெருத மஹநீயர்களில் தலைவரான எஸ். வரதாசார்யஸ்வாமி. நம் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் எழுதியிருப்பவைகளும் இதற்குக் குறைந்தவையல்ல. ஆனால் ஒரு வாசியுண்டு; (என்ன வென்றால்); "நாம் எழுதினது போதாது; இன்னமும் எவ்வளவோ எழுதவேண்டும்" என்கிற குதூஹலத்துடனிருப்பவர் ரிடையர் பெடால்கோர்ட் ஜட்ஜான அந்தவரதாசார்யஸ்வாமி. "ஐயோ! வினைவதறிபாமல் ஆத்மவஞ்சனையில்லாமல் எழுதிவிட்டோமே!" என்கிற அநுதாப வுணர்ச்சியுள்ளவர் D. R. ஸ்வாமி. ஸூர்யனை தேஜஸ்வி யென்று இன்னுரின்னார் சொன்னு ரென்று காட்டவேண்டியதுண்டோ? பூர்வாசார்ய க்ரந்தரத்னங்களின் பாதுகாப்புக்காக

மாதத்தோறும் பதினாயிரக்கணக்கிலன்றோ பணச்செலவு செய்துவருகிறார் நம் ஸ்வாமி. சென்னை நகரில் 8 மாதங்களுக்குமுன்பு இருபதினாயிரம் ரூபா செலவில் வாக்கியஜ்ஞம் நடத்தி வைத்தார். நாளை எம்பெருமானார் மஹோத்தஸவத்தில் விசிஷ்டாத்வைத கித்வத் பரிஷத்து நடத்தப்போகிறார். பிறர்க்கும் இவர்க்கும் நெஞ்சாலும் நினைப்பரிய இத்தகைய மஹத்தர காரியங்களில் இவர் வயிறு பிடியுண்ணவன்றோ பிறந்திருக்கிறார்.

22. “பரிதாராய ஸாதாராம் விநாசாய ச தஷ்க்ருதாம்—ஸம்பவாமி” என்று பணித்த கீதாசார்யன் செய்யுமது போல நம் ஸ்வாமியும் ஸம்மதாஷ்ணத்தோடு தூர்மதசிஷ்ணமும் செய்துவருவது அஸூபுவானவிவர்க்கு அருந்துடிமா யிருந்தாலும் உலகுக்கு மஹோபகார மென்பதை உயர்ந்தவர்களன்றோ உறுதி செய்து போற்றி வருகிறார்கள். சந்திரோதயம் ஜாரர்க்கும் சோரர்க்கும் வெறுப்பையே விளைக்கும்; அதனென்ன? தூர்மதநிர்ஸஹ மற்ற ஸம்மத ஸ்தாபனம் காசுக்கு முதவாதே. ஆக, நம் ஸ்வாமி செய்து போரும் ஸ்ரீமத் வேத மார்ஸ்ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் இத்தகைய தூர்மத கிர்மூலனம் ஒரு சிறு சாகையாக விளங்கி வரு கின்ற தென்பதை யுணர்ந்து தெளிக. பாம்பு முதலிய விஷஜந்துக்களை யாரும் தேடிச் சென்று நலிவதில்லை. விதிமாண்டு அவையாக ஓடிவந்து நலிந்து தொலைந்து போனால் இது அவசியமற்ற செயல் என்பாருண்டோ? லோகோபகாரமான் ஒரு காரியத்திலும் ஈடுபட கில்லாத இவர்கள் இங்ஙனே ஸம்பரியித்த அவஜ்ஞை பெற்றொழிவதுதான் அவசியமற்றது. அதவா, இவர்களுடைய பிறவிக்கு இது அவசியமே யென்னலாம்.

23. இனி மற்றொருவிஷயம். மக்களோ மனைவியோ மாதாவோ மாணமடைய அதனால் மிக வருந்திக் கிடப்பவர்களை ஆச்வஸிப்பிக்க உற்றொருமுறவினரும் ஓடிவருவார்கள். வருந்திக் கிடப்பவர்கள் அவர்களைக் கண்டவாறே மாண்போனவர்கள் மீண்டுவாக்கூடுமென்றும் நினைத்துவிடுவார்கள். ஆனால் ஓடிவந்தவர்கள் ஒன்றும் செய்ய கில்லாமல் “தஸ்மாத் அபரிஹார் யேர்த்தே ந த்வம் சோசிதுமாஹஸி” என்கிற கீதையை நினைப்பூட்டிவிட்டு வயிராவுண்டு திரும்புவார்கள். அதுபோல ‘ப்ரபந்தசாரம் போய்விட்டதே, பாதாம் போய்விட்டதே, அது போய்விட்டதே இதுபோய்விட்டதே’ என்று கலங்கி யழுமவர்களைத் தேற்றவந்த விவர் “இதற்காக நீங்கள் சிறிதும் கலங்காமலும் கவலைப்படாமலும் கம்பிரமாய் இருந்த வருவதே நேர்ந்த ஆபத்துக்கு மருந்து” என்று உபசாரம் சொல்லி முடித்திருக்கிறார். இது கூடச் செய்திலவென்றால் மடபதி பெறுவிக்கும் மாஸாசனத்தில் மண்கிழுமே.

24. இதற்கு மேலும் ஒன்றொழுதுகிறார்—“தேசிகனையும் அவர் ஸ்ரீஸூக்திகளையும் பற்றிச் செய்யப்படும் வாதங்களில் உண்மையிராது” என்று. இது ஸத்யமாய் இவர் தம்மையே பற்றியது. திருக்குடந்தை ஆராவமுதய்யங்காரென்பவர் 1952ல் வெளியிட்ட ஸ்ரீதேசிக பக்தி தத்வமென்கிற 24 பக்கங்கொண்ட நூலில் இந்த D. T. T. தேசிக ஸூக்தி நூஷுணம் செய்திருப்பதைக் கண்ணாடிபோல் காட்டியிருக்கிறார். வசஸ்ஸுதா விவரத்தில் தத்வஉகா ஸூக்தியொன்றை இவர் உதாஹரித்த ‘சுத்ர-சுஷ்ரேஷ்வஸஹு சஸாஹஸ்யஸூ’ என்றொழுதி முடித்திருப்பதைக் காட்டி இவர் தேசிகதூஷக மென்பதை உலகமறிய உணர்த்தியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவிவர், தேசிகனுக்கு ஓர் அவதீழ்ம் நோக்கூடாதென்பதற்காகவே உண்மையை வெளியிட்ட நம் ஸ்வாமியை தேசிக தூஷகமென்று எழுதி விடுவதனால் பிரபந்த சாரத்திற்கு யாதொரு சிஷ்ணமும் செய்ததாக மாட்டாதென்பதை விவேகிகள் நன்குணர்வார்கள்.

ஸ்ரீசைல க்ருஷ்ணமாசாரியரெழுதிய பாரிஜாதாபஹரணம் முற்றிற்று.

பிரபந்தஸாராஸ்வாதிநீ ப்ரஹ்மணம்

உபயவேத கண்டரவ. தி. வி. சிங்கராசாரியரேழுதியது.

முதற்பகுதியின் அவதாரிகை

1. கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் * தேனுகன் பிலம்பன் காளியனென்னும் தீப்பப் பூடுகளடங்கவுழக்கினபோது அவையெல்லாம் ஒருகாலே வந்து மடிந்தனவிலலை. “ஸ ௨-௨-௩ ராநாவா-ரஸஸுவெராகு நெதா வரஹூய ஸுரஸாவெதா: | ஸுஸாவயாராவ வரெஸ ராயுஷ்டம் நராவூரம் நாயவிஹாரமாவூரம்” என்று யாதவாப்பயதத்தில் ஸாதித்தபடி. ஸமய விசேஷங்களில் ஒவ்வொன்றாக வந்து மடிந்ததாகவே ஸ்ரீ பாகவதாதிகளில் காண்கிறோம். அவ்வண்ணமாகவே, திருவாங்கம் திருமலதாதாசாரியர் சென்றவுடனே திருமலை சங்கபுரம் ஈகை வேதாந்ததேசிக தாதாசாரி யென்பவர் தலைகாட்டுகிறார். இவர் ப்ரபந்தஸாராஸ்வாதிநீ என்று பெயரிட்டு 14 பக்கத்தில் ஒன்று அச்சிட்டனுப்பியுள்ளார். இது ந்ருளிம்ஹப்பிரியா விலும் வெளிவருமோ? அல்லது இந்த தனிப்பிரசுரத்தோடு ஸரியோ அறியோம். மேலெடுத்த யாதவாப்பயதபஸ்ஸோகத்தில் கம்ஸன் வரிட்ட ஆஸூரப்ரக்ருதிகளுக்கு “௨-௨-௨-௨” என்று விசேஷணமிட்டார். அதைமட்டும் பார்த்தபோது பக்தர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படியாயிருக்கும். உடனே திருவாய்ப்பாடிக்கு விசேஷணமிடுகிறார் “பராரத்ருஷ்யம்-நாதவிஹாரமூப்தம்” என்று. இதனால் என்ன தெரிகிறது? ஸ்வாமி யெழுந்தருளியிருக்குமிடத்திலே ௨-௨-௨-௨கள் எத்தனைவர் திரண்டுருண்டு வந்தாலும் கைந்ரொடிப்பொழுதிலும் கண்ணிமைப்பொழுதிலும் தீயினில் துசாவரென்று தெரிகிறது. தூர்தமாந்-ஒருவராலும் அடக்கமுடியாத என்றுபொருள்.

— பிரபந்தஸாரத்தைப்பற்றி 2½ பக்கமே —

2. பதினாறு பக்கமென்று காட்டிய பிரபந்தஸாராஸ்வாதிநியில் இரண்டேகால் பக்கம் தான் பிரபந்தஸாரத்தைப் பற்றியது. அதை அவ்வளவோடு முடித்துவிட்டு “இனி மஞ்ஜு பாஷிணியில் வாஅராதாபட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டவருடைய மர்வபங்கம் செய்யப்படுகிறது” என்று தொடங்கி, பொறுக்கமுடியாத வயிற்றெரிச்சலின் பரீவாஹமாய் நிர்தாப ஹூமமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமியினுடைய “தானே யெழுதிய தன் சரிதை”யில் பக்கம் 78-ல் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. திருமலை திருப்பதி (வர்த்தமாந) சின்ன ஜீயர் ஸ்வாமி ஸாதித்த ஸ்ரீஸூக்திகளை யெடுத்துக்காட்டி யெழுதியிருப்பவற்றை ஸ்வல்பம் உதாஹரிக்கிறேன்;

— ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ சின்னஜீயர் ஸ்வாமியின் திருவாக்கு —

“விளக்கிலே விட்டில்கள் தாமாகவந்து மடிசிறுப்போலே நம் ஸ்வாமியினுடைய பல வகை தூல்களிலே தாமாகவந்து விழுந்து சிலர் எதையாவது பூலபித்து உடனே பங்க மடைந்து பிறகு சிறிதும் கைகாலாட்டமுடியாமல் தணுகிற காலத்திலே எதையாவது பதில் சொல்லிப் பிழைக்கவேணும்; அப்போது ‘இன்னவருஷத்தில் இன்ன தேதியில் ஜாக் ஸன்தாரை எழுதிய இன்ன நம்பருள்ள ஜட்ஜ்மெண்டைக் காண்க’ என்று எழுதுவதும், அந்த ஜட்ஜ்மெண்டைப் பிரசாரம் செய்வதும் இதை யெதையே தங்களுடைய வெற்றிக்கொடியாக நாட்டிவருகிறார்கள். க்ரான்திக விஷயங்களில் பிரதிவாதம் செய்து ஹங்கப்பட்டவர்களை வர்க்கும் மஸல் ஸமாதானத்திற்கு அந்த ஜட்ஜ்மெண்டு மிகவும் கைகொடுக்கிறது. ஸங்கல்ப ஸூர்போதயத்தில் * வரதநுஹதிம் வாலித்ரோஹம் மநாபஸவ-ணம் * என்று ஸாதித்த கணக்கிலே துஷணருசியுடையார்க்கு இது மஹத்தான ஆலம்பனம் இப்பாதி.”

3. இத்தகைய தூஷணங்களினால் விஷயங்களுக்கு விடை வந்துவிட்டதாக ஆகாது. மஞ்ஜுபாஷினீ பத்திரிகையை நம் ஸ்வாமி நிறுத்தி முப்பது வருஷமாகிறது. அதன் பிறகு வைதீகமனோஹரா என்கிற பெயரால் ஸம்ஸ்கிருதமானிக பத்திரிகையை நடத்திவருகிறார் ஸ்வாமி. இது பூக்குதம் அநபேக்ஷிதம். இதைப்பற்றின விமர்சனம் பிறகு எடுத்துக்கொள்வோம். பிரபந்த சாரத்தைப்பற்றி இரண்டேகால் பக்கம் இவரொழுதியிருப்பதில் அப்பொழுதுமில்லை, அத்யந்தமஸாரம்—என்று ஸாரமாக கிருபிக்கிறோம்.

ப்ரதமகபளே மக்ஷிகாபாத:

4. இந்த நகை வேதாந்த தேசிக தாதாசாஸியென்பவர் ஒரு பாஷையிலும் பூவேஸ முடையவராகத் தெரியவில்லை. அபஸப்தங்களை அதிகமாக எழுதியுள்ளார். வல்லினறகரம் இடையினறகரம் முதலிய சிறு விஷயங்கள் கூட வறியாமல் பண்டிதர்கள் அருவருக்கும்படியெழுதுகிறார். இத்தோடு அச்சுப்பிழைகளும் அபரிமிதம். முதல் வரியிலேயே 'வேதாந்த தேசிக' என்று தப்பெயரைக் குறிக்கிறார். முதல் பக்கத்தின் முடிவில் "ஒரு எழுத்தை ஜீயர்க்குரைத்து கிர்வலித்ததைக்காண்க" என்கிறார். "எந்த ஜீயர்க்கு யார் என்ன வரைத்தார்?" என்று கேட்டால் திசைமுகமாய் நிற்பார். 'ஜீயர் குறைத்து' என்று இவர்க்கு விவக்ஷிதமாயிருக்கலாம். அதை 'ஜீயர்க்குரைத்து' என்றெழுதுகிறார். இப்படிப்பட்ட அஸம்பத்தங்களை இத்துண்டுப் பிரசுரத்தில் அநவதிகமாகக் காணலாம். இவர்களுடைய ஸம்பிரதாயத்தில் பண்டிதர்கள்—சிறந்த விவேகிகள் இல்லாமற்போகவில்லை. பல பலருள். ஆனால் அவர்களுள்ளாரும் "சூரதூ நமஸூராய நமஸூராய" என்பதை யதுஸந்தித்தே * நூறம் நூறம் நசாஹம் * என்று அஞ்ஜலி பந்தத்துடனே விளங்காநிற்க "வாயுஹூஷிவதி வதுவாஹி:" என்று விபீஷணமுவான் இகழும் படியான வகுப்பிலே சேர்ந்த சிவர் ஆத்திரம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸாஹஸிகர்களாய்க் கிளம்பி எதையாவது எழுதி ஆச்வஸிக்கப் பார்க்கிறார்கள், மஹா விவேகிகள் தடுத்துக்கூட இவர்கள் நிற்கமாட்டாமல் விளைவதறியாமல் விடறிக்கிறார்கள். நாடகத்தில் வெளிவந்த ஆடவேண்டியவர்களெல்லாம் ஆடித்தானே யாகவேண்டும். ஆட்டும். அந்த ஆட்டமெல்லாம் ஆகாச தாண்டவமாய் சுநயொரா டிக-3மே யென்பதை ஷாஹூஷி: மஹாமதிகள் உணருமாறு விஷயங்களை விளக்குகிறோம்.

பெயர்ப் பொருத்தத்தின் பொருத்தமின்மை.

5. பெயர் பொருத்தம் என மருடமிட்டு 9 வரி எழுதியுள்ளது. ப்ரபந்தசாரமென்பதில் ப்ர என்று முதலிலிருக்கக்கூடாதென்றதற்கு மறுப்பாயிது. "இணைந்தியல் காலை யாலக்கி காமம்" என்ற நன்னூலின்படி ப்ரபந்த மென்ன வேண்டுமே யொழிய ப்ரபந்த மென்னக் கூடாது என்கிற பூர்வ பக்ஷம் மட்டும் ஒழுங்காக அருவதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மேலே "தனைசீர் வண்ணம்" என்று தொடங்கி யெழுதியுள்ள ஸமாதானம் அஸ்தானே; ஸர்வாத்மநா அஸ்தானே. இராமாநுச நூற்றந்தாதிக்கு நம் ஸ்வாமி யெழுதி வெளியிட்டுள்ள திவ்யார்த்த தீபிகை யுரையில் (பாட்டு 43ல், பக்கம் 91ல்) உள்ள விளக்கமாவது.

"உமக்கு+யான், உமக்கியான். "யவ்வரின் இய்யாம்" என்பது நன்னூல். "நேர்பதினே நிரைபதினெமென் ரேதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே" என்ற இலக்கணத்திற்கு மாறாக இப்பாட்டின் முன்றாமடியில் (ஒற்றெழுத்துப்) பதினெட்டெழுத்து வந்தது என்னெனில்; உமக்கியான் என்ற விடத்தில் ககரத்தின் மேலேயின் இகரம் குற்றியலிகரமாகையாலே வண்ணங்

கெடாமெக்குக் கழித்து உடலெழுத்தான ககரத்தைக் கீழோடே ஒன்றுவித்துப் பதினெழுமுத்தாகவே எண்ணத்தக்கது. கம்பர் இயற்றிய சடகோபரந்தாதியில் “என்முடியா தேனக்கியாதே யரிய திராவணன்றன்” என்ற இருபத்தொன்பதாம் பாட்டிலும் இப்படியே பிரயோகம் வந்துள்ளது காண்க. இந்த நூற்றந்தாதியிலும் மேல் ஐம்பத்து மூன்றாம் பாட்டில் “பற்பல்லுவிர்களும் பல்லுலகியாவும் பான தென்னும்” என்றவிடத்திலும் இங்ஙனமே காண்க.”—என்று.

— ஸ்ரீதாதாநாலயுக்தமானவை —

6. இது மணவாளமாமுனிகளின் உரையிலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளையே விளக்கினபடி. இதை இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார். இதனால் ஈஷத்தம் பலனில்லையே. (1) ஆரம்பத்திலுள்ளது, (2) வடசொல்லாயிருப்பது என்கிற இரண்டையும் நோக்காது எதையாவது எடுத்துக்காட்டிவிட்டால் இதில் யாரே மயங்குவார்? தமிழ் நூற்களில் அப்படியொரு பிரயோகமுள்ளதாக [ஆதிபத்தில்] எடுத்துக் காட்டியன்றோ வாதிக்களை வாய்மூடுவிக்கவேண்டும். அதற்கு வழியில்லையே. யாரைத் தஞ்சமடைந்தாலும் ஒரு பயனும் பெற முடியாதே. தீவ்யப் பிரபந்தங்களில் சக்கரபாணி பென்றும் சக்ரபாணி பென்றும் வருவதுண்டு. க்ரமம், ப்ரமம், ச்ரமம் என்று தொடங்குகிற வாக்கு பதினாயிரம் விளக்கேற்றித் தேடிப் பார்த்தாலும் கிடைக்காதே. “சக்கர பாக்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகர” என்ற விடத்திலும் ப்ர என்றது ஆதியன்று. ஸமாஸபத்தின் இடையிலுள்ளது. மேலும் அங்கு “பிரபாகர” என்றே பாடமுள்ளது. அதுதான் பொருந்தும் ப்ரபந்தம் என்கிற வட சொல் பிராகிருதத்தில் பயந்தம் என்றாகும். ஆகவே பபந்தசார மென்றால் பொருந்த மென்று ஸ்வாமியே ஒரு நூலில் பலவாண்டுக்கு முன்பு எழுதியுள்ளார். இது ருஜுவான வழியே. ஆனால் குடில மதிகளுக்கு இத்தகைய வழி ருசிக்காது. இவ்வழியை இனிப் பற்றுகிறோமென்றால் தாராளமாகப் பற்றுங்கள். மற்ற அவத்யங்களன்றோ பரிஷ்டங்கள். அவற்றையும் கேளீர்.

காட்டின தாத்தார்யம் அஸம்பத்தம்.

7. ‘தாத்தார்யங்காட்டுதல்’ என மகுடமிட்டு எழுதியிருப்பதும் மிகத்தவறு. ஸ்வாமி பிரபந்தசாரதத்வ ஸார நூலில் (பாரா 36ல்) பிரபந்தசார மென்னும் நூற்பெயருக்கு அர்த்தமே கிடையாதென்றும் இது அசட்டுத்தனமாக வைக்கப்பட்ட பெயரென்றும் நன்கு நிரூபித்திருக்கின்றார். இப்பெயருக்குப் பொருள் கூறுவதற்காகவே சென்னையில் திட்டப் பட்ட பண்டித சபையில் கூடின வடகலைப் பண்டிதர்கள் தவங்கார ஹுங்கார வஷ்ட்காரங்களோடே ஸபையைக் கலைத்துச் சென்றார்களென்றும் அந்த பாராவிளேயே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. “ஈ. வி. ஸ்ரீநிவாஸ்யங்கார காலத்திலேயே இந்த ஷிசாரம் விளைந்து வழுவழு கொழு கொழுவாய் முடிந்து நின்றதே என்றொருவர்” என்றும் அங்கே பெழுதப்பட்டுள்ளது. இத்தனையும் ஷத்யமே பொழிய எள்ளளவும் அபத்தமன்று. இப்போதிவர் என்ன அர்த்தம் கூறுகின்றாரென்றால் அவனையேதான் நேரில் கேட்டுணரவேண்டும். ஆழ்வார்களுடைய குண சேஷ்டிதங்களைக் கூறுவதுதான் பிரபந்தசாரமாம். இதில் அவருடைய மனமாவது தருப்தியடையுமா? ‘சொல்லுக் சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் அச்சொல்லை, வெல்லுஞ் சொல்லின்மையறிந்து’ என்கிற திருக்குறளின் பொருளை நம் ஸ்வாமியுபந்யஸிக்கக் கேட்டிலரிவர். பிரபந்தசாரம் என்கிற நூற்பெயரின் பொருளை நிர்ணயிக்க இவர்கள் சபை கூட்டிப் பரஸ்பரநிந்தையோடே முடித்திட்டார்களென்பதை ஸ்வாமி தத்வஸாரத்

தில் (36-ஆம் பாராவில்) எழுதியிருக்கிறோ; இதுவரையில் பிரபந்தசாரவீசார விஷயமாகத் துண்டுப் பத்திரிகைகளும் சிறுபத்திரிகைகளும் வெளியிட்டவர்களில் ஒருவராவது 'இது பொய்' என்று எழுதினதுண்டோ? அவ்வளவு ஸாஹஸம் இன்னும் ஏற்படவில்லை. ஆக, பிரபந்த சார மென்கிற பெயரின் அசட்டுத்தனத்தைக் கொண்டே இது தேசிக க்ருதியன்றென்று எளிதில் முடித்தாயிற்று. தேசிகன் தாம் செய்தருளும் க்ரந்தங்களுக்குத் திருநாமம் சாற்று வதில் அத்விதீய சதூர ரென்பது ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்க, அவருக்கு விண்ண அபக்கப்பாதியை வினைக்கப் பார்க்கவேண்டா. பதினாயிரவர் திரண்டாலும் பொருட்பொருத்தம் இணங்காது.

ஸாமான்யமாகக் கூறினதுதான், தவறுதான்.

8. பிரபந்தசார மென்கிற பெயரினுள்ள பூஸ்யபதம் அருளிச் செயல்களைக் குறிப்ப தாகக் கொள்ளவேண்டியதாகிற தென்றும், பூர்வாசாரியர்கள் தீவ்யப்ரபந்த மென்பர்களே யல்லதுப்ரபந்த மென்று சொல்லுவதோ எழுதுவதோ கிடையாதென்றும், நவீனர்களே ப்ரபந்தம் பிரபந்தமென்று சொல்லுவார்களென்றும், ஆகவே பிரபந்தசார மென்கிற பெயரைக் கொண்டும் இந்நூல் நவீன மென்பதைத் திண்ணமாக வெண்ணலாமென்றருளிச் செய்கார் நம் ஸ்வாமி. அதற்கிவர் என்ன பதிலெழுதுகிறாரென்றால்—பூர்வாசாரியர்களும் ப்ரபந்தமென்று கூறியிருப்பதைக் காண்க. என்னுமிவ்வளவேயாம். எந்த இடத்திலே எந்த ஆசாரியர் பிரபந்த மென்றெழுதியிருக்கிறாரென்பதை விவரித்துக் காட்டினாலன்றோ இவருடைய மருளோ தெருளோ விளங்கும். ஆசாரியர்கள் வியாக்கியானம் செய்துகொண்டு போம்போது கீழ்ப்பூஸ்யபத்திலென்றோ மேல் பூஸ்யபத்திலென்றோ, இப்பூஸ்யபத்தி லென்றோ.....இப்புடைகளிலே அருளிச்செய்தவனா. இதில்யாதோர் அவத்யமும் கிடையாது. உத்திஷ்டமான வொரு நூலைக் குறித்த இங்ஙனேதான் எழுதத்தகும். அருளிச் செயல் முழுவதையு முத்தேயித்து எழுதுகையில் பிரபந்தமென்று எழுதவேமாட்டார்கள். பிரபந்தசாரமென்ற விடத்தில் ஏதேனும் மொரு நூல் விவக்ஷிதமென்னப் போகாது. தீவ்ய ஸூக்திகளான எல்லாவற்றையுமே கருதியது இங்குப் பிரபந்தமென்ற சொல். ஆகவே இது ஆசார்யஸார்வபௌமருடைய திருவாக்கன்று, நவீனர்களுக்குப் பழக்கமான சொல் என்பது முடிந்து நின்றது. பிரபந்தாசைபென்று பெயரிட்டவர் பாங்காக இருக்கிறார்.

9. இந்த வாக்க்யச்சேணியிலேயே திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும் ஏகப் பிரபந்தமென்று பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை முதலானார்க்கும் திருவுள்ளமென்று காட்டக் கருதித் தலைகாலில்லாமல் ஏதோ எழுதுகிறார். "திருப்பல்லாண்டில் * சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு * என்ற வர்த்தத்தை * உறகலுற கலிலே நிகமித்தார்; * அடியோமோடும் நின்னோடும் * என்கிற பாட்டினர்த்தத்தை * அரவத்தமனியிலே நிகமித்தார் என்று பெரியாழ்வார் திருமொழி வியாக்கியானத்திலிருக்கிறதாம். இதனால் இரண்டும் ஏகப்பந்தமென்று ஸ்தாபிதமாகிற தாம். திருவிருத்தத்திலிருந்து பல பாசுங்களை யெடுத்துத் திருவாய்மொழி வியாக்கியானத் திலே ஐககண்டியம் காட்டியருளுகிறார்கள். இது கொண்டு திருவிருத்தமும் திருவாய்மொழி யும் ஏகப்பந்தமென்பாரில்லை. இவர்களுடையமருள் இவர்களோடே நிற்கட்டும். இதை தேசிகன் தலையிலேற்றினதோடும் நிற்கட்டும். திரவடிதலையுத்திராநதிதிகளான ஸுபாசாரியர் கள் பக்கலிலும் ஏற்ற முயலவேண்டா. இவ்விஷயத்தில் மேலுமுள்ள அஸம்பத்தோக்கிகளைக் கண்ணெடுத்தும் பாரோம்.

திருநெடுஞ்தாண்டகமே சரமப்பிரபந்தம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியைப்பற்றி.

உபதேசரத்தினமாலையும் அமுதஞ்ஞாம்.

13. இந்த ஸ்தாப்பத்தில் எழுதுகிறார்—உபதேச ரத்தினமாலையில் நூற்றந்தாதிக்குக் கர்த்தாவான அமுதனார்க்கு நாள்பாட்டு ஸாதியாமல் உடையவர்க்கே நாள்பாட்டு இட்டி.

ருக்கையாலே நூற்றந்தாதிக்கு உடையவரே கர்த்தாவென்பது மணவாளமாமுனிகளுக்கும் ஸம்மதம்—என்று. இதற்கும் நாம் நின்று பதில் தெரிவிக்கிறோம். மாமுனிகளருளிச்செய்த நாள்பாட்டுக்களெல்லாம் அவரவர்களுடைய திருநகூதர் பரிபாலன தினங்களிலே தத்தத் திவ்யமங்கள விக்காஹங்களின் முன்னிலையிலே குழாங்கூடி ஸேவிப்பதற்காக. இவ்வகையில் அமுதனூர்க்கு விக்காஹப்பதிஷ்டையோ திருநகூதர் பரிபாலனமோ ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. அவர் விஷயமாக நாள்பாட்டு ஸாதித்தால் அதற்கு அநுஸந்தான மில்லாமே போய்விடும். தத்ப்ரபந்த விஷய பூதாரான எம்பெருமானார்தமக்கு நாள்பாட்டு இட்டுவைத்தால் பயன்படும் என்று திருவுள்ளம்பற்றியே அத்தயந்தஸூசிதமான ஸுனியைப் பற்றினார் மாமுனிகள். * பூதம் ஸாச்ச * என்கிற ச்லோகப்படிக்கு உடையவர் நம்மாழ்வாருடைய அவயவபூதாராகையாலே அதைப் பற்றவும் அவர்க்கு நாள்பாட்டு அவதரிக்கவேண்டியது ஆவச்யகமாயிற்று. ப்ரபந்தசாரம் செய்தவர் உபதேசத்தின மாலையைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே செய்திருக்கிறார். ஆனால் எம்பெருமானார்க்கு மாமுனிகள் நாள்பாட்டு ஸாதித்ததன் மருமத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாமல் அஸம்பத்தமாக எழுதிவைத்ததை ஸமர்த்திக்க உலகமெல்லாம் திரண்டாலும் ஒன்றுமாகாது.

தூப்புல் என்னுஞ்சோல்லின் நிர்ணயம்

14. இவர் தூப்புல்பதம் என்று மகுடமிட்டு எழுதியிருப்பதனால் என்ன முடிவாயிற்றென்றால் அப்பய தீக்ஷிதர் ப்ரதிஷ்டைசெய்த அக்ரஹாமாகிய தும்பைவனமே தூப்புலென்று வழங்கப்பெற்ற தென்கிற தத்துவம் வெற்றிபெற்று நின்றதாயிற்று. இதைப்பற்றி மாம்பலம் ஸ்வாமி எழுதுகையில் “அப்பய தீக்ஷிதருடைய தும்பைவனத்திலுத்தான் தூப்புலேற்பட்ட தென்பது ஸாத்யமே; ஆனால் அந்த தீக்ஷிதரை தேசிகனுக்கு ஸமகாலந்தரென்று சொல்லிவிடலாமாதலால் இதில் கவலையின்றிக் கிடப்போம்” என்றெழுதிள்ளார். இங்ஙனே ஸூத்தியர் வழிகாட்டியிருக்க இவர் கவலைப்படுவானேன்? தூப்புல்தத்துவமென்கிற தனிநூல் காண்க.

15. திருமலை சங்கபுரம் ஈகையையங்கார் எழுதிய ப்ரபந்த ஸாராஸ்வாதிகியில் பூக்ருத விவாதவிஷய ஸம்பந்தமாகவுள்ளது இவ்வளவேயாதலால் இத்தனையும் அஸம்பத்தமென்று நிரூபித்துத் தலைக்கட்டினோம். “மஞ்ஜுபாஷிணியில்..... உவ-ஹம் செய்யப்படுகிறது” என்று தொடங்கி இவர் எழுதியுள்ள நிற்கைகளுக்கு இங்கே உத்தரம் அரவஸரம். அதில் ஏதோ விஷயாஹாஸங்களிருப்பதாக இவர் நினைத்திருப்பதால் அந்தப்ரமமும் இவர்க்கு நீங்குமாறு விப்ரலம்ப வித்வம்ஸந மென்கிற நூல் அடுத்தபடியாக எழுதப்படுகின்றது. இவர்கள் எது எழுதினாலும், நிற்கைகளில் கண் செலுத்தாமல் விஷயங்களின் அஸாமஞ்ஜஸ்யங்களை அடுத்தடுத்த கூணத்திலேயே ஆணித்தாமாக நிரூபித்தே தீருவோம்.

[ஸ்ரீரங்கம் பண்டிதபூஷண ரகூத்தமாசாரி முன்னமே யெழுதிவேளிட்ட ச்லோகம்.]

யாவவதுவ யாவவாயுஷஹொ தெதெ விவஹு க்ஷிதௌ
வவ-ஹதஸ ஹவிதெ ஹு-தஹவதிஹொ ஹதெவ வவெ-விஹுஃ!
கண்ண மாய-விவயிஹி உகாராஹொஜொஹிதாஹுக்ஷாராணி
கூவஹி ரகூ-ஹொஹுவிணி நியதம் நெதவிவய-விஹுதி ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவாமுநையே நம:

விப்ரலம்ப வித்வம்ஸநம்.

பூஸகலாராவூழிநூர் பூதாரணவராயனென: |

வினிதம் விபுலம்ஹந யசுதீததநீரவஸூதே ||

உபயவேத கண்டாவ: தி. வி. சிங்கராசாரியர்.

— வீரீவுக்கு அஞ்சாமல் உதறித்தள்ளுவோம் —

1. மானிடர்க்குரிய கோஷங்கள் அஜ்ஞானம் அந்யதாஜ்ஞானம் ப்ரமாதம் விப்ர லிப்ஸை இப்பாதிகள். அஜ்ஞானத்தாலே நேரும் பிழைகள் ஜ்ஞானத்தாலே தொலையும். அந்யதாஜ்ஞானத்தாலே நேரும் பிழைகள் யபாஜ்ஞானத்தாலே விலகும். ப்ரமாபீத்தாலே நேரும் பிழைகள் அவதானத்தாலே அழியும். விபுலிப்ஸையாலே நேரும் பிழைகளுக்கு விநாசமே கிடைப்பது. விபுலிப்ஸையாவது பிறரை ஏமாற்றவேண்டுமென்கிற எண்ணம். உண்மை உள்ளபடி தெரிந்திருந்தும் முந்தாற முன்னம் ஸ்வாத்மாவை வஞ்சித்துப் பிறகு பிறரையும் வஞ்சிக்கப் பார்ப்பார்கள் விப்ரலிப்ஸுக்கள். சில யபாஜாதர்களை வஞ்சிக்க முடியுமே யொழிய விவேகியான வொருவரும் வஞ்சிக்கப்பெறமாட்டார். ப்ரபந்தஸாராஸ் வாதிசி பென்கிற சில காகிதங்களையெழுதியவர் ஒவ்வொரு விஷயமும் விபுலம்பமாகவே யெழுதியுள்ளாரென்பதை இதில் ஒன்று விடாமல் முதலிப்போம். விபுலம்பமன்று என்றால் அஜ்ஞானத்தையோ அந்யதாஜ்ஞானத்தையோ இவர் இசைந்து தீரவேண்டியதேயாகும். இவரும் இவரைச் சேர்ந்தவர்களும் வெளியிடுகின்ற காகிதங்கள் சில ஸ்ஷணங்களுக்குமேல் (அதவா ஒன்றிரண்டு நாட்களுக்குமேல்) உயிர் பெற்றிருக்கமாட்டாவென்பது இவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்தும் 'சில பாமார்களாவது சில நாட்களாவது ஏமாந்து கிடக்கட்டுமே' பென்று மிக அற்பமான ஆசையைக் கொண்டு மிகவும் பல்பஜங்களான விஷயங்களையே எழுதி வருகிறார்கள். ஒவ்வொன்றையும் விரிவுக்கு அஞ்சாமல் உதறித்தள்ளுவோம்.

அவசியமான பதிலுக்கு அவசியமான பதில்.

2. ப்ரபந்த ஸாராஸ்வாதிசி பென்று இவர் பெயரிட்ட கந்தையை இதில் நாம் உதாஹரிக்கவேண்டுமபோது கந்தையென்றே உதாஹரிப்போம். அன்பர்கள் அதன் பொருளை மறவாமல் மதியிற்கொள்ளவேணும். அந்தக் கந்தையை அவஸானத்திலிருந்து ப்ராப்தாவஸாநமாக்குகிறோம். அவஸானத்தில் "அவச்யம் சொல்லவேண்டியதற்கு பதில்" என மகுடமிட்டு எழுதியதில்--

"நல்ல மதத்தில் பிறந்து ஈசுவான் கொடுத்த விவேக சக்தியைக் கொண்டிருந்தும்" என்று வடகலையார்களைக் கொண்டாடியிருக்கிறார் [அண்ணங்கராசாரியார்.] இதனால் வடகலையார்கள் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் பகவத் கடாசுஷ ஸப்தஜ்ஞான முள்ளவர்களென்று ஏற்படுத்திவிட்டார். ஆகையால் இவரிடம் நாம் நன்றியுடைய வர்களாகவேணுமென்று ஸ்ரீ தேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களைப் ப்ரார்த்திக்கிறேன் "

என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. இதை முன்னம் விவரித்துவிட்டுப் பிறகு இவருடைய அசட்டுத் தனத்தை யகற்றுகிறேன். ஸ்வாமியின் ப்ரபந்தஸாராத்வஸார ஸஞ்சிகையில் ஸப்தஸஹோபீர தத்வ நிருபண மென்கிற நான்காம் பரிச்சேதத்தில் (பாரா 97ல்)

— பிரபந்த ஸாரதத்வஸாரஸ்த பங்க்திகள் —

‘ஸர்வதேச தசாகாலேஷு’ என்று தொடங்கி * ‘ஸ்ரீமத் ஸ்ரீரங்கச்சரிய மதுபத்ர வாமநுதினம் ஸம்வர்த்தய’ என்னுமளவும் சொல்லி வருகிற மூன்று ச்லோகங்களைத் தென்கலைபார்கள்தாம் சொல்ல உரிமையுண்டு; வடகலைபார்கள் இந்த ச்லோகங்களை நெஞ்சால் நினைக்கவும் லஜ்ஜிக்கவேண்டும்; மனதுக்கு ரஜுவான உண்மை தெரிந்தபின், பிராமானிகனு யிருந்தால் தவறான விஷயங்களை விட்டுத் தொலைக்கவேண்டாமா? “செட்டி சுட்டது, கை விட்டது” என்று தன்னடையே விட்டு நீங்கவேண்டாமா? இவ்வளவையும் நெஞ்சார அறிந்து வைத்தும் இன்னமும் வீண் சண்டைகளையே வளர்விடுவது நியாயமாகுமோ? நல்ல மதத்தில் பிறந்து ஈசுவரன் கொடுத்திருக்கிற விவேக சக்தியைக் கொண்டிருந்தும் உடனு முயிருமுள்ளவளவும் மனச்சாட்சியை மீறியே நடந்துகொண்டு போவதென்பது அருவருக்கத் தக்க விஷயமல்லவா? இட்டுக் கொள்ளுகிற நாமமுடன் கட்டிக் கொள்ளுகிற வேஷ்டியும் காசுக்குமுதவாதபடி வீண் பிடிவாதமும் தராக்ஷமுமே கொண்டு காலத்தைக் கழிப்பது சரியோ? ஸ்ரீரங்கம் ஸன்னிதியில் இந்த நவீனர்களுக்கு ராமாநுஜர் ஒரு சிறு வேலைகூட கொடுக்கவில்லை. இது அன்று முதல் இன்றுவரையில் கல்வெட்டாயிருக்கிற விஷயம். அப் படியிருக்க, இவர்கள் “ஸ்ரீரங்கச்சரியமனுபத்ரவா மநுதினம் ஸம்வர்த்தய” என்றும் “ராமாநு ஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்ததாம்” என்றும் கசுத்துவது ஏதாக்கு? இதற்கு ஏதேனும் அர்த்தமுண்டோ? “அடியார்கள் வாழ அங்கநகர் வாழ” என்பதை விட்டுத் தொலைத்தது போலவே இவைகளையும் விட்டுத் தொலைக்காதே பற்றிக்கொண்டு மன்றாடுவது வம்புக்கும் வீம்புக்கும் மாடிக்கிற கதையல்லவா? இவர்கள் பிரபந்த கோஷ்டியில் நாமும் சம்பந்தம் பெற வேணுமென்று ஆசைகொண்டு ஓயாமல் வேலைசெய்து வருகிறபடியால் இதற்கு எப்படியாவது ஸஹ கட்டவேணுமென்பதொன்றிலேயே இவர்களது ஷோக்ம். ராமாநுஜரபாத்தாம் பிற பட்ட காலத்தில் போட்டிச்சண்டைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்டதென்பது உண்மையாயிருந்தா லும் அதை ஒப்புக்கொள்ளவே கூடாதென்கிற பிடிவாதம் விவேகிகளுக்கு உற்றதோ? மனச் சாட்சியை மீழாமல் உள்ளது உள்ளபடியே சொல்லி உண்மையை விளக்குவதன்றோ விவே கிக்ருத்தம். கடகாலில்லாமல் மேலே கட்டடங்கள் கட்டிக்கொண்டு போனால் என்னொரு மென்பது தெரியாததல்லவே. “எல்லாமிவீர் ஈதேயறியீர்.” என்றுள்ளது.

3. இந்த வாக்பராசியில் “நல்ல மதத்தில் பிறந்து ஈசுவரன்கொடுத்திருக்கிற விவேக ஸக்தியைக்கொண்டிருந்தும் உடனுமுயிருமுள்ளவளவும் மனச்சாட்சியை மீறியே நடந்துகொண்டு போவதென்பது அருவருக்கத்தக்க விஷயமல்லவா?” என்றிருப்பதற்கு மானிகள் என்னசெய்யவேண்டுமென்பதை நாம் சொல்லவேண்டுமோ? இசனாஸ் ஸ்வாமி வடகலைபார்களைக் கொண்டாடியிருக்கிறாரென்றும் தாங்களெல்லாரும் ஸ்வாமியிடத்தில் நன்றி பாராட்டவேண்டியது அவசியமென்றும் எழுதுகிறார். வடகலைபார்களை ஸ்வாமி அந்தக்ரண சுத்தியுடன் கொண்டாடியிருப்பது இவ்வோரிடத்தில் மட்டுமன்று; பலபலநூல்களில் கொண்டாடியிருக்கிறார். கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார். கொண்டாடவும் போகிறார். உண்மையில் யோக்யதாபக்ஷபாதமும் யோக்யபக்ஷபாதமும் ஸ்வாமிக்குப்போல் வேறு பாருக்கேனுமுண்டோ? வடகலைபார்கள் பிறந்திருப்பது பகவதாராமாநுஜ தர்சனத்தில் தானே. வேறு மதத்திலன்றே. ஆகவே ‘நல்லமதத்தில் பிறந்து’ என்று ஸ்வாமி பெழுதியது யுத்தந்தானே. வடகலை ஸம்பிரதாயத்தில் ஜ்ஞாநானுஷ்டாந ஸம்பந்தர்கள் பலர் இல்லையா?

அவர்களெல்லாரோடும் ஸ்வாமிக்கு நெருங்கின பழக்கமில்லையா? அவர்களை அவிவேகிகளென்று ஸ்வாமி நினைத்து விடுவாரா? எங்காவது நிந்தித்திருக்கிறாரா? ஈசுவரன் விவேகசக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறானென்றது பொய்யா? விவேக விதார்களாகவா இருக்கிறார்கள்? ஐயோ! அந்த விவேக ஸக்திக்கு பூயோஜனமில்லையாயிருக்கிறதே! என்றன்றோ ஸ்வாமிகண்ணீர்விட்டு அழுதிருக்கிறார். அந்த அழுகையைப் பரிஹரித்து விட்டல்லவோ நீங்கள் ஸ்வாமியிடத்திலே கருதஜ்ஞதாதுஸந்தானம் பண்ணவேணும். “ஸ்வாமிந்! தேவரீர் எங்களைப் பற்றி இவ்வளவு நிர்வேடிப்பட்டு எழுதியிருந்தபடியால் நாங்கள் எங்களுடைய ஈசச்சேஷ்டைகளை விட்டுத்தொலைத்து வாழ்ந்தபோக நேர்ந்தது; ஆகவே எங்களுடைய வாழ்ச்சிக்கு ஈசுவரருடைய ஸ்ரீஸூகத்தியே காரணமாதலால் ஈசுவரீரிடத்திலே மிகவும் நன்றிபாராட்டுகிறோம்” என்று விஜ்ஞாபித்து மற்று மெல்லாரையும் நன்றி பாராட்டும்படி செய்தால் அது யோகப்பகருத்தயமாகும். இதைபெல்லாம் நாம் எடுத்துக் காட்டவேண்டுமோ?

— அனுமான் இராவணனைக் கொண்டாடியது. —

4. திருவடி இலங்கையிற் புக்கு எங்குங்கண்டு அதிசயித்தபோது “சஹொரூ வஹொ பெய்யஃசஹொ வஹொஹொ ஈதூதி: | சஹொ ராக்ஷஸராஜஸ்ய ஸவஃஸுக்ஷண யுக்ததா || ஸதாஈயம் ஸஹொரூகஸ்ய ஸஸகூ ஸதாவி ரக்ஷிதா || ” என்று ராவணனை மிக வற்புதமாகக் கொண்டாடியிருக்கிறார். இதைப்பிட்டு நம் ஆசார்யர்கள் “திருவடிமதித்த ஐச்வர்யமிதே” என்றருளிச் செய்கிறார்கள். இப்படி மதிக்கைக்கு விஷயமில்லையென்று அந்தோ! யாரேனும் சொல்லுவாருண்டோ? அங்கு எது முக்கிய விஷயம்? “யஃத்யஃசஹொ நஸநுவாஸு ஸதாஈயம் ராக்ஷஸேஸுர:” என்றதன்றோ ஜீவநாடியான வார்த்தை. அது போல ஸ்வாமியெழுதியிருப்பவற்றில் “உதலுமுயிருமுள்ளவளவும் மனச் சாட்சியை மீறியே நடந்து கொண்டு போவதென்பது அருவருக்கத்தக்க விஷயமல்லவா?” என்பதன்றோ உயிரான பேச்சு. இதற்கு மறுப்புரைக்கச் சாக்கில்லாமையால் ‘ஸ்வாமி நம்மை ஆச்சரியமாகக் கொண்டாடிவிட்டார்’ என்று குணலமாடித்திரிய முற்பட்டார்கள்.

— வடகலை வகுப்பில் கொண்டாடத்தக்கவர்களின் மகிமை —

5. வடகலை ஸமுதூதத்தில் ஜ்ஞாதாக்களும் அநுஷ்டாதாக்களும் பலர் இருக்கிறார்களென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம். அன்னவர்கள் இந்த வீண்வம்பு கல்பனைகளில் தலையிட்டவர்களேயல்லர். அவர்களுடைய போதுபோக்கு பாங்காகவேயுள்ளது. பிராமானிகர்களருவருக்கும்படியான குத்ஸிதசேஷ்டைகளில் கைவைத்து இதுவே போது போக்காயிருப்பவர்கள் அந்த மஹான்களல்லர். “குத்ஸித சேஷ்டைகள்” என்று நாமெழுதுவதைப் பார்க்கும்போதே இவர்களுக்குக் கோபமும் தாபமும் பொங்கியெழும். அதனால் நமக் கென்ன? இப்போது நாம் கண்டிக்கும் கந்தையிலிருந்தே இவர்களின் குத்ஸித சேஷ்டைகளை நன்கு நிரூபிக்கிறபடியைப் பாருங்கள்.

— நவீனர்களின் குத்ஸித சேஷ்டைகளை நிரூபிக்கவேமுதல். —

6. கந்தையில் (பக்கம் 10ல்) ஒலைபுஸ்தக விஷயம் என்ற தலைப்பின் கீழ்

“1 ஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கும் ராமாநுஜதபாபாத்ரம் தனியன் என்று வடகலையார் க்ரந்தங்களில் எங்கே யிருக்கிறது. * பிதாமஹஸ்யாபி * என்ற ராமாயணத் தனியனை பாரதத்திலும் பகவத் விஷயத்திலும் பார்த்தாலிருக்குமா? மூடத்தன

கேழ்வைக்கு 20 வருஷம் என்று வருஷக் கணக்கு வேறே ஒன்றோ? நான் மூடனாக 20 வருஷம் இருந்தேன் என்று சொல்லிவிட்டு இன்று முதல் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் ராமாநுஜ தயார்பாத்ரம் என்கே என்கிற கேழ்வையை விடுவது நலம்."

என்று தத்தகபித்தகதாலோகதையாய் எழுதிவைத்திருக்கிறது. கீழ்க்காட்களில் யார்பாத்ரம் என்ன என்ன எழுதி வெளியிட்டார்களென்பதைச் சிறிதும்றியாமல் க்ராம்ய பூலாபங்கள் செய்வது இவற்கே தகும். தமிழ்க்ரந்த காலசேஷங்களுக்கெல்லாம் ராமாநுஜபாத்ரத்தனியனை வைத்துக்கொள்ளும்படிக்கும் ஸம்ஸ்கருத க்ரந்த காலசேஷங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீமார் வேங்கட தனியனை வைத்துக்கொள்ளும்படிக்கும் தேசிகனே நியமித்ததாக எழுதினார்கள். அதன்மேல் பல சர்ச்சைகள் நடந்து, இனி நாங்கள் வாய்திறப்பதில்லை பென்கிற சபத்ததுடன் வளாகிடந்தார்கள். ரஹஸ்யக்ரந்த காலசேஷபத்திற்கோ பகவத்விஷயகாலசேஷபத்திற்கோ எதற்கும் ஸ்ரீமார் வேங்கடதனியனையொழிய ராமாநுஜபாத்ரம் கிடையவே கிடையாதென்றும், கோவிலில் போடுகிற ஈட்டிப்போட்டிச்சண்டைக்கு மட்டுமே ராமாநுஜபாத்ரம் உபயோகிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் முடிந்துவிட்டது. நூதனஸங்கேதத்தில் சோாத வர்களான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ கருடபூம் ஸ்வாமி, தேரமுந்தூரான்டவன் முதலானார் இந்த பத்தியையே பேணிவந்தவர்கள். ஆனால் அந்த மஹான்கள் இப்போது கிர்த்திசேஷர்களாயிருப்பதால் அவர்களை நாம் பூஸ்தாஸிப்பதில் பயனில்லை.

— ஜடாப்ரம்மசாரி கோவிலில் நடந்த சேய்தி —

7. ஜடாப்ரம்மசாரிகட்டின தேசிகன் ஸன்னிதிபென்று இவர்கந்தையில் எழுதியிருக்கிற நூதர ஸன்னிதியில் ராமாநுஜபாத்ரோத்ஸவம் நடத்தினபோது தினப்படி உபந்யாஸங்கள் நடத்தினதில் "ஒவ்வொரு வித்வானும் ராமாநுஜபாத்ரத்தை இருமுறை உரக்கச்சொல்லி விட்டே உபந்யாஸம் ஆரம்பிக்கவேணும்" என்கிற நிபந்தனை செய்திருந்தார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகின் மஹாபாக்யவஸமமாக இப்போதும் காஞ்சியில் பாங்காக ஸேவை ஸாதித்தருளாநின்ற ஸ்ரீமதுபயவே. நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமி அந்த இடத்தில் உபந்யாஸகராக விறிறுந்து உபந்யஸிக்கத் தொடங்குகையில் ஸ்ரீமார்வேங்கடதனியனையே சொல்லத் தொடங்கினார். சிலர் அருகேவந்து, இவ்விடத்து நிபந்தனைப்படியே ராமாநுஜபாத்ரம் சொல்ல வேணுமென்று விஜ்ஞாபிக்க, "ஸ்ரீமார்வேங்கடசொல்லி உபந்யஸித்தால் அடிப்பீர்களோ?" என்று இப்படியே ஸாதித்துக்கேட்டார்; "அந்தத்தனியன் இப்போதுவாண்டாம்" என்றார்கள். உடனே நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமி தம்முடைய அந்தேவாஸிகளுடன் எழுந்த விளக்கொளி தேசிகன் ஸன்னிதியினுள்ளே சென்று அங்கே விறிறுந்து ஸ்ரீமார்வேங்கடதனியன் தொடங்கி உபந்யஸித்துப்போனார். இப்படி ஒரு நாளன்று. அந்த கொலுவு நடந்த பத்துநாளும் இவ்வண்ணமாகவே ஜடாப்ரம்மசாரிகோவிலில் திருவடிபையை வைத்திடாமலும் திருக்கண்ணையும் செலுத்தாமலும் நேராக விளக்கொளி தேசிகன் ஸன்னிதிக்கு [தாம்நியதமாக வைத்துக் கொண்ட ஒரு ஸமயவிசேஷத்தில்] சிஷ்யர்களுடன் எழுந்தருள்வதும் அங்கே உபந்யஸித்துத் திரும்புவதுமாயிருந்தார். இச்செய்தி இப்போது உபந்யாஸமாக எழுதப்படுவதன்று. இதை ஸ்வாமி தமது நூல்களில் பலகாலெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். சில ஆக்ரஹிகள் அதை அந்த ஸ்வாமியிடம் கொண்டுபோய்க் காட்டி "இதற்கு மறுப்பெழுத நியமித்தருளவேணும்" என்று கேட்க, "குறட்டைவிட்டு இறங்குங்கள், குறட்டைவிட்டு இறங்குங்கள்" என்று மிகச்சிறி ஸாதித்து அவர்களை வெருட்டிபோட்டியாயிற்று. அந்த ஸ்வாமி இன்னமும் பாங்காக எழுந்தருளியிருக்கிறாரென்பதை மறவேன்மின்.

— பூதிஜாதமான குத்ஸிதசேஷ்டையைப் பரக்கநிருபித்தல் —

8. ஆனால் பூக்ருதம் இதெல்லாம் விஷயமன்று. “அப்போது அந்த கொலுவில் அப்படி நடந்ததே கிடையாது” என்றும், “அந்த ஸ்வாமியும் அப்போது ராமாநுஜாபாதாமே சொல்லி அவ்விடத்திலேயே உபச்யஸித்தருளினார்” என்றும் சொல்லிவிட்டாலும் இதில் போராடவருவோமல்லோம். இவ்வகுப்பினருடைய குத்ஸித சேஷ்டைகளை நிருபிக்க வன்றோ இப்போது நாம் எழுந்தோம். அந்த நிருபணம் காண்பின். தேசிகரஹஸ்யங்களுக்கு ராமாநுஜாபாதாம் சொல்லவேண்டிய ப்ராஸக்தியே கிடையாதென்றும், ரஹஸ்யங்களில் இருக்கவேண்டாத இந்தத் தனியனை ரஹஸ்யகார்த்தங்களில் தேடுவதும், தேடினேன் கிடைக்கவில்லை பென்பதும் முழுமூடத்தனமென்றும் தலைகால் தெரியாமல் துள்ளிவிழுந்தெழுதுகிறாவிர். தேசிக ரஹஸ்யங்களின் பதிப்புகள் எத்தனையுண்டோ அத்தனையும் ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கிறோம். பெரியண்பை கூட்டியன்றோ இந்த வேடிக்கைகள் காட்டவேண்டும். ராமாநுஜாபாதர்த்தனியன் கோவில்களில் போட்டிச்சண்டைகளுக்கு மட்டும் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டதேயொழிய வேறு எந்த கார்த்த காலசேஷபத்திற்கும் வைத்துக்கொள்ளப்படவில்லைபென்பது ஸத்யமாதலால் இந்த பாதர்த்தனியன் எந்த புத்தகத்திலுமிருக்கப் ப்ராஸக்தியில்லாமையால் இதைப் புத்தகங்களில் தேடிப்பார்க்கப் ப்ரமேயமே கிடையாது. அப்படியிருந்தும் நம் ஸ்வாமி இதைப்பற்றி யெழுதியிருந்தது எதுவுலென்னில்; இதைப் புதிதாக நான் விளக்கவேண்டியதில்லை; ஸ்வாமியே பலகால் விளக்கியிருப்பதைக் காட்டுகிறேன்;

— சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர் பதிப்புகள் —

9. ஸாவதானமாகக் கேளீர். வடகலையார்களிலும் ப்ராமானிகர்கள் ராமாநுஜாபாதர்த்தை நெஞ்சாலும் நினைப்பவர்களல்லரென்பது கீலைபெற்ற விஷயம். நவீனர்கள் நவீனர்கள் என்று நம் ஸ்வாமி பலகாலுமெழுதுவதற்கு இலக்கானவர்கள் [சே.ந.] ராமாநுஜாபாதர்த்தை ஒவ்வொன்றிலும் கொண்டுபுருத்தவேண்டுமென்றாசைகொண்டு இவ்வாசையை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகவே ரஹஸ்யகார்த்தங்களை அச்சிடத்தொடங்கி, சிறியரஹஸ்யம் பெரிய ரஹஸ்யமென்கிற வாசியில்லாமல் ஒவ்வொரு ரஹஸ்யத்தின் தலையிலும் ராமாநுஜாபாதர்த்தைப் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படிபோடாத புத்தகங்களையும் ஸ்வாமி பெடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். பிரபந்தஸாரதத்வணாரம் மூன்றாம் பரிச்சேதத்தில் (பக்கம் 34ல்) 77, 78 வாக்யச்ரேணிகளை அப்படியே பெடுத்துக் காட்டுகிறேன், காணீர்;—

10. “கோவில் விவாதங்களில் ஸம்பந்தப்படாதவர்களும் ஸாதுக்களுமான பெரியார்கள் அச்சிடுவித்திருக்கின்ற தேசிக ரஹஸ்ய-வியாக்க்யாநாதி கார்த்தங்களை பெடுத்துப் பார்ப்போம்; அவற்றிலும் ஸ்ரீமாந்வேங்கடதனியன் தவிர பாத்திரத்தனியன் காண்பதுண்டோ?

[இதற்குமேல் நிதியான வாக்யங்கள் காண்பின்]

11. ஸன்னிதி விவாதங்களில் கைதேறின ஆக்ரஹிகளான பிற்காலத்தவர்கள் அச்சிட்டுவரும் ரஹஸ்யங்களில் இந்தப் பாத்திரத்தனியனையும் நுழைத்துப் பதிப்பித்து வருகிறார்கள். காஞ்சியில் வ்யபதிஷ்டராக எழுந்தருளியிருந்த வில்லியம்பாக்கம் ஸ்வாமி தாமே சோதித்துப் பதிப்பித்திருக்கும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ய ஸாரத்தில் இந்தத் தனியன் நுழைத்திருப்பதுண்டாவென்று கோக்குமின்”

என்று ஸ்வாமி எழுதியுள்ளார். இதற்கு ஒருவர் ஒருவரிடம் போய் அர்த்தம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய சிரமமுண்டோ? கந்தையில் காணும் தடபுடலுக்கு ஸ்வல்பமேனும் பூஸக்தியுண்டோ? கந்தைக்காரர் இப்போது வாய்விச வரட்டுமே. அதற்குவழியேத?

— பூரணிக-சுப்பூரணிக வரணி பூ. 18-3ந். —

12. வில்லியம்பாக்கம் ஸ்வாமி ரஹஸ்யதரய ஸாரம் பதிப்பித்த காலத்தில் அதில் ராமாநுஜாபாதர்த்தை நுழைக்கவேண்டுமென்று பாடுபட்டவர்கள் பலருண்டு. அந்த ஸ்வாமி நெறிநின்று சிறிதும் இடம் கொடுக்கவில்லை யென்பது பூஸித்தம். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர் தாமெழுதிய விபாக்கியானத்தோடு ரஹஸ்யதரயஸாரத்தை அச்சிட்டபோது ஸோடாநாடிகளில் நியுக்தராயிருந்த வொருவர் ராமாநுஜாபாதர்த்தை நுழைத்த அச்சிடக் கொடுத்துவிட்டதாகவும், இது தெரியவந்தவுடனே ஸ்ரீ ஸ்வாமி அவரைக் கண்டித்து அந்த பாதர்த்தனியனை நீக்குவித்துப் பதிப்பித்ததாகவும் ஸுப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுவதுண்டு. இந்த கந்தைக்காரர் இதெல்லாம் பொய்யென்று ஸஹஸா சொல்லி விடுவர். அப்படிச் சொல்லமுடியாதபடியன்றோ விஷயமிருக்கிறது. அதாவதென்னென்னில், ராமாநுஜாபாதர்தம் போடாத தேசிக ரஹஸ்ய நூல்கள் அதிஸ்வல்பமாயும் அது போட்ட ரஹஸ்ய நூல்கள் அபரிமிதமாயுமுன்றோ இருக்கின்றன. இதெல்லாம் நவீனர்களின் குதலித சேஷ்டை யென்பதை இந்த கந்தைக்காரரே தலைநிதியாக இசைய வேண்டியதாயிற்று. இந்த பூஸ்தாவமெடுக்குமபோதே இவர் “தேங்காய் திருடப்போனவன்” என்று, படிப் பில்லாதவனெழுதுகிற க்ராம்ய வார்த்தையைத் தொடங்கியுள்ளார். தேங்காய் திருடப் போனவன் யாவனென்பது இப்போது விசுடிமாய்விட்டதல்லவா? ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு ராமாநுஜாபாதர்தம் கிடையாதென்பதை இவர் சிலாசாஸனம் பண்ணிவைத்தாய்விட்டது. அந்த பாதர்த்தைப்போட்டு ரஹஸ்ய நூல்களை யச்சிட்டவர்களை இவர் என்ன செய்யவேண்டும்? இவர் ஒன்றும் செய்யமுடியாதாகையால் நாம் இந்நகக் கேள்வி கேட்பது வேண்டா. அவர்களைப்பற்றி இவர் என்ன சொல்லவேண்டுமென்றால் இங்ஙனே சொல்லவேண்டும்;

13. “அஸ்தானே ராமாநுஜாபாதர்த்தைக் கொண்டு புகுத்தியவர்கள் குதலித சேஷ்டைகளில் கை தேர்ந்தவர்கள்; ஸம்பந்தாயத்தைக் குட்டிச்சுவராக்க வந்தவர்கள்; வீணை ஞானஜிவிவேஸம் கொண்டவர்கள்; அவர்கள் ஸாஸ்திராய பூவர்த்தகர்களாக இருப்பதற்குச் சிறிதும் தகுதியுடையவர்களல்லர்; அவர்கள் வழிப்போக்கர்கள்.”

என்று பறை சாற்றவேணுமிவர். சாற்றினால் இந்த சாற்றல்களெல்லாம் முதன் முதலாக சேட்டலர் நரலிம்ஹாசாரியருடைய திருமுடிக்கே தொங்குபரிவட்டங்களாகும். அவர்க்கு முன்னேயும் பலர் ராமாநுஜாபாதர்த்தைச் சேர்த்த ரஹஸ்யங்களை அச்சிட்டிருப்பவர்களுள். பின்னேயுமுள்ளார். இருந்தாலும் அவர்கள் தேசிக தர்சனாசார்ய பட்டம் பெற்றவர்களல்லர். இப்படி வீணை குஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்பவர்களைப் பொறுக்கியெடுத்தன்றோ வர்களல்லர். இப்படி வீணை குஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்வவர்களைப் பொறுக்கியெடுத்தன்றோ தேசிகதர்சன புட்டங்கள் ஸமர்ப்பித்திருக்கிறார்கள். நிகரற்ற வித்வம்மணியான ஸ்ரீ. உ. வே. நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமிக்கோ இளங்காடு ஸ்வாமிக்கோ ஒரு பட்டமிட்டதுண்டோ? இவர் களை தேசிகதர்சனப் பரஹஸ்யர்களாகவன்றோ நவீனர்கள் கருதியுள்ளார்கள். எதனால் தெரியுமோ? இந்த மஹான்கள் ராமாநுஜாபாதர்த்திற்குக் கஷிகட்ட முன்வருவதில்லையென்பதாலேயே.

— தேசிக ஸம்பந்தாய தூஷணவிசாரம். —

14. கந்தைக்காரரே! இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவு போருமா? இன்னும் வேணுமா? கந்தையில் (பக்கம் 6ல்) நீர் எழுதியுள்ளீர்—

“ஸ்ரீ தேசிக ஸம்பந்தாய தூஷணமாக இவர் (பு. ஸ. லூ. 21) எவ்வளவு க்ரந்தம் எழுதினாரோ அதற்கு கண்டனமாக நாமும் அவ்வளவு எழுதினோம். இவர் அச்சிட்டார், நாம் அச்சிடவில்லை. இதுதான் விசேஷம்.” என்று.

இதற்குச் சொல்லுகிறேன் கேளீர். உண்மையில் தேசிக ஸம்பந்தாயமென்று ஒன்றிருந்தாலன்றோ அதற்கு ஸ்வாமி கண்டனமெழுத பூணக்தியுண்டு. ஸ்ரீ ராமாதுஜலம் பூடியும், வேதாந்தாசார்ய ஸம்பந்தாயம், லோகாசார்ய ஸம்பந்தாயம், ஸ்ரீவரவரமுனி ஸம்பந்தாயம்.... எல்லாம் நாமவெடிமாத்ரிமெயொழிய வேறில்லை. கீழே விவரித்துக் காட்டின சேட்லூர் போல்வாருடைய குதலித சேஷ்டைகள் அஸம்பத்தங்களென்று நீரும் இசைந்து தீரவேண்டி வந்தபடியால் அப்படிப்பட்ட குசேஷ்டைகளையும் உம்மைப்போன்றவர்கள் ஏறிட்டுச் சொல்லும் அபார்த்தங்களையும் நம் ஸ்வாமி சமாரிபாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். அவற்றை தேசிக ஸம்பந்தாய தூஷணமாக நீர் எழுதுவது சில பாமார்களை வஞ்சிப்பதற்காகவேயாம். இப்போது உம்முடைய உக்திகளும் நம்மால் சமாரிபாகக் கண்டிக்கப்படுவதை தேசிக தூஷணமென்று தானே நீர் பறை சாற்றப்படுகிறீர். தேசிக தீவ்ய ஸூக்திகளை பஹுஜீவமாகக் காப்பதற்கு நம் ஸ்வாமி அவதரித்தவென்பதை வின் ஈண்டைகளில் தலையிடாத மஹான்கள் பலர் பிரசாம் செய்திருக்கிறார்கள். அன்னவர்களில் முன்னணியில் நிற்பவர்கள் (வத-38A-ந) ஸ்ரீமத். தென்பரை ஆண்டவன் ஸ்வாமிகள் போன்ற மஹா மஹா மஹான்கள்.

— ஸ்வாமி செய்திருக்கிற உண்மையான தூஷணங்கள். —

15. தேசிக ஸம்பந்தாயமென்பது எது? அதை ஸ்வாமி எங்கே எவ்விதமாகக் கண்டித்திருக்கிறாரென்று கேட்டால் நின்று விடை சொல்ல வல்லீரோ நீர்? உம்மைப் போன்றவர்களின் அஸம்பத்த பூலாபங்கள் தேசிகன் திருவுள்ளத்திற்கு ஸர்வாத்மநா விருத்தமானவை என்று அசைக்கமுடியாதபடி யெடுத்துக் காட்டினால் இதை தேசிக ஸம்பந்தாய தூஷணமென்று புஷ்பாசாரம் செய்துதானே உம்போல்வார் உய்யவேண்டும். நீர்மட்டுமன்று, உம்மைப்போன்ற ஆயிரவர் கூடி ஆயிரமாயிரமாக எழுதினாலும் அவை யத்தனையும் அடுத்த நாளிலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமிபால் விநிவுக்கஞ்சாமல் கண்டிக்கப்பட்டுத் தொலைகின்றனவென்பதை அன்று முதலின்றறுதியாகக் கண்டு வருகிறீர். ஸ்ரீ ஜகந்நாதத்தில் 365 வீட்டுக் குயவர் களுளர். ஒரு குயவனுக்கு வருஷத்தில் ஒரு நாள் தான் கோவிலில் மிராசு. ஒரு வருஷம் முழுதும் அவ்வொருவன் ஈருடும்பமாக சாமப்பட்டுச் செய்த பாண்டங்கள் [சட்டிபாணிகள்] ஜயஜீஸன் ஸன்னிதியில் ஒரே நாளில் பொடியாகித் தொலையும்படியை உலகம் பார்த்து வருகின்றது. அதே ரீதியைத் தானே உங்களுடைய கந்தைகள் விஷயத்திலும் கண்டு வருகிறீர்கள். இன்னமும் வாணாளன்வளவும் காண்மினோ. ஐயுறவேண்டா.

— திக்ஷயம்மத்திற்கு நியதித்தல் —

16. எழுதுகிறீர்—“ஸ்வாமியெழுதியுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் நானும் பதில் எழுதியிருக்கிறேன்; ஆனால் ஸ்வாமியெழுதினவையெல்லாம் அச்சாகியுள்ளன. நானெழுதியவை அச்சாகவில்லை; இவ்வளவே வாசி” —என்று. இப்போது அச்சிட்டு வெளியிட்டுத் திக்கு

முக்கலாடி நிற்கிறே இவ்வண்ணமாக நிச்சலும் நிற்பதற்கு என்ன தடை? அச்சுக்கடமில்லையா? பணம் கொடுப்பாரில்லையா? எழுதிக் கொடுப்பார்தாமில்லையா? எது இல்லை? இத்தகைய பரிபவங்களை கூணே கூணே பட்டுவாலாமே. போன காலம் போகட்டும். இனி மேலாவது விடாமுயற்சிபுடனிருந்து ஸ்ரான விஸ்ரானர்களென்று விருதுபெற்றிருப்பாருடைய திரளிலே [பட்டியில்] சேர்ந்து ஸமமஜநூவாகக் கடவீர். விரக்தியடையவேண்டா.

இனிப் பெரிய சாஸ்தார்த்தங்களை யெடுத்துக்கொள்வோம்.

17. தேசிகன், பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான ஸாட்சார்பர்களின் தீவ்ய ஸூக்திகளிலிருந்தே அர்த்தங்களைப் பெரும்பாலும் ஸ்வஸூக்திகளில் கொண்டிருக்கிறுமென்கிற உண்மையை ஸ்வாமி பலகால் வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்த பரமார்த்தோக்தியை எவ்வித திருக்கமாட்டாமல் துள்ளிவிழுந்து பெரியவாச்சான்பிள்ளையை துஷிக்க முன் வந்தாவிட்டீர். ஏதோ பெரிய விஷயங்களெடுத்துக் காட்டுவதாகப் பரமார்த்தனை வஞ்சிக்க சங்கர பாஷ்யமென்றும் உடையவர் பாஷ்யமென்றும் விரலுக்குத் தகாத விக்கமென்னும்படியான சொற்களை யடுக்குகிறீர். மிகக் கலங்கிக்கிடக்கிற ஏம்மை நன்கு தெளிவிக்கிறேன். இன்று உமக்கு மஹத்தான லாமுமென்று உகக்கப் பூர்த்தம். உம்போல்வார் ஸ்வயோஷ்டிகளில் ஸவாஷ்டிமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் அற்ப விஷயங்களையே நீர் எழுதியிருப்பதுதவிர வேறில்லை. இவை ஏடுபடாமலிருந்தால் உலகுக்கு உண்மை தெரிய பூஸக்தியில்லாமே போய்விடும். அந்த பூஸக்தியை விளைத்த நீர் உலகுக்கு மஹோபகாசுகரே யாவீர். ஒரு சிறு விஷயத்தையும் விடாமல் விடையிறுப்போம்.

— விப: வி யாபாஹுஸி டெவலொஸு —

18. பகவத் கீதையில் (11-44.) * தஸ்மாத் ப்ரணம்ய.....ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவனோடும் * என்றவிடத்தில் பெரிடவாச்சான்பிள்ளை பெரியதவறு செய்துவிட்டதாக கந்தைக்காரர் கொக்கரிப்பது ஸுதராம் அஸ்தானே. இந்த கீதாச்சுலோகத்தையெப்பெருமானார் சாணுகதிகத்யத்தில் தாம் கையாண்டிருக்கிறார். அவ்விடத்தா விபாக்கியானம் சங்கரபாஷ்யாநுஸாரியாக இருக்கிறதேயொழிய பகவத் ராமாநுஜபாஷ்யரீதியில் இல்லையென்று காட்டி அட்டஹாஸம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது புதிய விஷயமன்று, மிகப் பழைய விஷயம். இது வித்வான்களின் விமர்சத்திற்கு உரியதேயல்லது இவரோ இவரைப்போன்றவர்களோ பூஸம்மிக்கக்கூடிய விஷயமேயன்று. பலவாண்டுகளுக்கு முன்பும் ஸ்வாமி யெழுதி வெளியிட்ட கீதாபாஷ்ய ப்ரக்ரியா விமர்சம் என்கிற விபாஸம் ஸமீபகாலத்தில் புநர்முதர்ணம் செய்யிக்கப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து பூக்ருதத்திற்கு வேண்டிய வளவு காட்டப்படுகின்றது.

19. ஸ்வாமி அந்த நூலின் தொடக்கத்தில் கீதாபாஷ்ய பூக்ரியைகளை ஐந்து விதமாகப் பகுத்துக் காட்டினார். அந்த ஐந்து விதங்களாவன—

- (1) சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ள அவிருத்தமான அர்த்தங்களை அப்படியே கொள்ளுவது.
- (2) சங்கரபாஷ்யத்திலுள்ள அர்த்தம் அவிருத்தமாயிருந்தாலும் வேறுப்ரகாரமாகவும் அர்த்தம் செய்யப் பாங்குண்டு என்கிற திருவுள்ளத்தினால் வேறுவிதமான அர்த்தம் காட்டுவது.
- (3) சங்கரபாஷ்யத்தில் காணும் அர்த்தத்தில் விரோதமில்லாமலிருக்கச் செய்தேயும் ஸ்வாஸ்யாதிஸயாஹாவம், ப்ரயோஜநாதிஸயாஹாவம் முதலான காரணங்களினால் ஸ்வத்தாரமும் ப்ரயோஜநவத்தமான அர்த்தவிசேஷங்களையும் யோஜநா பேதங்களையும் காட்டுவது.

(4) விருத்தமாகத் தோன்றுமர்த்தங்களைத் தள்ளி அவிருத்தமான அர்த்தங்காட்டுவது.

(5) அப்படி விருத்தமான அர்த்தங்களைத் தள்ளும்போது விரோதத்தையோ அநுப பத்தியையோ தாமே யெடுத்துக் காட்டுவது சிலவிடங்களில்; ஸ்வாமி காட்டாத விடங்களில் தாத்தார் சந்திரிகாரரான ஸ்வாமி தேசிகன் காட்டுவது.

20. ஆக விப்படி ஐந்து பூக்கியைகள் ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்திலிருப்பதாக முதலில் பூதிஜ்ஞஞசெய்து, உடனே இந்த பூக்கியைகளை கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திவிசேஷங்களை யெடுத்துக்காட்டி விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறார் நம் ஸ்வாமி. அதில் பூக்ருதத்திற்கு வேண்டியதை மட்டும் எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

— சங்கரபாஷ்ய கீதாபாஷ்ய விமர்சம் —

21. சங்கர பாஷ்யத்திலுள்ள அர்த்தம் அவிருத்தமாயிருந்தாலும் வேறு பாகாமாகவும் அர்த்தம் செய்யப் பாங்குண்டு என்கிற திருவுள்ளத்தினால் வேறு விதமான அர்த்தம் காட்டுவ தென்கிற இரண்டாவது விஷயத்திற்கு நிதர்சனம் காட்டுகையில்; பதினோராமத்தியாயத்தில் அர்ஜுனன் விச்வரூபம் கண்டவனந்தாம் கண்ணபிரானுடைய அப்ரமேயமான பெருமையை யெண்ணி யெண்ணி உள் மகிழ்ந்து குழைந்து இத்தகைய மஹிமைகளை முன்னம் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஸாமான்யமாக ஸ்நேஹபாவம் கொண்டிருந்து விஹாஸ்யாயாஸந போஜனங் களில் கண்டவாறு பிதற்றி அபசாரப்பட்டுப் போனோமே யென்று மிக மிக அநுதபித்து அபசாஸ்காமணம் செய்து கொள்ளுகிற (44) “தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீச மீட்யம், பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு: ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும்” என்கிற ச்லோகத்தில் பகவத் ராமானுஜபாஷ்யபங்கத்தியை யெடுத்துக் காட்டி மிக்க தெளிவு காட்டியுள்ளார் நம் ஸ்வாமி. இந்த ச்லோகத்தில் புதல்வனுடைய குற்றத்தைப் பிதா கூழிக்குமாபோலவும், தோழனுடைய குற்றத்தைத் தோழன் கூழிக்குமா போலவும் என் குற்றத்தை கூழித்தருளக் கடவாய் என்கிறுனர்ஜுனன். இங்கே “ப்ரிய: ப்ரியா யார்ஹஸி” என்றுள்ள விடத்திற்கு ‘ப்ரிய: ப்ரியாய’ என்றே பதவிபாகம் செய்து வியாக்கியானிக்க ப்ராப்தமாயிருந்தும் சங்கராசாரியர் ஆர்ஷப்ரக்ரியையை அவலம்பித்து ‘ப்ரிய: ப்ரியாயா:’ என்று பதவிபாகம் கொண்டு “யயாவா ல்ரி ய: ல்ரி யாயா சுவராயா கூஷதே, ஸவஹஸுஸி ஹ ஷேவ ஸோஜி-ஸு” என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கிறார். இதில் அநுபபத்தியொன்றும் சொல்லமுடியாது. ஸந்தியிலோ தீஹந்தபத ஸ்வரூபத்திலோ ஸுபந்தபதஸ்வரூபத்திலோ ஆர்ஷப்ரக்ரியையை அவலம்பிப்பதென்பது யாவார்க்கும் அவ ஜ-ஹீயமாகையாலே இங்கு ‘ப்ரியாயா அர்ஹஸி’ என்று ஸந்தியாக வேண்டியிருக்க அங்குன் மாகாமல் ‘ப்ரியாயார்ஹஸி’ என்று ஸவர்ண ஸந்தியானது ஒரு குறையாகாதென்று கொண்ட சங்கராசாரியர் ‘ப்ரியாயா: அபராதம் ப்ரிய இவ’ என்றாக்கி அர்த்தம் செய்ததில் துஷண மொன்றும் சொல்ல இயலாது. என்னுடைய குற்றத்தை அவசியம் கூழிக்கக் கடவை யென்று சொல்லுமித்த பாகாணத்திலே பிதாவையும் ஸகாவையும் த்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பது போலக் கணவனையும் த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுவது ஸமுசிதமாயுள்ளது. ஆகவே இங்கு சங்கர பாஷ்யம் இங்கனே அமைந்தது. எம்பெருமானார் தம்முடைய பாஷ்யத்திலே இங்கனே அர்த்தம் செய்தருளாமல் வேறு விதமாக அர்த்தம் செய்தருளி யிருக்கிறார். ஆர்ஷப்ரக்ரியையை அவலம்பியாமலும் இதையும் ஒரு த்ருஷ்டாந்தமென்று கொள்ளாமலும் “தயா சுவ வரஹ காருணிக: ல்ரி ய: ல்ரி யாய ஷே ஸவ-ஸு ஸோஜி-

உலகம் என்று யதாவஸ்திதமாக பாஷ்யமிட்டருளியுள்ளார். இங்கு சங்கரபாஷ்யம் அஸங்கதமென்கிற திருவுள்ளம் லவலேசமும் ஸ்வாமிக்குக் கிடையாது. அஸாங்கதம் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் தோன்றியிருந்தால் அதை ஸ்வாமி காட்டருளாதிருந்தாலும் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் தேசிகன் காட்டுவதுண்டு. அவரும் இங்குக் காட்டியிருக்கவில்லை.

— ப்ரியாயா: அர்ஹஸி என்று பிரிப்பதும் ஸமஞ்ஜஸமே. —

22. இந்த ச்லோகம் [* தஸ்மாத் ப்ரணமயேத்யாதி.] சாணாகதி கத்யத்திலும் ஸ்வாமி பெய்பெருமானால் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்திலும் [கத்ய பாஷ்யத்தில்] சங்கர பாஷ்யார்த்தம் அஸாதுவென்கிற ப்ரஸ்தாவமே செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. இங்கு பாஷ்யகாரரான ஸ்வாமியினுடையவும் சந்திரிகாரரான தேசிகனுடையவும் திருவுள்ளம் யாதெனில், இரண்டுபடியாகவும் பொருள் செய்யக்கூடிய ஸ்தலத்தில் இரண்டு பாஷ்யகாரர்களும் இருவகைப் பொருளையும் எழுதிவைக்கவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; அவர் ஒரு பொருளை யெழுதிவைத்தால் நாம் மற்றொரு பொருளை எழுதிவைப்போம்—என்பதேயாம். ஆர்ஷ ப்ரக்ரிபையை அவலம்பித்து சங்கராசாரியர் எழுதிவைத்த அர்த்தத்தில் அஸாமஞ்ஜஸ்யம் அணுவளவு இருந்தாலும் அதை ப்ரஸ்தாவியாமல் விடமாட்டார்கள். உண்மையில் ஒரு அஸாமஞ்ஜஸ்யமும் நெஞ்சாலும் நினைக்கமுடியாது. ப்ரக்ருதம் விவக்ஷிதமான விஷயத்திற்கு இரண்டுக்குமேல் மூன்றாவது த்ருஷ்டாந்தம் காட்டப்படுவதாய்த் தேறுகிற அதிகசயமுள்ளது. இதனால் 'ப்ரிய: ப்ரியாய' என்கிற ஷாஸ்திரத்திலே அஸ்வாஸ்ய மிருப்பதாக நாம் தெரிவித்ததாகாது. இதிலும் ஒரு ஸ்வாஸ்யமுண்டு; அது ப்ரஸித்தமானதே. ஆக இங்கு உபய விதமான பாஷ்யமும் ஸாஸங்கதமென்றதாயிற்று.

— அர்த்தத்தில் அவத்யலேசமுமில்லை. —

23. ஆர்ஷவ்யத்யம், அரஹஸ்யத்தியம் என்னும்படியான லவலேசத்த வ்யக்தியங்களை யாரும் தூஷிப்பதில்லை. ஸந்திவ்யத்யம் மட்டுமன்று, லிங்கவ்யத்யம்—வசந வ்யத்யம்—புருஷ வ்யத்யம்—வடி [ஆத்மநேபத ப்ரஸம்மபத] வ்யக்தியம் என்றிப்படி பல வ்யத்யங்களுண்டு. இவை ஈஷத்தம் ஷோஷாவஹமன்று. அர்த்தத்தில் தேஷம் காட்டவேணும். அது இருந்தால் அவ்வர்த்தத்தை ஆசாரியர்கள் நெஞ்சாலும் நினைப்பார்கள். இருவகையான அர்த்தமும் ஸ்வாஸ்யமே பென்று காட்டுவதற்காகவே ஆச்சாரப்பிள்ளை 'ப்ரியாயா: ப்ரிய இவ' என்று விவரித்தது காட்டினது. இப்படிப்பட்ட விடங்களை நம் ஸ்வாமி நூற்றுக்கணக்காகக் காட்டவில்லவர்; ஸமயே ப்ராப்தே அவையெல்லாம் வெளிவரும்.

— தாத்பர்ய ரத்னாவளிபைக்கொண்டு வாதிவாய் முவேத்தல். —

24. இங்கே கந்தைக்காரர்; தம்முடைய ஸ்ரீராமபூதத்தாலே ஒரே வார்த்தையைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லுவர். (அதாவது) 'ப்ரியாயா அர்ஹஸி' என்கிற யோஜனை நம் ஸ்வாமி ஸாதித்ததன்றுதானே என்று. இப்படிப்பட்ட வார்த்தை தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளிலும் பல பல ப்ரஸாதிக்கும். * கற்பாரி ராமபிரானை யல்லால் * என்கிற திருவாய் மொழிப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தைத் திருவாரூர்ப்படியில் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் எவ்வாறு கொண்டிருக்கிறார்; தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் தேசிகன் எவ்வாறு காட்டியிருக்கிறாரென்று பார்க்கவேணும். * நற்பாலயோத்தியில் வாரும் சராசரம் முற்றவும்

நற்பாளுக்கு உய்த்ததாவது என்னவென்பதைத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் நிஸ்ஸந் தேஹமாகக் காட்டியுள்ளார். * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத் தேற்றிய கதை யன்று இங்கு விவக்ஷிதம். " ஸ்வதூனியி ப்ரவவஸெதஜ்ஜ-ஷொயயாலி வுசுஷாஸு தாணிஹஹவவ விபொமெ " என்று அதிமாதாஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வானருளிச் செய்த தொரு நற்பான்மையே இங்கு விவக்ஷிதமென்பது ஸர்வஸம்மதம். ஆயினும் தேசிகன் ப்ரதிபீடார்த்தம் தெரிந்து கொள்வதற்கு வாதிசேனியின் பன்னீராயிரவுரையையும் ஸேஸித்தபோது அவர் சொல்லி வைத்திருக்கிற மோக்ஷ ப்ரீடாமென்னுமய-தத்தைக் கொண்டு * ஸாகெதெ உ-க்ஷிதாநாஸி * என்று ஸாதித்துவிட்டார். இங்கே உதாஹிதம் வந்தால் " இப்படியும் ஒரு அர்த்தம் கொள்ளத் தகுதியுண்டு என்று காட்டுவதற்காகவே தேசிகன் இப்படி வேறாக ஸாதித்தது " என்று தானே சொல்லித் தீரவேண்டும். அந்த வார்த்தை இங்கும் இணங்காதோ? இங்கனே ஓரிட மன்று; பல்லாயிரமிடங்களுண்டு. உலகின் பாக்கியத்தால் எல்லாம் வெளிவரும்.

— ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீஸநீஸௌ —

25. ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்தில் * ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஸநீஸௌ * என்றவிடத்தில் ஈஸபடித்திற்கும் ஈகீஸபத்திற்கும் த்வந்த்வஸமாஸமென்று கொண்டு 'ஈசாநீசௌ' என்றாக வேண்டுவது ஆகாதது ஸந்தியில் அமாஹஸவத் த்யயமென்றார் ஒரு பெரியவர். (நீ 2) என்கிற பதம் (நீஸ) என்றாயிற்று; ஆகவே வர்ணவ்யப்பயமேபொழிய ஸந்தியில் வ்யப்பயயில்லை யென்றார் மற்றொரு மஹரீபர். (ஈ-ஈஸ = நீஸ) என்றாயிற்று அமாஹஸமாக—என்றார் இன் னொரு பெரியார். ஈகாய்! இவற்றில் எதைக்கொள்ளப்போகிறீர்? நின்று சொல்லும்.

— தஸ்ய தாவதேவ சிரம்.....விமோக்ஷயே...ஸம்பத்ஸ்யே —

26. அாஷொமர்த்தில் * தவாத்தாவதேவ திரம் யாவஹ விஜொக்ஷேத்ய ஸய ஸாவதேவத் * என்றவிடத்தில் விஜொக்ஷேதெ. ஸாவதேவத் என்று ப்ரயுஹ புருஷனிருக்கவேண்டுமிடத் தில் உத்தமபுருஷனிருப்பது அமாஹஸமான புருஷவத் த்யயமென்று ஒரு மதம். 36 என்று அத்தயாஹரித்துக்கொண்டு (தவாத்தாவதேவ திரம்) என்று கொண்டு புருஷவ்யப்பயயில் ஸாமலே யோஜிப்பது மற்றொருமதம். ஈகையின் மதம் எதுவோதெரியவேணும்.

— யயா கயாச விதயா பஹ்வந்கம் —

27. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் * ந கம் உ ந வஸகெள ப்ர தஜ்ஜாஸகீத * என்று பெரிய வொரு வீரதம் சொல்லி உடனே "தஜ்ஜாஸகீதயாகயா 2 விதயா ஸஹஸம் ப்ராஹுயாஸி" என்று ஒதிக்கிடக்கிறது. இங்கு ஸங்கார் இன்ன ப்ரகாரமாக என்று நிரூபித்துக் காட்டா மல் "பெநகெந ப்ர காரெண ஸஹு ஸஹம் ப்ராஹுயாஸி" என்று பாஷ்யமிட்டார். வித் யாரண்ய ஸ்வாமி "யாஜநாயதாவநபு திபு ஹாணா உயெத் பெநகெநாவி ப்ர காரெண ஸஹஸவ்யிம் ஸாவாஹபயி" என்று ஸாஸ்த்ரியமான வழிகளாலே அன்னத்தை ஆர்ஜிக்க வேணுமென்று பாஷ்யமிட்டார். ஸட்ட ஹாஸ்காஸ்வாமி, "ப்ர திஷிஷெநாவி கஷணா ஸஹஸம் ப்ராஹுயாஸி; உவாஸநாஸாஸகீதா 2 ஷொஷொ ஹவதி." என்றார். களவு செய்தும் வஞ்சனைகள் பண்ணியும் பொருளிட்டலாமென்பது இதன் பொருள். கடைசி யாக ஹாஷ்யமியற்றினவர் சம் பங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி, அவர்க்கு இந்த ஹாஷ்யமே ருசித்தது. இதைபே ஸ்வவாக்யமாக எழுதி முடித்துவிட்டார். ஈகாய்! உமக்கு எந்த ஹாஷ்யம் ப்ராமாணிகமாகப் படுகிறது? நின்று சொல்லுவீரா? வேதத்தில் (உவயாஹுஹித) என்று

ஒரு பதம். இது பல தூறு தடவை ஒதப்படுகிறது. இது ஸம்ஸ்தமான ஒரே பதமே யொழிய வுத்தமான இரண்டு பதமன்று. உவயா^யமு^யவீ^யத^யத^யவயா^யமு^யவீ^யத^ய. என்று வேஷ்டசமோதி வருகிறோம். இதவே பதம் உபநிஷத்தின் வருமிடத்து இதை இரண்டு பதமாகப் பிரித்து (உவயா^ய) என்பதை ஹோ^யபு^யத^யவ^யா^யஸ^யஹ^யவ^யா^யந^யமா^யக்கி^யபு^யரை^யத்தா^யர் ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி. வடிவா^யமி^யல்^யலா^யமையா^யலே நம்மைக் கேட்பாரி^யல்^யகையெ^யன்றி ஸைர்யமன்றோ அவர்க்கு இங்கு. அவருடைய பூஸ்தாவம் இங்கு வலிதாக வந்தபடியாலே ஒரு விஷயமெடுத்துரைத்து இந்த விசாரத்தை முடிக்கிறோம்.

— ரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமியின் மிக முக்கியமான மற்றொருக்தி —

28. நிஷாதிஸதபதி ந்யாயத்தாலே தத்புருஷ ஸமாஸத்திற் காட்டிலும் கர்மதாரயஸ
மாஸம் ப்ரஸவமென்பதை டிஹிராதிகரணத்தில் இரண்டாவது ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்
நின்றும் க்ரஹித்த ச்ருதப்ராசிகாசார்யர் வுக்ருத்யதிகரணத்தின் கடைசி ஸூத்ரமகையில்
* யஜா வஸதீ: வஸதீதே ருக்ஷணஃ தத்யாநீஸம் வுருஷம் ப்ரஹ்மயொக்தி: * என்கிற
முண்டக ச்ருதியிலுள்ள ப்ரஹ்மயொக்திமென்பதை ஸமாநாதிகரணமாக விவரித்துள்ளார்.
அதைக்கண்ட ரக்ஷமாநாஜ ஸ்வாமி-முண்டகோபநிஷத் பாஷ்யத்தில் அதற்கு தத்புருஷ
னாகப் பொருளுரைப்பதே பொருந்துமென்று கொண்டு அப்படியே தாம் உரைத்துவிட்டு
அவ்வளவோடும் நில்லாமல்,

“வதிரவாஸ்யெஃ ஸ்ஹயொதிதி ததீத்ர ஷஷ்தி து-ர-ஷெ ஹக்ஷணாவ ஸாமாஸி
ஸ்ஹயொதிஸ்யயொ: ஸாஸாநாபிகாஸ்யதி ததூக்ஷு. கசி ச திஸூஷாஸு ||”
என்று மெழுதிவைத்தார். இங்கு “தத் அதிஸூந்தாம்” என்றது உண்மையில் கொண்டாடிக்
கூறுகிறபடியா? அல்லது விபரீத லக்ஷணயா பரிஹஸிக்கிறபடியா? என்பதை வித்வான்
கள் விமர்சித்து எவ்விதமாக நிஷ்கர்ஷித்தாலும் இவர்க்கு அவத்யமேயாகும். பரிஹஸிக்கிற
படி யென்றால் தேசிகனுக்கத் ச்ருத ப்ரகாசிகாசாயிரிடத்திலே அபசாயப்பட்டவராவர்.
கொண்டாடிக் கூறுகிறபடியென்னில், அப்படி கொண்டாடத்தக்கதாக அவாருளிச் செய்த
அர்த்தத்தைவிட்டுத் தாம் வேறொரு பொருள் கூறினது மஹாபசாயமாகும். இங்கு என்ன
சொல்லிப் பிழைக்கிறீர்? என்று மடிபிடித்துக் கேட்டால் * காற்றிற் கடியனாய் ஓடிய
கம்புக்கு மாற்றழம் தாரான் * என்ற கண்ணிரானேடே ஸாம்யம் பெற்றேனென்னும்.

— ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமியின் யோக்யதாஸாக்ஷாத்காரம் —

29. இவ்விஷயத்தில் முடிவாகச் சொல்லுவது இவ்வளவே. நம் பூர்வாசார்பர்கள் குருமுகமாகக் கேட்ட அர்த்தத்தையே எழுதிவைப்பவர்களாதலால் அவர்களது திருவாக்கில் ஒரு போதும் ஒரு விதமான அவத்யமும் ஏரூது. புது ஸவஷ்ணவங் கொண்டாட வந்த இவர்கள் ஆசார்ய முகமாகக் கேளாமல் தாந்தோன்றிகளாய் பகவத் விஷய க்ரந்தத்தில் கை வைக்க இறங்கினபடியாலே விரலுக்குத் தகாத வீக்கமாக அஸ்தானே அவத்யஜடிஸமாக எழுதிவைத்துப் பரிபவப்படுகிறார்கள். இதற்கு இங்கு ஒன்று காட்டினால் போதுமன்றோ. ஸாக்ஷாத் ஸ்வாமி பென்கிற பொருவரை இவர்கள் அபா தேசிகனாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரே இவர்களுக்குப் புது ஹவத்விஷயமெழுதிவைத்தவர். அவர் திருவாய்மொழி மூலத்தை ஒரு அபத்த புத்தகம் பார்த்து க்ரஹித்தாரோ, ஒரு யயாஜாதனிட மோதிறாரோ அறிபோம். அதில் (8—8—7). “நல்லீந்திரியமெல்லாமீர்த்து” என்றவிடத்தில் *நல்லீ

திரிய மென்று இவர் அப்த்மக ஓதி உருப்போட்டு விட்டார். அதற்குமேல் வியாக்கியான மெழுதிவைந்த அழகைப் பாருங்கள்—

“இது வென்கிறதற்கு ஈதென்று பாயோயிக்கிருப் போலே இந்திரிய மென்கிறதற்கு ஈந்திரியமென்று ஆசிரீஷாநீவ-மகவும் ப்ரயோமமுண்டு”

என்று தாமொரு அவா-சுமஸ்த்பராய் எழுதிவைத்திட்டார். இதற்கு அழகிறதா? சிரிக்கிறதா? என்று இதை நம் ஸ்வாமி ஸ்ரீமத். இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமஸ்தராயிருக்கும் போது அவரிடம் விஜ்ஞாபிக்க, அந்த ஸ்வாமி புஸ்தகத்தை பெடுத்துக் கடாசுதித்துவிட்டு “இதற்கு ஒரு வகுப்பினர் அழ வேணும், ஒரு வகுப்பினர் சிரிக்கவேணும்” என்று தென்னண்டைமடாடவிதித் திருமானிகையில் ஸாதித்தார். ஈகை இதில் வாய்திறக்க முடியுமா?

— கத்தைக்கு அறிவூட்டேல் —

30. கண்ணை முடித் திறப்பதற்குள் இப்படிப்பட்ட அவத்யங்களை ஆயிரக்கணக்காக வெடுத்துரைப்பர் நம் ஸ்வாமி. ஈகையோ கூகையோ ஒன்றுக்கும் வாய் திறக்கவே முடியாதென்பது ஸத்யம். “இன்றாக நானையேயாக இனிச் சிறிது நின்றாக” என்று திருமழிசைப் பிரான் பணித்தபடி இன்றொடு நானே யென்றே காலம் பல சென்றாலும் இந்த வார்த்தை ஸத்யம் ஸத்யம் புரஸ் ஸத்யமே கானீர். ஆக, பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஏதோ பெரிய தவறு செய்துவிட்டதாக மருண்டு செய்த கோலாஹனம் முடிந்ததாயிற்று. மேலும் கத்தை பெடுத்துக் காட்டிய இவ்விஷயம் பெரியவாச்சான்பிள்ளையைச் சேர்ந்ததுமன்று; அவரிலும் வேறுபட்டவரான ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச் செய்த விஷயம். அந்த ஆசார்யரும் “ரங்கா ஸ்தானே ரங்கமஹிதே ரஞ்ஜிதா சேஷசித்தே வித்வத்ஸேவா விமலமநஸா வேங்கடேஸேந” என்றவிடத்தில் ஸ்ரீஸேவிதராக தேசிகனுல் பேசப்பட்ட வித்வான்களில் அந்யதாரேயொழிய அந்யால்லர். இவர் ஸாதித்த பொருள் என்கிற மௌரவத்தாலேயே தேசிகன் இதை மறுத்திலர்.

— தெருள் தருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து —

31. உபதேச ரத்தினமாலைசாற்றுப் பாசுரத்தில் *தெருள்தருமா தேசிகனைச் சேர்ந்து* என்றது தேசிகனைப் பற்றியதே யென்கிறார். அன்றென்று யார் சொல்லுவார்? அந்தப் பாசுரத்திற்கு முன்னே *தேசிகர் பால் கேட்ட* என்றுள்ள பாசுரத்திலும் வேதாந்த தேசிகனே தான் விவகிதர். ஸ்ரீ வசந பூஷணத்திற்கு தேசிகனே பூவர்த்தகர் என்கிற உண்மைதானே அதில் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவ்வளவு தூரம் போகவேணுமோ? ந்யாஸ நிலகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் தம்முடைய பெருமையைத் தாமே தெரிவித்துக் கொள்ள வில்லையா? “ஈத்தே ரங்கீ நிஜமயி பதம் டேஸிகா டேஸகாங்கு” என்றாரே. ரங்கநாதனிடம் சென்று பாராவது மோசூகம் கேட்டால் ‘தேசிகனிடம் சிட்டு வாங்கிக் கொண்டு வந்தால் தான் கொடுப்பேனென்கிறார்’ என்பதன்றோ இந்த ச்லோகத்தின் உண்மையான பொருள். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தேசிகனுக்கு உபதேச ரத்தினமாலையில் சிறப்பு ஏற்படுவதில் என்ன வியப்பு? தேசிகனுக்கு எவ்வளவு ஏற்றமுரைத்தாலும் ஏற்கும். மறுப்பாரில்லை.

— ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே —

32. பிரபந்தசார தத்வஸாரத்தில் (பாரா 52ல்) நம் ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதாவது—“ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ்தி லோகே—என்றவிடத்தில் லோகே என்பதற்கு (ஸம்ஸாரிஜநே) என்று முதலில் ஸாமாந்யமாகப் பொருள் பணித்த தேசிகன் (லோகே—சாஸ்தரத்தில்) என்றுள்ள

பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக்கியானத்தை ஸேவித்து, பிறகு அந்தப்பொருளை யெழுதினார் என்று. இதற்குக் கந்தையெழுதுவதென்னவென்றால்—லோகே என்பதற்கு (சாஸ்த்ரே) என்கிற அர்த்தமும் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ஸங்கரஸூக்தியிலிருந்து வந்ததே..... பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு ஸூத்ரபாஷ்யகீதாபாஷ்யங்களெல்லாம் ஸாங்கரங்களே தவிர ராமாநுஜ்யங்களில்லை. போருமா?—என்று. இந்த அக்கிலிபிக்கிலி ஞானிக்கு விவேகிகள் பதில் எழுதலாமோ? ஆனாலும் விவேகிகளுக்கு உண்மையைத் தெரிவிக்கிறோம். லோகே என்பதற்கு சாஸ்த்ரே என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸாதித்த பொருளை தேசிகன் தலையால் தாங்கி ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் ஸாதித்திருக்கிறாரென்பது இங்கு விஷயம். இவ்வர்த்தம் ஸாங்கரமேயொழிய ராமாநுஜ்யமன்று என்று இது செய்கிற துஷணம் தேசிகன் தலையிலுமேறுகிறது என்பதைக்கூட அறியாமே அந்தோ! தலைகால் தெரியாத துள்ளல் என்னே! கிதை (15—18) * அதோஸ்யி லோகே வேதே ச * என்கிற விடத்தில் பாஷ்யத்தில் உடையவர் ஸாதித்து தாத்பர்ய சந்திரிகையில் உபபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தமிது. இதனை துஷித்தால் ஸாக்ஷாத் உடையவையே துஷித்ததாகிறது. இதை யெடுத்ததைத்து முகம் சிதறப் புடைப் பாரில்லையே இவ்வகுப்பில். இடையிடையில் போருமா? போருமா? என்கிறது. தான் படுகிற பரிபவம் போருமா? என்று தானே கேட்டுக்கொள்ளுகிறதந்தோ! இன்னும் மலைமலையாயிருக்க எப்படிபோரும். போராது போராது. பாதுகாஷஸூத்ராவணமாகவேனுமே.

— ஆபாதாஸ்திகபகேஷாபி நிர்ஸ்த: —

33. தேசிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளையை ஆபாதாஸ்திகாகக் கூறியுள்ளாரென்கிறது கந்தை. சவதூவதூத வாடிம் கேண்மின். தேசிகனுக்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை பூர்ணூக்திகளே தஞ்சமென்பது இவரால் மறுக்கவொண்ணாதபடி முடிந்தவிட்டது. அப்படிப்பட்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு தேசிகன் குறை கூறியிருக்கிறாரென்பது உண்மையாகத் தேறிவிட்டால் “தேசிகனுக்குப் பூர்வாவஸ்தை உத்தராவஸ்தை என்று இரண்டவஸ்தை களுண்டு” என்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயம் மிகவும் திடமாயிற்று—என்பது தவிர வேறு என்ன தேறமுடியும்? கைவல்ய விஷயத்தில் “வாகு ஸூராகு—சுவாஸூராகு ஸூராகு” என்று நியாயவதித்தாஞ்ஜதத்திலே கீதாபாஷ்ய ஸூக்தியை அஸ்வரஸமென்று சொல்லியிருப்பதைவிட இது பெரிய விஷயமன்றே. “நம்ம தேசிகன் உடையவரை அஸ்வரஸ மெவகரென்றார்; பெரியவரை ஆபாதாஸ்திகரென்றார்” என்று இவர்கள் பறை சாற்றித் தெருவேறத் திரியலாமே. தேசிகனுக்கு இவர்கள் பெறுவதற்கும் பரிசு இதனில் வேறுண்டோ?

— ஆழ்வாரை ஸம்ஸாரியென்றது —

34. “தென்னுசாரியர்கள் ஆழ்வாரை ஸம்ஸாரியென்று சொல்லிப் பழித்துவிட்டார்கள்; தேசிகன் அபிநவதஸாவதாரமாகக் கூறிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்” என்கிற இவ்வார்த்தையை இன்று நேற்றன்று, இவர்கள் புதுவைஷ்ணவம் கொண்டாடத் தொடங்கிய நாளே பிடித்துச் சொல்லிவருகிறார்கள். இதில் கலங்கிப்பிரப்பவர்கள் பலருண்டு. யாவரையும் நன்கு தெளிவிக்கிறோம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “அதீர் ஜமதக்லி பங்க்திரதவஸூநந்த ஸூத்ருவானவனுடைய புதுவரண க்ரமாவதாரமோ?” என்று தொடங்கி நாலுந்து ஞான களினால் அருளிச் செய்திருக்கும்வற்றை உலகிக் இவர்கள் அதிகாரிகளல்லர். இவர்கள் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வழியிலே தெரிவிக்கிறோம். ஆழ்வார்களின் திருவவதாரத்தைப்

பற்றி ஸ்ரீஹமவதம் பதினோராவது ஸ்கந்தத்தில் தெரிவித்திருப்பதாக ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “தமிழ்மாமுனிழிக்கு ஸரன்ய மென்றவர்களாலே க்வசித்த்க்வசித்தென்று இவரானிஹாவம் கலியுங் கெடும் போலே ஸுகிதம்” என்கிற சூர்ணியினால் அருளிச் செய்ததை தேசிகன் குருபரம்பரா ஸாரத்தில் பூர்ண ச்லோக பூர்வகமாகக் காட்டியுள்ளார். “இதைக் கணிசித்தா * கலேள கலு ஹிஷ்யந்தி..... என்று மஹர்ஷியருளிச் செய்தான்” என்றதைக் காண்க. அந்த மஹர்ஷி என்ன அருளிச் செய்தானென்று பார்ப்போம்; (11-5-38.) “கூதாழிஷு நாராயண கருவிஷ்ணு ஸம்ஹவஃ! கருளவது ஹிஷ்ணு நாராயண வராயணா: “.....தா உ வணி-^{ஹி} நடி யது....” இவையே அந்த மஹர்ஷி பணித்தவை. [கூதாழிஷு நாராயண கலேள இச்சந்தி ஸம்பவம்] என்றதன் பொருளை நாம் விவரிக்க வேண்டுமோ? க்ருதச்சுரோ த்வாபாயுகங்களில் இங்கிலாதுகில் பிறந்திருந்தவர்கள் தாங்கள் கலியுகத்தில் அவதரிக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் திருநாடு செல்லாமல் ஜன்ம பரம்பரைகளிலேயே பிறந்தகொண்டு கலியுகத்தில் தமிழ் நாட்டில் தாப்ரபர்ணி சீராடிகளில் திருவவதரிக்கப் போகிறார்களென்று சொல்லிற்று. ஸ்ரீ வீராகவிய வியாக்கியானத்திலும் இங்ஙனே தான் பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. * ஸ உ ஸ்ரெயாநு ஹதி ஜாயநா: * பல பிறப்பா யொளிவரு முழுநலம் * என்று உய்ய வேடிங்களும் தெரிவித்தபடி எம்பெருமான் பிறக்கப் பிறக்க ஒளி மல்குகிறப் போலவே ஆழ்வார்களும் பிறந்து பிறந்து ஒளி மல்கினார்கள். இதில் இவ்வளவு தெரிவிப்பதே ஸாரமானது. திவ்யசூய ஸாஹிதர்களான விவர்கள் ஆழ்வார்களிடத்தில் பூதிவஹர்கள் போலப் பேசுவது! அதற்கு நாம் விடையிறப்பது உக்யுபெய்ததன் உக்யவாதுகனிடத்திலே ஸாரக்யுலக்தியைச்சொல்லுவதோ டொக்குமிது.

— கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் —

35. கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயிலென்று இம்மூன்று திவ்யதேசங்களை மட்டும் கிறப்பாக வெடுத்து அநுஸந்திப்பதற்குக் காரண விசேஷம் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறார். இதுகாரும் தெரியவில்லையா? தெரிவிப்போ மிப்போது. ப்ரிவி கௌன்ஸில் வரைக்கும் விவவஹாரம் நடந்து ராமாநுஜாபாதாம் தொலைந்தொழிந்தது இம்மூன்று திவ்ய தேசங்களிலே பென்று அடிக்கடி ஸ்மரிக்கவும் ஸ்மரிப்பிக்கவுமே பென்பதைத் திடமாகக் கொள்க.

— மூன்று ச்லோகங்களைச் சொல்ல இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லைதான் —

36. * ஸர்வதேஸாபார காலேஷு * என்று தொடங்கி * ஸ்ரீரங்கச்சரிய மதுபத்ரவாமது திரம் ஸம்வர்த்தய * என்னுமளவும் வடகலைபார்கள் சொல்ல வஜ்ஜிக்கவேண்டுமென்று ஸ்வாமி தத்வஸாரத்தில் எழுதியுள்ளார். அந்த மஹாவாச்யச்சேணி இந்த வித்வம்ஸந்திலும் (பாரா 3-ல்) பூர்த்தியாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த பரம போச்யமான வாக்யாஸிகளை மீண்டு மொருமுறை ஸேவிப்பது. ஸர்வதேஸேத்யாடிகளான அந்த மூன்று ஸ்ரீஸூக்திகளை நவீனர்கள் சொல்ல வஜ்ஜிக்கவேண்டுமென்று சொன்னதன் காரணத்தை ஸ்வாமியே ஸுஸ்பஷ்டமாக விவரித்திருக்க, கந்தை அதை மறைத்துத் தவறாக எழுதியுள்ளது. இந்த ச்லோகங்கள் தென்கலைபார் செய்தவையென்று நம் ஸ்வாமி சொல்லி விருக்கவில்லை. உடையவர் காலந் தொட்டு இவை அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருபவை பென்பது ஸர்வ ஸம்பாதிபந்ம். “ஸ்ரீமத் ஸ்ரீரங்கச்சரியம்” இத்தபாதியை உடையவர் அருளிச் செய்யும்போதே இருமுறை யருளிச் செய்ததாகையாலே அதை இருமுறை ஸேவிக்கவேண்டுமென்று பிறர் யாரும் நியமிக்க பூனக்தியில்லை. காலம் முதல் பூசந்தில் * வ்யாபி^{லி}

88 யது, வ்யூஷீஃ 88 யது * என்று ஸ்வயமாகவே இருமுறை ஒதப்பட்டது போலவே இதுவும். *ஸ்ரீமல் லக்ஷ்மணயோகீந்த்ர * என்றபடி உடையவர் மற்றா யோயியாதலால் விளைவதறிந்தே இருமுறை யருளிச்செய்தார். சூதூகாவெய, உஸீவெயாழி வேய விசாரத் தில் ஸஜாதீய வேயம் விஜாதீய வேயம் என்னுமாபோலே விஜாதீயர்களால் உபத்ரவம் நேராமெக்காக ஒரு முறையும், ஸஜாதீயர்களாலும் உபத்ரவம் நேராமெக்காக மற்றொரு முறையுமாக அருளிச் செய்துவைத்தாரென்பது பிஷ்ட பேஷணம். அனந்தாழ்வானுடைய வேங்கடாசலேதிஹாஸமாலைபை இங்கெடுத்தக் காட்டினது ஸர்வாத்மநா வ்ருதாசர்மம். “அதிக ப்ராஸங்கித்தனம்” என்பதை இவர் நூறு தடவை பெழுதினாலும் பூதிகாரமே யில்லாத இவரது திருவயிற்றொரிச்சலொன்றுதான் விளக்கி நிற்கும்.

— ஸ்ரீரங்கச் செய்தியாராய்ச்சியை நனைப்பூட்டேல் —

37. மூன்றாவது ஸ்ரீமன் விஷயமென்று தலையங்கமிட்டு எழுதியுள்ள அஸம்பத்த ப்ரலாபங் களுக்கு ஸ்ரீரங்கத்தில் வெளிவந்த ஸ்ரீரங்கச் செய்தியாராய்ச்சியைப் பார்த்துத் தெளிவதென்று சொல்லுவதற்கு மேற்பட வக்தவ்யமொன்றுமில்லை. ஸ்ரீரங்கநாதன் என்னிதயில் உடையவர் உயர்ந்த மரியாதைகளை பெல்லாம் தங்களுக்கே கொடுத்தருளியதாக எழுதுகிறார். அவற்றில் போட்டியிட யாரும் வரவில்லை. அவற்றை இவர்களே தாசாளமாக அநுபவிக்கட்டும். புகைவண்டிகளில் பயணம் செய்பவர்களுக்குக் குடிநீர் வழங்க நியமிக்கப்படுவனும் தன்னை ஒரு உத்யோகஸ்தனாகவே நினைத்திருக்க வில்லையா? இவர்களின் மகிழ்ச்சியை யாரேனும் தடுப்பாருண்டோ? அந்த காரியம் எங்களுக்கும் வேணுமென்று துண்டையிட வருகிறோமோ?

— தேசிகஸம்பந்தமுடையவர்களே உண்மையான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் —

38. “ஸ்ரீவைஷ்ணவன்யார்?” என்று மகுடமிட்டு ஸ்ரீதேசிகன் திருவடி ஸம்பந்தமில்லாத வர்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வமில்லையென்று வெருஸம்பர்மங்கொண்டு எழுதுகிறது. இதை யாரும் மறுக்கமுன்வரவில்லை. மறுக்கவும் முடியாது. ஒருவன் நல்லபாம்பு கடித்து வருந்திக் கொண்டிருக்க “இதெல்லாம் நம்மடவன் பண்ணின வேலை” என்றதாம் நாக்ருப்பூச்சி. தேசிகனோடு இவர்களுக்கு என்னவறவு? என்றைக்கு உறவு? என்கிற கேள்விகளுக்கு விடை கூற இவர்கள் முன்வரமாட்டாமற் போனாலும் இத்தடன் அநுபந்தமாகச் சேர்த் திருக்கிற விளக்கொளி என்னிதி தர்மகர்த்துவ்யவஹா ஐஜ்ஜெமெண்டு முன்வந்த முடித்திடும். அதைக் கண்டும் தெளியாதவர் ஒருநாளும் தெளிபகில்லார். இந்த பூஷ்மத்திலே * ஏழாட் காலம் * என்கிற அபத்தத்தை அளர்ந்து எழுதுகிற இந்த ஸ்ரீவஹ்யத்தோடு வாடிப் போதும்.

— இடையில் ஈனாறு வருஷ விஷயம் —

39. தேசிகன் பரமபதித்தபிறகு இடையில் 400 வருஷகாலம் இவர்களிருத்திடமே தெரியவில்லையே பென்றதற்கு கந்தை பெழுதும் பதில் என்னவென்றால், அக்காலத்திலிருந்த வடகலையார்கள் ஆளவந்தார்போல் வியாக்கியான நிரபேக்ஷர்களா யிருந்தார்கள் என்று எழுதிவிட்டு, அப்பயதிக்ஷிதர் பாதவாப்பதயத்திற்கு வியாக்கியானமெழுதி விட்டதனாலேயே அவர் தேசிகபக்தராய் விடமாட்டாரென்றும் எழுதி வைத்தது. இது வாஸ்தவம். தேசிக னுக்கு இல்லாத திருமணப்போட்டும் நூதன பாத்ரத்தைச் சொல்லியும் திவ்யதேசந்தோறும் ஊங்கமடைபவர்களே தேசிகபக்தர்களா யிருக்கத்தக்கவர்கள். இதை யாரே மறுப்பார்?

— தோட்டயாசாரியர் விஷயம் —

40. சோளக்கிழும் தோட்டயாசார்ய ஸ்வாமி பரம்பரையா தென்கலைபான படியாலே தேசிகனுக்காக அவர் தென்கலைத் திருமணத் தவிர்த்து வடகலைத் திருமணம் இட்டுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை யென்றும், ஆசாரியர் பூர்வசிகியாயும் சிஷ்யர் பச்சாச்சிகியாயுமிருந்து வருவதில் எப்படி மாறபாடு நேருவதில்லையோ அப்படியே ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்குப் புண்டராகாரத்தில் பேதமிருந்தாலும் அது மாறவேண்டிய அவசியமில்லை யென்றும் எழுதப்படுகிறது. இதற்குச் சொல்லுகிறோம். பூர்வாசாரியர்களின் காலத்தில் புண்டராகாரே ஹேமமிருந்ததாக ஒரு ப்ரமாணங்கொண்டும் நிரூபிக்க முடியாது. தீவ்யதேசங்களில் வேறுவிதமான புண்டராகாரமும் தீவ்ய தேசபரிபாலகர்களான ஆசாரியர்களுக்கு அதனில் வேறுபட்ட புண்டராகாரமும் இருந்து வந்ததாக ப்ராமானிகர்கள் நினைவார்கள். மற்ற ஆசாரியர்களின் புண்டரம் எப்படியிருந்தாலும் தேசிகனுடைய புண்டரம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகத் தென்கலை தானென்பது பிரகாசம்பெயப்பட்டுள்ள கச்சிங்ளக்கொளி ஸன்னிதி வியவஹாரத்திர்ப்புகளாலும் ஸ்ரீரங்க தேவஸ்தான வ்ருவஹாரத் திர்ப்புகளாலும் நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தேறின விஷயமாதலால் இதில் நாம் மீண்டு மீண்டும் மறப்பெழுதுவது ஷெதுபிரஸி வ ஹரணமே யாகும். எல்லாவற்றையும் விட இவர்களுக்கு அஸாதாரணமான ஸேவா என்னும் பத்ரிகையில் தென்கலைத் திருமணம் காப்புடனே ஜ்வலிக்கிற பழைய தேசிகன் படம் வெளியிடப்பட்டு விட்டதே! இதைப்பற்றி வாய்திறக்கமாட்டாத கூகை அந்தோ! ஏதுக்கு வீனாக வந்து மாட்டிக்கொள்ளுகிறது? அந்த ஸேவாபத்ரிகையை நீங்கள் டிஹித்தாலும் பயனில்லையே.

— ஈகைக் கந்தையின் ஈனபாஷணங்களுக்கு முடிவானபதில் —

41. கல்வி பயின்றவர்களோ சாஸ்திரம் படித்தவர்களோ உத்ஸாஹத்துடன் உகந்து வாசிக்கக்கூடிய பங்கித் ஒன்றுகூட கந்தையில் கிடையாது. பிரபந்தசாரதத்வஸாரத்திலுள்ள ஸப்த ஸஹோதாதத்வ நிருபணம் என்கிற பரிச்சேதத்தைப் பார்க்கும்போதே இதுகளுக்கு அடிவயிறு பற்றி பெயர்கிறது. என்னபண்ணும் பாவம்! வாயைக் கையைத் திறக்கமுடியாமை யினாலே அந்த ஸப்தஸஹோதாங்கள் ஸப்தரிஷிகளைப்போலே விளங்குவதாக ஒரே வார்த்தை பெழுதி முடித்துவிட்டது. இதற்கும் கம்பருடைய பாட்டு ஒன்று காட்டுவோம். ஸுக்ரீவ மஹாராஜருடைய அதிசங்கையைப் போக்குவதற்காக இராமபிரான் ஏழு மராமங்களின் மீது அம்பு எய்ததைச் சொல்லுகிற கம்பர் “ஏழு மரம் முருகி” என்கிற பாட்டில் ஸ்ரீராம பாணம் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு மீண்டுவிட்டதென்று சொல்லி

“ஏழு வேலை முலகம் மேலுயர்ந்தனவேழம்

ஏழு குன்றமும் இருடிகளெழுவரும் புவி

ஏழு மங்கைய முழுவரும் நடுங்கின, என்னை?

ஏழு பெற்றதோ இக்கணைக்கிலக்கமென்றெண்ணி.”

என்கிற அடுத்த செய்யுளில் மஞ்சாடுவரை யேழும் கடல்களேழும் ஸப்தலோகங்களும் ஸப்தரிஷிகளும் இரவியின் குதிரைகளேழும் அப்ஸரஸ்ஸுக்களெழுவரும்.....ஆக இப்படி ஏழேழாக இருப்பவைபெல்லாம் நடுங்கிப் போயினவென்றால் ஈகை சொல்லுகிற ஸப்தரிஷிகளின் நடுக்கம் இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லையே. ராமபாணம் ஜோவமானாலும் ஸ்வாமிபாணம் ஜோவமாகாதாகையால் அந்த நடுக்கம் இப்போது அளவு கடந்தேயிருக்கும்.

— ஸஹஸ்ரதூஷணிக்கு ஸ்ராமதம் கூறுதல் —

42. “ஸ்வாமியின் ப்ரஸங்கங்கள் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு ஓடும்?” என்று கேட்கிறது. * காருள்ளவளும் கடல் நீருள்ளவளும் வேதமுள்ளவளும் வேதகீதனுள்ளவளும் ஓடும். ஸஹஸ்ரதூஷணியென்று ஒன்றிருப்பதாக ரப்பர் பாம்பு காட்டுகிறது. அதுவும் வெளிவாட்டும். ஜகன்தாகக் குயவன் கதை கீழே (பாரா 15-ல்) எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளதே. அக்கதையை ஒரு போதும் மறக்கவேண்டா. அயுத நியுத ப்யுத தூஷணிகள் வந்தாலும் ஒரேநாளில் பொடிபொடியாய்ப் போய்விடுமென்பதற்கு இந்த வித்வம்ஸநூலே நிதர்சனம். “அந்த ஸஹஸ்ரதூஷணி சீக்கிரம் முத்ரணம் செய்து வெளிவரும்” என்கிறது கந்தை. அது அச்சாகி இத்திசை நோக்காது ஏகாந்தமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தால் ஒன்றிரண்டு நாள் உயிரோடிருக்கும்; ஆனாலும் விதிமாண்டு வெளிப்பட்டே தீருமாதலால் ஒரே சூஷணத்தில் ஒரே தடியடியில் ஒழிந்து போமென்பது D. R. ஸ்ரீஸூக்தி வித்தம். “அருளோடிவந்திலே தாலிகட்டி ஸூர்யோடியத்திலே ஏதோ ஆனதாகப் பழமொழியுண்டே; அதைத்தான் இந்த வம்பர்கள் நினைப்பூட்டுகிறார்கள்” என்று தக்ஷஸ்பிரீதிகளில் தலைவரான ஸ்ரீமத் இளங்காடு ஸ்வாமி ஸாதிக்கும்படி. ஒருவனென்ன? உலகமெல்லா முறைக்கின்றது.

— எம்பார் முதலானருடைய தூஷணைகள் —

43. * ராமாநுஜ பதச்சாயா * என்று விருது பெற்ற எம்பாரையும் நம்பிள்ளையையும் மற்றும் சில ஆசார்யர்களையும் எல்லை கடந்து நிந்திக்கிறீர்கள். இவ்வாசிரியர்கள் தென்கலை வகுப்புக்குமட்டுமன்றிக்கே வடகலை வகுப்பில் பெருந்திரளான மடத்தாருக்கும் ஆசார்யர்களாக விளங்குவார்கள். இப்பரமாசார்யர்களை நிந்திக்க அந்த மடத்தாரும் உங்களுக்குத் துணைவராய் நிற்பது காலமதிக்கு மிகவும் ஏற்றதே. * நம: ஸ்ரீசைலநாதாய * ஸ்ரீஸைலேஸ டியாபாத்ரம் * இப்பாடி ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் கூறொத்தங்கள் செய்கிறீர்கள். எதற்கும் நாம் விடையிறுக்கப் பின் வாங்குவோமல்லோம். ஸ்ரீஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிற ஆசேஷபங்களுக்கு முன்னமே நீங்கள் இவ்வாசேஷபங்களைக் கிளப்பியிருந்தால் நாங்கள் விடையிறுப்பது விதியாகும். எங்கள் ஆசேஷபத்தை வவஸேஸமும் பரிஹரியாமல், காலில் என்றாடி தலைவில் என்கிறப்போலே விண்வம்பாக எழுதுமவற்றை நாங்கள் பொருள் படுத்த அவசியமேயில்லை. ஸததூஷணியில் 64 ஆம் வாடித்தில் யயாஹு: என்று கொடங்கி “கநூர வஹஸி டு-ஸ-டு-டு மடி-ஹநாவி டு-ஹ-ஹாடி! ஸிவாயஜ்ஞாவவிதாஹாரா கஜேஹார: ப்ரவஹஜதே?” என்றமூதிலைத்தார் தேசிகன். இதற்கு அவர்கள் பதில் எழுதியிருக்கிறார்கள்—* வயாஹஸி டு-ஸ-டு-டு ஸிவாஸாஹா ஹதாடி! கஜேஹார: வ-ர: கெடுஸ: யாநு யாநு வாவயலே டு-ஹ: || * என்று. தேசிகன் கேட்ட கேள்வியாவது—கழுதையும் சுமக்கமாட்டாத கந்தைகளைச் சுமக்கிற வுனக்கு சிகையினாலும் யஜ்ஞோபவீதத்தினாலும் என்ன பளுவோ? என்று. இதற்கு அவர்களின் வினா—பின்னாலே பெரிய சிகாபந்தத்தைச் சுமக்கிறவனுக்கு முன்புறத்திலும் மற்ற விடங்களிலுமுள்ள ரோமங்களினால் என்ன பளுவு வந்திட்டதோ? அவற்றைமட்டும் அடிக்கடி சினைத்துக் கொட்டுகிறாயே! என்பதாம். தேசிகனுடைய கேள்வி மதாந்தரஸ்தஸந்நாஸிகளை மட்டும் நோக்கியது. எதிரிகளுடைய கேள்வி நம்மத்தினுள்ள ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹஸ்த ஸந்நாஸிகளெல்லாரையும் நோக்கியது. இவற்றுக்கெல்லாம் பதில் சொல்லிவிட்டு நம்மிடம்வாருங்கள்.

* ஹரியஸ்தோ தெ நஃ உக்ஷி மென்றதன் பொருள். *

44. * ஹரியஸ்தோ தெ நஃ உக்ஷி மென * என்ற ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருளை நம்பிள்ளை ரஸவநமாக அருளிச் செய்திருப்பதை ஸ்வாமி யெடுத்துக் காட்டி மாம்பலம் மஹர்ஷி வாஸுதேவாசாயு: ப்ரஹ்மிகளை ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்த்தியபோது அளவிற்புணுக்களாய் ஈர்வாடிங்களைச் செய்து நீவஸநஹந்யாயெந மடிந்ததீங்கள் இப்போது 'நம்பிள்ளை காட்டின அந்த அர்த்தம் அவருடையதன்று; ஊட்ட ஊஸ்கர ஊஷ்யத்திலுள்ளது' என்கிறீர்கள். இதனால் இவ்விசாரத்தில் D. T. T. போல்வார் பலர் நெடு நாள் போராடி முடிவாக அடைந்த ஊமம் யுக்தமானதே யென்று உங்களாலேயே முடிவு செய்யப்பட்டதாயிற்று.

45. தேசிகாவதார வருஷ விஷயம். தேசிகன் அவதரித்த வருஷம் விபவவா? சுக்லவா? என்று இன்னும் நிர்ணயிக்கப் படாமலிருக்க, ராமாநுஜாபாதாத்துக்கு வருஷம் தேதி லக்னம் ஹோரை எல்லாம் அச்சிட்டிருப்பவர்களின் சூதைப் பல புத்தகங்களில் காட்டியாயிற்று. பூரீகாதி அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமி விபவவா என்று நிர்ணயித்திருக்கிறாரென்கிறாரிப்போதிவர். ஆனை தலையின் மீது ஓலைச் சுவடிகளை வைத்து வீதி வலம்வர, அதற்கு மதம் பிடித்து, இப்போததுவதிக்கவும் நடுங்கும்படியான சேஷாஹங்கள் நடந்தது விபவ வருஷத்தில் தான். அதைப்பற்றியே காதி ஸ்வாமி யெழுதியிருப்பது. இங்கு அதுவன்று விசாரம்.

46. மணவாளமாமுனிசுளின் திருவவதாரஸ்தல விசாரம்—மாமுனிகள் எந்த குக்ராமத்தில் அவதரித்தா. நெருளும் குறையொன்றுமில்லை. பெரும்பூதூர், மணக்கால், நடாதூர், சோழபுரம்....என்றிப்படிப்பட்ட ஊர்கள் தவ்ய தேசங்களல்ல; ப்ரஸித்தவைபவ சாலிகளான ஆசாரியர்களின் அவதாரத்தாலே இவற்றுக்கு ஏற்றம். * தீயீகூவாஷனி தீயாமி * என்று மஹர்ஷிகளும் "தீர்த்தகராயின் திரிந்து" என்று பூதத்தாழ்வாரும் பணித்த கணக்கிலே ஆழ்வாராசாரியர்களின் அவதாரங்களினாலன்றே அவ்வவ்விடங்களுக்கு ஏற்றம்.

47. தாதாசாரிகள் ஏரோம்மடி யென்று போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவ்வுர் எங்குள்ளது தெரியுமோ? திருக்கண்ணபுரத்தில் ஜனித்த வெருவர் அதன் பக்கத்திலிருக்கும் உபய வேதாந்தபுரத்திற்கு ஸ்விகாரம் போனார். அகன் பக்கத்திலிருக்கும் கோழிசுட்டாங்குளம் என்கிற ஊரிலே க்ருஷிபண்ணி வந்தார். இவர் ஒரு வியவஹாரத்தில் ஸாக்ஷியாகப்போன போது உம்முடையவ்வுர் எது? என்று அதிகாரி கேட்க, திருக்கண்ணபுரத்தையும் விட்டு உபய வேதாந்தபுரத்தையும் விட்டு 'என்னார் கோழி சுட்டாங்குளம்' என்றாராம். அதுபோல தேசிகனவதரித்த தலத்தை இவர்கள் பெருமாள்கோயில் என்னுமலும் திருத்தண்கா என்னுமலும் தும்பைவனம் என்கிறார்கள். இதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே. தேவப் பெருமாளுக்கு நடைபெறும் திருக்கல்பாண மஹோத்ஸவங்களில் நம் ஸ்வாமி பெருமாளுக்கு ஒதியிடுமே போது பரமயிப்பிரமாக "பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்வாமி ஸமர்ப்பணை" என்று அணையாருங்கடல் போல் முழங்கி ஒதியிடுகிறார். அப்படி பெருமாள் கோயில் வேதாந்த தேசிகன் என்றே தென்னத்தியூர் வேதாந்த தேசிகனென்றே திருத்தண்கா வேதாந்த தேசிகனென்றே வாய்நிறைப விவக்ஷணமாகச் சொல்லி மகிழ ஹாமிழமற்றவிவர் கள் தும்பைவனத்தின் கொச்சைச் சொல்லான தூப்புலையிட்டு விசேஷித்துப் பரிஹாஸதீர் களாய் நிற்கிறவிதற்கு இனி ஏற்றைக்கு மேழேழ்பிறவிக்கும் பரிஹாஸமில்லையே.

— இவர்க்கும் இவரைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் முக்கியமான வார்த்தைகள் —

48. வாயெடுக்கும்போதெல்லாம் நம்ம தேசிகள் என்கிறீர்கள். உண்மையில் வேதாந்த வாசிரியர் ஸைஷுக்ரங்களுக்கு மிகமிக உயர்ந்த பதவியில் வீற்றிருப்பவர். அவர் ஸதாசார்யர்களின் திருவடி நிழலிலே வாழ்ந்து விமலமஸ்கராவதற்காகவே ஸ்ரீரங்கம் சென்று சேர்ந்தார். புறப்பட்ட வகனத்தின் பொல்லாங்கினால் அப்போது ஸ்ரீரங்கத்தின் பரிஸ்திதி ஸோசநீயமாயிருந்தது. அதனால் மிக வருந்தி ஸத்யமங்கலம் போய்ச்சேர்ந்து “பரஸ்பரஹிதைஷிணம் பரிஸரேஷு மாம் வர்த்தய” என்று வஷ்டா சொல்லிச் சொல்லி நாளடைவில் இஷ்டலித்தி பெற்று அந்த ஸதாசார்யர்களின் திருவடிகளின் கீழ் வாழ்ச்சிபெற்று உய்ந்து அதைப் பரமானந்தத்துடன் ஏடுபடுத்தியும் வைத்தருளினார். அவர் பால் உங்களுக்குப் பாம பக்தி விளைந்திருக்கின்ற தென்பதை அபலாபம் செய்கின்றிலோம். ஆனால் உங்களுடைய அபிமானம் அவர் பால் வளர வளர அது அவர்க்கு ஏவ்வளவு ஹாநிகரமாகி வருகிற தென்பதைப் பல விடங்களில் பார்த்து வருகிறீர்கள். திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் விசேஷித்துப் பார்த்து வருகிறீர்கள். முக்திஸாதனங்களில் தேசிக பக்தி மிகச் சிறந்த ஸாதனமென்பதை மூர்க்களும் மறுக்கவில்லாண். * சுநத்யாக்யத் ஷ்யதம் ஹவதி பென்பது உங்களுக்குத் தெரியாததன்று. வழி தவறிச் செய்யும் தேசிக பக்தியினால் இது வரையிலடையாத ச்ரேயஸ்ஸை இனியா அடையப் போகிறீர்கள். விண்ண வம்பு வழிகளை அறவே விட்டிட்டு அவருகந்தருளின நன்னெறியையே நன்கு நச்சித் தழைநல்லவன்பம் தலைப்பெய்து எங்குந்தழைக்க நிற்பீர்களாக.

49. உங்களுடைய வகுப்பில் தத்வஃர்பிகளான மஹான்கள் இல்லாமற்போகவில்லை. அன்னவர்கள் பல பலருளர். இப்போது நாம் ப்ரபந்த ஸாராஸ்வாதிரீப்ரஹாணத்திலும் இந்த விப்ரஸம்பவித்வம்ஸநத்திலும் எழுதியுள்ளவற்றில் ப்ராமாணிகர்கள் மறுக்கக் கூடிய அம்சம் அணுவளவேனுமுண்டோ வென்பதை அவர்களிடமணுகி நீங்களறியவேண்டும். ஊர் பேரில்லாமலும் பொய்ப் பெயரையிட்டும் நீங்கள் பிரசாரம் செய்யுமவற்றால் பயனென்றும் பெறலாகாதென்பதைக் காலம் பல சென்றும் காண்பதானே.

50. தற்காலம் நிகழும் விசாரங்களில் தூப்புல் என்னும் சொல்லைப்பற்றின விசாரம் மிக முக்கியமானது. அப்பய தீக்ஷிதரால் விளக்கொளி ஸன்னிதி பரிணாத்தில் தும்பைவனம் என்கிற அக்ரஹாரம் ஏற்படுவதற்கு முன்பு தூப்புல் என்னும் சொல் உதிப்பதற்கு நியாயமேயில்லை. “தும்பைவனமென்பதன் திரியான சொல்லே தூப்புல்” என்றதில் இதுவரை யாரும் ஆசேஷம் சொல்ல முன்வரவில்லை. சொல்லவும் முடியாது. தும்பைவனம் வேறு, தூப்புல் வேறு என்பதை நிரூபிக்க வேனுமானால் நம்முடைய கலாவிவாதங்களில் ஸம்பந்தப்படாத பொது வான நூல்களின் ஆதாரம் காட்டப்படவேண்டும். தூப்புலென்கிற வியவஹாரம் 600 வருஷங்களுக்கு முன்பும் இருந்திருக்குமானால் அது எத்தனையோ புத்தகங்களில் ஏறியிருக்க வேண்டுமே. தேசிகனுடைய தமிழ் நூல்களில் (அதாவது, நிர்விவாதமான நூல்களில்) ஒன்றில் கூட தூப்புல் ப்ரயோசம் இல்லைவே. விமர்சம் என்று வந்தால் அதில் கோபதாபங்களை வஹித்து ஃபர்ஹாஷையான பதில்களைச் சொல்லுவது ப்ராமாணிகக்குற்தயமாகாது. இதற்கு பதிலாக “மணவாளபாமுனி சிக்கில்கடாரத்தில் பிறந்தார்” என்றெழுதி விடுவதனால் என்னாகும். ப்ராமாணிகமான நூல்களினால் அப்படி தேறுகிற தென்றால் தேறட்டுமே. அதில் யாரும் மறுப்புரைக்க முன்வரவில்லைவே. மதுரையில் பிறந்த கண்ணபிரானந்த திருவாய்ப்

51. நிகழும் விசாரங்களில் தேசிகனுக்குப் பழிப்பாக ஓர் எழுத்தும் எழுதப்படவில்லை. கீர்த்தி மூர்த்திகளாய் விளங்கும் ஆசாரியர்களை யார் பழித்தாலும் ஸாரி அவர்கள் “ஹ்வுஹ்வு” நோக்கிப்பதைஹ் கஹ் நிஜமாத்ரேஷு பஹுளம் மலத்பீர் ஜம்பாலைர் மஹதலமாலம்பதி ஜட:-” என்கிற யதிராஜ ஸப்தகி ஸூக்திக்கே இலக்காவ ரொன்பதில் ஐயமில்லை. தூப்புல் விசாரத்தினால் தேசிகனுக்கு அவத்யலேஸமும் தட்டாது. அவரைப் புகிதாக அபிமானித்திருக்குமவர்களுடைய செய்திகளை நிரூபிப்பதனால் இவர்களுக்கு இதில் கோபதாபமுண்டாவது ஸஹஜமே. ஆனாலும் அதையடக்கி உண்மை விமர்சத்தில் மட்டும் கன்செலுத்த வேண்டியது முக்கியம். அதற்குத்தான் வழியில்லை.

52. “கீழ்க்காலத்தில் P.B.A. ஸ்வாமியே தூப்புழி ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார், பிரபந்த சாரத்தை பொப்புக்கொண்டிருக்கிறார்” என்று இதையே நீங்கள் திருப்பித் திருப்பி யெழுதுவதனால் ஒருபயனும் தேராதது. அப்பயநிஷிதர் “யுக்ஷணாய-ஹு-ஹி-நா-ஸா-ரி-நீ ர-அ-ஜ-தே-ந-ப-ப-உ-வ-ல-ல-கா” என்று சொல்லி உடையவருடைய திருவுள்ளத்தையதுஸரித்து நயமயூக மால்கை பென்று ஒரு பெரிய தூல் எழுதியுள்ளார். அதை நம்மவர்களே அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் உடையவருடைய திருவுள்ளத்தை நிஷிதர் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார் என்று தேறிவிடாது. நீங்கள் சொல்லி வருகிற ரீதியான தேசிகசரித்திரங்களை நம் ஸ்வாமி பலகால் எழுதியிருக்கிறார். அதிலுள்ள பல விஷயங்களை அஸம்பாவிதமென்றும் அப்ராமானிகமென்றும் மறப்பெழுதியிருக்கிறார். தூப்புற்பிள்ளையென்று இற்றைக்கும் நாளைக்கு மெழுதிவருகிறார். இவற்றை யெடுத்துக் காட்டுவதனால் என்னாகும்! விவேகிகள் உகக்கும் படியான வழியில் ஆராய்ச்சியைச் செலுத்துவதே நலம்.

பொலிக! பொலிக!! பொலிக!!!

விப்ரலம்பவித்வம்ஸநம்

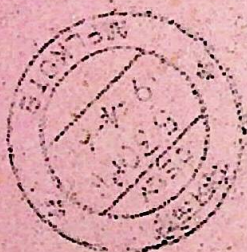
முற்றிற்று.

Rgd. No. 2975

ஸ்ரீராமா நுஜன்

கிடைக்குமிடங்கள் :—

- (1) க்ரத்தமாலா ஆபிஸ், காஞ்சிபுரம்.
- (2) G. ரங்கைய நாயுடு,
26, குருவப்ப செட்டி தெரு, சிந்தாத்ரிபேட்டை, மதராஸ்—2
(இவர் சென்னையில் பிரசாரம் செய்ய நியமிக்கப்பட்டவர்.)

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

Sri. Vangeeswararam

Raghavacharya

MELKOTE

(14/10/40)

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.
Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press
Sannidhi Street, L. Kancheepuram.